FRANCES LLOYD

Mireasa regăsită

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS

Capitolul 1

Cafeneaua, mică dar foarte confortabilă, situată la capătul străzii principale, devenise un adevărat refugiu pentru cei aflați în vacanță, în această zi ploioasă de iulie.

Mulți dintre ei intraseră acolo pentru o cafea sau două, însă ceruseră apoi și sandvișuri, zăbovind îndelung la mesele acoperite cu fețe de un alb imaculat.

Cei trei barmani făceau cu greu față cererilor, alergând fară nicio clipă de răgaz de la o un client la altul. Erau îmbrăcați în costume gri, ale căror revere erau brodate cu câte un pescăruș minuscul. Părul le era strâns în bentițe, care fuseseră și ele brodate cu pescărușI. Pereții erau, la rândul lor, decorați cu pescărușI, și pe fiecare masă trona câte un pescăruș în miniatură, alături de câte un bol plin cu apă, în care erau răsfirate câteva flori. Împotriva acestei invenții, Janet Cook, cea mai tânără dintre chelnerițe, o dezaproba întotdeauna cu strășnicie.

Pescărușii n-aveau nimic în comun cu daliile sau cu crizantemele, care împodobeau de obicei mesele susținuse ea întotdeauna.

Patru din cele cinci mese care căzuseră în sarcina sa erau deja ocupate, iar mesenii înghițeau, grăbiți, tot ceea ce le dusese ea mai înainte.

Întorcându-se din nou lângă peretele de unde trebuia să observe dacă cineva mai avea nevoie de ea, Janet își mișcă încet degetele obosite, în pantofi.

Ar fi vrut să poată ieși deja de aici, unde mirosul mâncărurilor și al pielii încinse începea să-i facă rău.

Cele două ore de pauză, erau o adevărată minune pentru Janet, care iubea aerul proaspăt, mai mult decât orice altceva și se simțea liberă și revigorată afară, indiferent de vreme.

Una dintre colegele ei se opri încet lângă ea și o trase ușor de braț.

– Băiatul de acolo se va îmbolnăvi cu siguranță spuse ea, făcând un semn discret spre una din mesele vecine. A mâncat, deja, cinci înghețate de când a venit.

Janet se uită zâmbind spre locul indicat de Betty, cealaltă chelneriță. Într-adevăr, băiatul mânca înghețata mare din fața lui cu multă poftă și cu ochii închiși, ca într-un adevărat extaz.

– Aș mânca și eu o înghețată acum, cu o plăcere la fel de mare, spuse Janet râzând încet.

– Da, dar pentru asta ar trebui să fii în vacanță și să ai vârsta lui, replică Betty, întorcându-se spre oglinda din spatele lor și aranjându-și cu grijă uniforma. Ce crezi că mi-a spus tipul care fusese la masa din colț? continuă ea, surâzând amuzată.

– Nu pot să știu exact, replică Janet zâmbind ușor ironic, dar pot să-mi închipui.

În acel moment, ușa de la intrare se deschise încet și odată cu aerul

revigorant intră un tânăr înalt și foarte atractiv.

– Mmm ... făcu Betty. S-a-ntors. Uită-te puțin la el… Arată extraordinar de bine. Cred că e australian.

Bărbatul privi o clipă în jur, apoi se uită lung la Janet și se îndreptă spre una din mesele rămase libere.

– Cred că a pus ochii pe tine, comentă Betty, surâzând.

– Nu vorbi prostii, replică Janet, strâmbând ușor unul din colțurile gurii ei senzuale. A fost aici de câteva ori în ultimele zile și l-am servit eu, de asta se uita acum la mine.

– Hei, făcu Betty, băiețașul meu vrea din nou o înghețată. Mama lui chiar nu realizează ce rău îi face dacă-i permite să mănânce încă una?

Betty se îndreptă spre masa la care micul ei client o aștepta lingându-și pofticios buzele, iar Janet spre nou-venit.

Era pentru a cincea oară că tânărul se întorsese astăzi în cafenea, se gândi Janet, simțind în același timp un mare regret pentru el că își pierdea timpul închis aici.

Oprindu-se în fața mesei, Janet așteptă cu un zâmbet amabil.

Tânărul își ridică ochii spre ea și o întrebă plictisit:

– Așa e mereu timpul aici mereu?

– Nu, răspunse Janet surâzând. Din când în când e și timp frumos.

– Cred că am avut ghinion. Am prins cea mai mizerabilă perioadă de aici. Mă gândesc la familiile care au venit în vacanță cu copiii și nu pot să-i ducă la plajă. Vreau ceea ce am luat și până acum: sandvișuri și cafea.

– Am înțeles, zâmbi Janet și se îndepărtă.

În timp ce aștepta ca sandvișurile să fie pregătite, Janet îl analiză pe clientul ei prin oglinda de lângă ea. Pielea lui era încă foarte bronzată,

în comparație cu a celorlalți clienți. Era foarte bine clădit, deși nu chiar foarte înalt, iar ochii lui albaștri te înfiorau prin răceala pe care o degajau. Fața sa pătrățoasă exprima o voință de fier și întreaga sa alură era a unui om foarte mulțumit de viața sa.

Janet se întoarse la masa lui cu cele comandate și aranjă totul cu mâini pricepute.

Bărbatul îi mulțumi, lăsând deoparte ziarul pe care tocmai îl citea și Janet începu să curețe masa alăturată.

La ora două și jumătate, Janet oftă adânc, uitându-se cu jind spre fereastră. La ora patru și jumătate, era liberă!

Porni în jos pe străduța îngustă și se opri la marginea falezei, inspirând cu nesaț aerul sărat. Când își atinse buzele cu limba, putu simți deja sarea depusă. Strângându-și umerii sub jachetă, începu să meargă încet de-a lungul falezei, oprindu-se din când în când să privească valurile înalte care se spărgeau cu zgomot de țărm.

Atunci îl văzu stând pe marginea țărmului, de unul singur, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, cu gluga canadienei de ploaie ridicată până deasupra urechilor și cu o șapcă trasă pe ochi. Arăta deprimat și singur, dar imediat ce își ridică privirile și o recunoscu, fața lui se lumină în întregime. Își duse mâna la șapcă și, schițând un salut politicos, o întrebă cu amabilitate:

– Gata treaba pentru azi?

– Doar pentru două ore.

– Mergi acasă?

Nu am casă, își spuse Janet în gând. Nicăieri, în lumea asta, nu există un loc pe care să-l pot numi „acasă". Cămăruța în care locuiesc, cu patul ei inconfortabil, cu ferestrele care se deschid doar doi

centimetri, acoperite cu draperii uzate, nu poate fi numită ,,acasă".

– Întotdeauna îmi place să mă plimb pe plajă, în aceste două ore, zâmbi ea. Îmi place să simt aerul proaspăt de la marginea mării, după atât de multe ore petrecute în cafenea.

Bărbatul dădu ușor din cap, în sensul că înțelege.

– Dar locuiești în această localitate?

– Da, de vreo optsprezece luni.

– Atunci, înseamnă că știi aproape totul, despre aceste locuri. Poți deci să-mi spui unde aș putea să mă duc pentru câteva ore, în afara cafenelei, a cinematografului sau a muzeului?

– Nu, nu sunt foarte multe posibilități pe o astfel de vreme, admise Janet, încrețindu-și nasul din cauza picurilor de ploaie care îi căzură pe față. Dacă ar fi fost timp frumos, ar fi fost foarte multe locuri de vizitat.

– Am văzut, câte ceva, cât a mai fost timp frumos. Am fost la ruinele castelului, am studiat monumentele antice și am stat la terasele renumite de aici. Acum, însă, mă întreb ce-aș mai putea face, pentru că mi s-a spus că vremea va fi la fel, până în august. Dacă e așa, atunci e mai bine să mă întorc acasă.

– Acasă? întrebă ea cu curiozitate, sperând că va afla mai multe despre el.

– Ar fi trebuit să mă întorc acolo peste două săptămâni.

– Oh, răspunse ea, pe un ton neutru. De unde, mai exact, din Australia?

– Western New South Wales. Am o proprietate acolo, spuse el, realizând abia atunci cât de tare se întețise ploaia. Ah, ești complet udă, continuă el, privind-o cu atenție.

– Nu face nimic, răspunse Janet, surâzând. Sunt obișnuită, spuse ea

repede, mult mai interesată de a afla mai multe despre el decât de a se plimba, în acele momente, de-a lungul plajei. Nu avea în fiecare zi șansa de a vorbi cu cineva care locuia în Australia.

– Vrei să intrăm într-o cafenea?… Dacă nu ești plictisită, deja, de o astfel de atmosferă, desigur. Atunci, dacă nu te deranjează ploaia, ne plimbăm puțin. E foarte plăcut să ai cu cine să stai de vorbă.

Janet dădu ușor din cap, în sensul că era de acord, iar străinul o privi cu atenție.

Cu toate că era destul de scundă, era foarte atractivă, iar părul blond-roșcat, se armoniza foarte bine cu ochii de aceeași culoare cu ai lui. Paloarea feței ei era desigur din cauza faptului că stătea toată ziua închisă în cafenea, se gândi el, privind-o cu compasiune.

– Sunt de acord, spuse ea și începură să se plimbe, foarte aproape unul de altul, în timp ce el își scoase din buzunar pipa, tutunul și chibriturile.

Un timp, merseră în tăcere, după care el se opri pentru a-și putea aprinde pipa, acoperind chibritul aprins cu cealaltă mână, pentru a feri flacăra de bătaia vântului.

După ce reuși, în sfârșit, spuse cu satisfacție:

– Așa… Cred că trebuie să mă prezint singur, pentru că n-are cine s-o facă, aici. Mă numesc Neil Stonham și locuiesc în Grange.

– Eu sunt Janet Cook, spuse ea și-l privi cu atenție și curiozitate. Ești rudă cu cei din familia Curran?

– Ah, îi cunoști, deci.

– Nu-i cunosc personal, dar doamna Curran e destul de bine cunoscută în acest oraș.

– Da, e adevărat. E mătușa mea. Nu le-am văzut, niciodată, până

acum, pe rudele mamei mele, așa că am venit aici pentru o perioadă.

– Ai sosit de mult timp?

– Cu două luni în urmă.

– Cred că totul ți-a părut foarte diferit aici, față de viața din țara ta.

– Da, ai mare dreptate să spui asta.

După asta, tăcu. Părea că se pierduse în gândurile lui, așa că Janet nu mai spuse nici ea nimic, deși era foarte curioasă de a afla mai multe lucruri despre o țară pe care, cu siguranță, n-o va vedea niciodată.

– Cum arată locurile din care vii? întrebă Janet. Poate par prea insistentă, dar e prima dată când stau de vorbă cu un australian.

Bărbatul o privi, amuzat:

– Pot să-ți spun că ai pierdut foarte mult. Vrei să știi cum e casa în care locuiesc? zâmbi el, îngăduitor. Ei bine, e lângă mare, într-un loc foarte liniștit. Despre slujba mea n-are rost să-ți spun nimic, pentru că e foarte plicticoasă. Australienii, în general, sunt crescători de oi, dar unii dintre ei se ocupă și cu creșterea caprelor. Nu știu însă să-ți spun foarte multe lucruri despre aceste îndeletniciri… Ce îmi poți spune despre tine, acum? schimbă el brusc subiectul. Ai spus că ai o casă aici?

– Am spus că locuiesc aici. Stau în gazdă.

– Singură? o privi el cu interes.

– Da. Părinții mei au murit într-un accident. Eu am fost singurul lor copil.

– Biata de tine, răspunse el, privind-o cu sinceră compasiune.

– Sunt destul de bine, acum, replică Janet. Am prieteni aici și Betty...

– Betty e fata care lucrează cu tine? Cea care le spune tuturor, dragă?

– Da, dar nu mi-ar plăcea să-mi spună toată lumea, dragă, explică ea. Prefer să mi se spună pe nume.

Bărbatul se opri și se uită în jur.

– Ne întoarcem?

– Da, e timpul să-mi reiau lucrul. Mulțumesc pentru companie. Am petrecut două ore foarte interesante. Sper că vei avea un zbor plăcut la întoarcerea în Australia.

Rămas singur, Neil Stonham, își privi cu atenție ceasul. Se uită apoi spre străduța îngustă care cobora spre mare. Trebuia să se întoarcă acasă. Nu-i era de niciun folos să stea aici, să colinde străzile. Trebuia să plece cât mai repede de aici. Nu mai avea niciun chef s-o suporte pe mătușa sa, cu veșnicele ei insinuări: „Vom avea musafiri, diseară, să te comporți frumos cu ei. Au o fată de măritat." Asta era tot ce o preocupa în legătură cu el. Toți invitații ei aveau o fată de măritat, iar pentru mătușa lui fiecare dintre ele era o posibilă mireasă pentru el. Era, la urma urmelor, un burlac foarte râvnit. Avea o casă frumoasă, într-un loc extrem de plăcut și era plin de bani.

Grange, proprietatea rudelor sale, era o casă mare, din piatră, nu departe de centrul orașului și Neil Stonham se îndreptă încet într-acolo, încetinind pașii tot mai mult, pe măsură ce se apropia, ca un băiețel care știa că va fi pedepsit imediat ce va ajunge acasă, pentru că a stat prea mult pe-afară.

După câteva minute, însă, grăbi din nou pasul. Nu era un băiețel și nu-l va pedepsi nimeni. Era un bărbat în toată firea, de douăzeci și opt de ani, propriul lui stăpân, se afla în Anglia doar pentru o vacanță și în următoarele două săptămâni nu-i va mai permite mătușii sale și nimănui altcuiva să-i spună ce are de făcut cu viața lui.

Odată ajuns pe scări, își îndreptă repede umerii, ceea ce-i dădu imediat o alură foarte impozantă, așa cum îi stătea bine cuiva care avea o mare proprietate, chiar dacă aceasta se afla de partea cealaltă a oceanului. Până acum suportase totul nu pentru că era slab, ci pentru că nu dorise să-și ofenseze rudele.

– Ah, iată-te, băiat neascultător ce ești, îl întâmpină imediat vocea mătușii sale, imediat ce îl văzu intrând în hol. Pe unde-ai umblat? Vroiam să merg la bibliotecă, dar, mă rog, nu mai are importanță acum, pentru că Ben mi-a cumpărat o mulțime de reviste, așa că voi avea ce să citesc până mâine. Unde spuneai că ai fost?

– Nu-mi mai amintesc, răspunse Neil, dezbrăcându-și canadiana de ploaie.

– Mi-am făcut griji, pentru tine! Ar fi trebuit să mă anunți, când ai ieșit. Oricum, sunt fericită că te-ai întors. Avem invitați, diseară. Domnul și doamna Forsyth, împreună cu fiica lor. Susan e atât de drăguță și de educată, mult deosebită de toate celelalte pe care le-ai cunoscut până acum.

– Da, celelalte aveau dinți de iepure și erau sâsâite, nu-i așa? spuse el ironic.

– Ah, nu ești deloc amabil să-mi răspunzi astfel, protestă mătușa sa, uitând că făcuse chiar ea remarce de același gen cu privire la câteva dintre fetele pe care i le prezentase. Ești sigur că te simți bine? Ești ud tot.Îșiaduc niște șosete uscate. Vino sus, dragule.

– Pot să-mi caut și singur șosete de schimb, dacă am nevoie, mătușă, spuse Neil, simțind că își iese din sărite.

Rămăsese, astfel, extrem de prost dispus, întreaga seară.

Doamna Forsyth, o femeie îngrozitor de slabă, cu niște ochi imenși,

căprui, care îi aminteau foarte mult de una din vacile sale din Australia, nu părea să se sinchisească prea mult de faptul că fiica sa se retrăsese cu brunetul bărbat de peste mări, creând ea însăși, de fapt, cadrul propice.

Vexate însă de povestirile spuse de Neil despre modul cum vine pe lume un miel, doamnele dădură mai întâi semne că se simt stingherite, după care mătușa lui începu să încerce cu disperare să-l oprească. Cum Neil își continuă relatările cu tot mai mult entuziasm, musafirii declarară că e timpul să plece.

După ce îi conduse, exprimându-și mii de regrete, mătușa Phoebe se întoarse în sufragerie cu o falcă-n cer și una-n pământ.

– Neil, cum ai putut să faci o astfel de descriere în prezența unei domnișoare?

– O astfel de descriere? Nu înțeleg. Ce anume n-a fost în regulă, mătușă Phoebe?

– Știi foarte bine la ce mă refer! Să fii atât de crud în prezența prietenilor mei și a fiicei lor atât de inocentă, care nu știe nimic despre animale…

– Dar m-a întrebat despre oi și despre modul lor de viață. Am văzut că atât ea cât și părinții ei erau foarte interesați ca fiica lor să se căsătorească cu mine, așa că m-am simțit obligat să le expun câteva din problemele vieții la fermă. Nu mi-aș fi iertat niciodată dacă aș fi continuat și eu s-o țin în ignoranță pe biata făptură.

– Dar depre lucrurile astea se vorbește abia după un timp… În plus, nu e un subiect pe care să-l abordezi la cină. Am încercat să-ți fac cât mai plăcută șederea aici, am colindat cu tine toată țara, pentru a-ți arăta lucruri pe care știu că mama ta ar fi vrut să le vezi, am depus tot

efortul posibil să-ți petreci cât mai bine timpul. Rezultatul?… Mi-ai insultat musafirii. Benjamin, îi spuse ea soțului ei, ce părere ai despre cele întâmplate?

– Despre ce, draga mea? replică el. Mie mi s-a părut că cele relatate de Neil erau deosebit de interesante.

– Ah, tu n-ai avut niciodată, prea multă minte!… Vreau să-ți spun că sunt extrem de dezamăgită, Neil. Nu voi putea să-ți găsesc niciodată o mireasă, dacă vei continua să vorbești la cină numai despre oi și despre modul lor de viață. E o mare dezamăgire pentru mine!… Am fost atât de fericită să-ți pot prezenta o fată drăguță și educată!….

– Foarte bine, mătușă, răspunse el cu o voce vibrantă, dacă dorești atât de mult să mă vezi însurat înainte de a pleca, atunci voi ieși acum afară și-i voi cere primei fete pe care o voi întâlni să se mărite cu mine și să plecăm împreună în Australia, peste două săptămâni. Atunci, probabil, te vei liniști în sfârșit și vei înceta să-mi mai vâri pe gât fetele prietenilor tăi.

După nici trei minute de când trânti ușa din față cu toată puterea, cei doi soți, rămași singuri în sufragerie, începură să se uite lung unul la celălalt. Apoi, un zâmbet subțire și surprinzător pentru acele momente, se întinse pe fața unchiului Benjamin, după care-și lovi genunchii cu palmele:

– Și chiar o va face, așa cum a făcut-o și George!

Capitolul 2

Când, în sfârșit, programul ei de lucru se termină, Janet ieși în aerul de afară cu o bucurie nespusă, mai ales că ploaia încetase, iar mirosul proaspăt ce venea dinspre mare se simțea acum cu și mai multă putere ca în orele după-amiezii.

Imediat ce se angajă pe străduța din fața cafenelei, simți un impuls puternic de a se întoarce acasă pe jos. Nu era foarte aproape, dar în afara patului rece și incomod, n-o mai aștepta nimeni și nimic, așa încât chiar n-avea de ce să se grăbească, își spuse ea.

Cum mergea așa, agale, gândurile îi zburară la Betty, care era atât de bună și de generoasă cu ea. După asta, se gândi la bărbatul cu fața ciocolatie, alături de care se plimbase astăzi pe plajă și zâmbi ușor sarcastic, imaginându-și-l acum împreună cu unchiul și cu mătușa lui, moțăind într-un fotoliu din sufragerie.

În momentul acela, cineva se apropie de ea în fugă, cu canadiana deschisă, fluturându-i ca niște aripi. Janet se uită în jur. Nu era nimeni altcineva în apropiere și inima începu să-i bată cu putere, când

bărbatul se apropie și o opri brusc, strigând-o.

– Domnișoară Cook!…

Janet se relaxă imediat, recunoscându-l pe străinul cu care se plimbase în după-amiaza aceea.

– Ah, tu erai!… Ce s-a întâmplat? Pari foarte agitat.

– Nu s-a întâmplat nimic rău, o asigură el imediat. Am putea sta undeva, de vorbă?

Janet îi aruncă o privire înfricoșată.

– Nu te îngrijora, așa, continuă el. Ne vom plimba undeva unde e mai multă lumină și mai sunt și alții prin jur, dacă asta te liniștește. Dar aș prefera să stăm undeva unde nu putem fi deranjați.

Janet surâse, ușor amuzată: ce întâmplare!… Se gândise la el și în minutele imediat următoare îi apăruse în față. Fără să spună niciun cuvânt, își continuă drumul, iar el o urmă.

– S-a oprit ploaia, comentă el, ca și cum ar fi fost dificil ca ea să fi observat asta până atunci.

– Da, răspunse Janet, simplu.

– Afurisitul ăsta de vânt, însă, nu vrea să se oprească.

– E plăcut. Astfel, se simte mult mai bine aerul proaspăt dinspre mare, replică ea.

Bărbatul își umflă nările, trăgând cu putere aer în piept. Ajunseră pe o stradă luminată și Janet îi putu vedea mai bine fața. Era îngrozitor de crispat. Plictiseală? Nervozitate? Ar fi vrut foarte mult să știe.

– Ești în drum spre casă? o întrebă el, brusc.

– Da, am terminat serviciul pentru azi, mulțumesc Cerului, răspunse ea repede, sperând că el nu-și va da seama că preferase să meargă pe jos, pentru că nu se grăbea să ajungă acasă.

El însă, după ce-i aruncă o privire preocupată, nu-i mai vorbi până în momentul în care ajunseră lângă un zid, unde puteau fi apărați de vântul puternic.

Janet îl privi întrebătoare, în timp ce el îi făcu semn să se așeze pe banca de lângă ei.

– Da, spuse ea, repede.

– Ah, îmi pare rău, dar, vezi…

Îi aruncă din nou o privire rapidă, în timp ce Janet se uită lung spre perechile îmbrățișate, oprite ceva mai încolo, sub ochii cercetători ai polițistului care se plimba în sus și-n jos.

– Aș vrea să te întreb ceva, începu el. Mi-ai spus azi că ți-ai pierdut părinții și că locuiești într-o singură cameră… Asta înseamnă că ești foarte singură, cred. Sau… ești logodită?

– Nu.

– N-ai nicio legătură? înțelegi la ce mă refer.

– Cred că înțeleg, răspunse ea foarte rar, îndreptându-și repede spatele, care deveni îngrozitor de rigid. Nu, n-am nicio legătură.

– Am văzut, de asemenea, că ai fost foarte interesată să știi cât mai multe lucruri despre Australia, când am vorbit azi, în orele tale libere.

– Da, răspunse ea, privindu-l în ochi.

– Atunci, spuse el, trăgând cu putere aer în piept. Ți-ar plăcea să trăiești acolo? Vreau să spun… Ai vrea să plecăm acolo împreună, peste două săptămâni?

Indignată, Janet se ridică imediat în picioare:

– Domnule Stonham…

– Ah, nu privi totul ca pe o nebunie, exclamă el. Ascultă-mă, te rog, și lasă-mă să termin ce am de spus. M-am gândit să-ți fac o propunere.

Vrei să te căsătorești cu mine?

– Ce… ce ai spus? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Stai jos, comandă el și ea se supuse, imediat. Șocul în care o aduseseră cele câteva cuvinte îi luă brusc parcă toată forța din picioare.

Polițistul se apropie imediat, dar trecu doar pe lângă ei, cu foarte multă prestanță, aruncându-le o privire cercetătoare.

– Sunt foarte serios, în privința asta, continuă el.

– Mă tem că nu pot să înțeleg, răspunse Janet. M-ai întâlnit doar cu cinci zile în urmă.

Nu știau nimic unul despre altul. În afara celor câteva vorbe schimbate la cafenea și a celor de astăzi, nu mai avuseseră niciun fel de tangență.

– Nu, chiar nu înțeleg nimic, reluă ea, cu fermitate. Mi se pare o nebunie.

– Ți-am vorbit azi despre proprietatea mea. Locuiesc cu fratele meu mai mic, dar casa este foarte mare, așa încât nu va fi nicio problemă dacă vom locui acolo împreună. Niciunul dintre noi nu ne pricepem la gospodărie și lucrurile s-au deteriorat, de la moartea mamei mele, dar împreună vom putea să facem în așa fel încât să readucem totul la nivelul la care a fost. Am simțit în vocea ta ceva foarte dureros când mi-ai spus că n-ai o casă în momentul de față. Eu îți pot oferi un cămin și siguranță.

Astfel, Neil puse degetul exact pe rana din sufletul Janetei. Își dorise întotdeauna o casă frumoasă, dar până acum nu reușise s-o aibă. Părinții ei preferaseră să se mute întotdeauna, de colo-colo. Tatăl ei își căuta mereu alte slujbe, în speranța că într-o zi vor reuși s-o ducă mai bine, iar ea și mama ei îl urmaseră peste tot, susținându-l. Se iubeau

foarte mult, dar Janet cunoscuse doar apartamente în care locuiau întotdeauna cu alte persoane. Avuseseră o viață spartană, cu veșnica grijă a zilei de mâine, astfel încât, încă din anii adolescenței, Janet începuse să tânjească după o casă care să fie a ei. Trăind o viață nomadă, nu reușise să închege nici măcar o prietenie adevărată, ceea ce o făcuse să se simtă, adeseori, foarte singură. După tragicul accident al părinților, rămăsese în camera în care locuiseră împreună, înainte ca ei să se prăpădească. Și acum, dintr-o dată, venea acest bărbat, cu propunerea lui.

– Dar de ce eu? întrebă ea, destul de patetic.

Neil o privi lung, ținându-și mâinile pe genunchi.

– Cred că mi-a părut foarte rău pentru tine că ai o astfel de viață, murmură el.

– Nu cred că pot accepta, răspunse Janet, foarte categoric. Nu ne cunoaștem destul de bine pentru a începe…

– Asta n-are importanță, în situația noastră. Dacă cineva ți-ar fi oferit o slujbă de femeie în casă sau de doică în Burnettia, ai fi acceptat mai ușor? Nici în acest caz n-ai fi știut foarte multe despre familia în casa căreia ți s-a propus să fii angajată.

– Da, cred că da, răspunse ea, foarte încet.

– Doar pentru că ți-am oferit numele meu, nu poți accepta?

– A fi angajată într-o casă și a fi soție sunt două lucruri total diferite, replică Janet.

– Alte femei n-ar fi spus asta. Vezi, sunt o serie întreagă de avantaje, pentru tine, pe care încă n-am apucat să ți le expun: în primul rând, vei vedea locuri noi și vei avea o casă. Oare nu ți se va părea foarte diferit de ceea ce vezi aici, spuse el, arătând cu mâna în jur, pentru că

eu stau la patruzeci de mile de oraș. Sunt sigur, însă, că vei începe s-o iubești cu timpul și, în plus, nu te vei mai simți singură. Sunt multe lucruri de făcut acolo, iar australienii sunt un popor foarte prietenos. Vei avea bani destui, ca să nu-ți mai faci probleme în sensul ăsta și vei avea toată libertatea pe care ți-o vei dori.

– Și ce trebuie să dau în schimb? răspunse Janet pe un ton destul de ironic.

– Doar să ai grijă de mine și de fratele meu mai mic.

– Nimic altceva? îl privi ea drept în ochi.

– Nimic altceva, răspunse el foarte hotărât și Janet nu putu să nu-l creadă.

Janet se ridică și începu să-și reia încet drumul, gânditoare. Acum, că primul șoc trecuse, ideea i se părea foarte atractivă. Nu căsătoria cu el, ci călătoria în Australia și posibilitatea de a avea o casă acolo. Un nou început, într-o lume nouă. Nu se putea însă căsători cu acest bărbat, care îi era complet străin.

– Nu mă pot angaja la o schimbare atât de radicală pentru tine, dacă nu suntem căsătoriți, continuă Neil.

– Da, înțeleg, spuse ea, aproape șoptit. Trebuie să mă gândesc mai bine la toate astea. Nu știu nimic despre tine.

– Sunt sigur că mătușa mea îți va putea spune mai multe despre mine. Trebuie însă să te hotărăști repede, pentru că sunt foarte multe lucruri de făcut în vederea plecării, iar timpul pe care-l avem la dispoziție e destul de scurt. Pașaportul, rezervarea biletelor de avion, nunta…

Ce ciudat sunau aceste lucruri chiar în propriile sale urechi, se gândi el. Cu doar câteva ore înainte, o căsătorie părea atât de

improbabilă în viața lui actuală, ca o călătorie pe Jupiter.

– Trebuie să-ți faci niște vaccinuri, să-ți cumperi haine, deși putem să facem toate astea și când ajungem la Sydney, continuă el. Putem sta câteva zile acolo, înainte de a ne duce acasă.

Janet medită cu seriozitate la toate cele spuse de el. Nu era atât de proastă, încât să nu se gândească și la dezavantajele legate de propunerea lui. Tatăl ei era întotdeauna foarte entuziasmat înainte de a schimba un loc, iar când ajungeau acolo erau cu toții destul de dezamăgiți de ceea ce găseau, în comparație cu ideea pe care și-o făcuseră despre locul cu pricina.

Neil se întoarse spre ea și nu putu spune că era tocmai mulțumit de ceea ce văzu pe fața ei de păpușă.

– Ți-am expus cu toată sinceritatea totul, explică el. Cred că e un șoc pentru tine propunerea mea, dar aș fi foarte fericit dacă ai spune „da". Te las să te gândești până mâine dimineață. Știi că e aproape miezul nopții? spuse el zâmbind.

Străzile deveniseră, într-adevăr pustii, iar luminile caselor se stingeau, pe rând, tot mai des. Janet grăbi pasul. Gazda se va uita cu siguranță lung la ea, că se întorcea atât de târziu, dacă va fi atât de nenorocoasă s-o întâlnească în momentul când va intra în casă. Dacă se va căsători cu acest bărbat, va scăpa și de mirosul de varză care umplea toată casa dimineața, alături de izul de cafea. Ura mirosul de varză, mai mult decât orice altceva.

Neil își potrivi pașii după ai ei și continuară să meargă, umăr la umăr, în tăcere.

Janet era complet uluită, încă. Această propunere ciudată de căsătorie parcă nu o implica pe ea. Era ca și cum ar fi auzit o piesă de

teatru la radio sau ar fi văzut o scenetă la televizor.

Desigur, era puțin probabil ca el să fi încercat s-o atragă într-o cursă. Nu putea fi căsătorit, dacă îi propusese ei acest lucru, iar mătușa și unchiul său îi puteau dezvălui mai multe despre intențiile sale de viitor. Deși ideea era atât de fantastică, avea și avantaje.

Janet îi privi profilul puternic.

Ce fel de om era? Se va purta frumos cu ea, după ce va fi străbătut, alături de el, jumătate din lume?

Oh, era o proastă dacă dădea importanță tuturor acestor lucruri.

– Ai un număr de telefon, acolo unde locuiești? întrebă brusc Neil.

Janet încuviință.

– Ai putea să mi-l dai? continuă el. Te voi suna mâine dimineață la opt. Nu mai târziu.

Se opriră apoi într-un loc mai luminat și Neil scoase din buzunarul pantalonilor o agendă mică, în care își notă cu mare grijă, numărul. Își continuară drumul, până când, în sfârșit, Janet deschise poarta unei case vechi și destul de dărăpănate.

– Nu-mi pot imagina cum poate cineva să trăiască înt-un loc cum e ăsta, spuse Neil, extrem de mirat. E cineva care mișună pe-acolo, continuă Neil, uitându-se lung spre intrare.

– Mai bine plec, acum, spuse Janet, știind cât de urâcioasă putea fi uneori gazda ei.

– Vei spune, da, nu-i așa? o întrebă el grăbit. Te voi suna, cum ți-am spus și, te rog, nu mă dezamăgi.

– Mă voi gândi, așa după cum ți-am promis. Dar trebuie să admiți că a fost cea mai ciudată cerere în căsătorie pe care ar fi putut cineva s-o facă.

Perdelele unei ferestre se dădură într-o parte cu violență și Janet intră grăbită în curte.

– Noapte bună, domnule Stonham, spuse ea cu răceală.

– Neil. Trebuie să te obișnuiești să-mi spui așa.

Fata zâmbi și el o petrecu cu privirea până dispăru în întunericul holului, după care se întoarse și plecă îngândurat spre Grange.

Îmbrăcată într-o rochie gri, lălâie, dar care nu-i ascundea totuși corpolența, și cu părul în dezordine, stăpâna casei o aștepta pe Janet în capătul scărilor ce duceau la etaj.

– Aveai de gând să stai acolo, în întuneric, toată noaptea, nu-i așa? se răți ea. Le-am spus și celorlalte fete că nu sunt de acord cu o astfel de atitudine, pentru că eu sunt o femeie respectabilă. Să te întorci la o oră atât de târzie, însoțită de un bărbat. Nu mă așteptam din partea ta, domnișoară Cook, să te comporți atât de îndoielnic.

Fața tinerei se făcu albă ca varul și când începu să vorbească, ceea ce spuse o șocă atât pe gazda ei, cât și pe ea însăși:

– E în regulă, doamnă Patrick. Întâmplător, domnul acesta e logodnicul meu și ne vom căsători în foarte scurt timp. Când se va întoarce în Australia, peste câteva zile, voi pleca împreună cu el.

– Cum? Da' de unde a mai apărut și logodnicul ăsta?… Nu mi-ai vorbit niciodată de el. Cine e?

– Domnul Neil Stonham, nepotul domnului și doamnei Curran, de la Grange.

Doamna Patrick amuțise, dându-se la o parte fără un cuvânt, în momentul în care Janet o rugă s-o lase să treacă și rămase multă vreme în capătul scărilor, minute bune după ce fata închise ușa camerei ei, încet și gânditoare.

Ajunsă în încăperea care fusese casa ei atât de multe luni, Janet își duse mâinile la frunte, în timp ce lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji. Viața decisese totul în locul ei. Dacă doamna Patrick n-ar fi așteptat-o în capătul scărilor cu insinuările ei oribile, probabil nu ar fi spus niciodată da. Acum, era însă prea târziu. Pomenise numele Neil Stonham, așa că doamna Patrick va răspândi cu siguranță vestea peste tot.

Ah, de ce nu avea, în aceste momente, un umăr pe care să plângă? se întrebă Janet și lacrimile îi izbucniră cu și mai multă putere.

Trecu foarte multă vreme până când tânăra reuși să adoarmă. Un timp se gândi că nu va putea accepta, totuși, să intre în acest joc. În clipa următoare, însă, simți că era tot ce-și dorea. După asta, însă, adormi. Un somn adânc, fără vise.

Era deja ora șapte și jumătate, când ușa camerei ei se deschise încet și doamna Patrick îi spuse cu multă amabilitate:

– Domnișoară Cook! Te-ai trezit? întrebă ea, cu o voce caldă, pe care n-o mai folosise niciodată, înainte, în relația cu ea. Domnul Stonham așteaptă la telefon. Vrea să vorbească cu tine. Părea foarte impacientat.

Domnul Stonham? își roti Janet ochii, încercând să-și amintească cine era persoana cu acest nume.

Domnul Stonham? se chinui ea să-și dea seama cine putea fi. Era pe punctul să spună că nu cunoștea pe nimeni cu acest nume, când, în sfârșit, își aminti.

Probabil s-a răzgândit, își spuse ea, punându-și halatul și papucii de casă.

De ce se simțea atât de plictisită? se întrebă ea, în drum spre

telefon. Pentru că o ceruse de nevastă și-i oferea numele lui și siguranță? Ar fi vrut să-și poată răspunde la aceste întrebări, dar nu avusese destul timp de gândire.

Doamna Patrick se oprise în hol și aștepta, curioasă să audă conversația.

– Alo, spuse Janet cu vocea tremurând.

– Bună dimineața, Janet. Sper că nu te-am trezit. Știu că te-am sunat puțin mai devreme decât ți-am spus, dar pur și simplu n-am mai putut aștepta. Vreau să știu ce ai hotărât, spuse el, dar motivul real era, de fapt, că vroia să vorbească despre acest subiect înainte de a coborî mătușa sa și de a-l întreba de ce întârziase atât de mult ieri noapte. În mod sigur, îl auzise intrând.

– Da, m-am gândit, răspunse Janet, ezitând.

– Și răspunsul este… ?

Janet ezită din nou. Se uită o clipă spre doamna Patrick, care o privea cu ochii cât cepele, apoi spre linoleumul deteriorat și îmbâcsit, spre pereții igrasioși de lângă telefon. Degetele ei strânseră receptorul până se albiră, apoi spuse cu o voce pe care nu și-o recunoscu nici măcar ea însăși:

– Da.

Un cuvânt care îi va schimba toată viața, se gândi ea și care o va purta spre locuri total necunoscute.

Conform promisiunii pe care i-o făcuse la telefon, Neil intră în cafenea la ora la care obișnuise să vină acolo, în fiecare dimineață, de când se afla în Anglia.

Apariția lui o făcu pe Betty să murmure de surpriză.

– Sunt sigură că e îndrăgostit de tine, dragă, spuse ea cu un zâmbet

poznaș.

Obrajii palizi ai Janetei se îmbujorară imediat, când îl văzu venind țintă spre ea.

Părea foarte mulțumit de sine însăși.

Janet n-avea cum să bănuiască faptul că în urechile lui mai persista încă plânsul isteric al mătușii sale, provocat de șocul pe care i-l provocase vestea lui. Era însă mult mai bine să fii stăpân pe situație în momentul schimbărilor, se gândi el.

În aceeași dispoziție optimistă și eficientă, Neil ceru s-o vadă pe patroana cafenelei și-i explică în termenii cei mai manierați cu putință că o va lua de acolo pe Janet, pentru că se vor căsători și vor pleca din această țară și spera că toți îi vor ura mult noroc pentru noua ei viață.

Urmară o serie întreagă de exclamații de surpriză și de amuzament, datorate faptului că nimeni nu s-ar fi așteptat ca tocmai Janet, cea mai liniștită dintre toate fetele de acolo, să inspire o dragoste atât de fulgerătoare.

Acesta a fost începutul celor mai ocupate două săptămâni din viața sa.

Neil o purtă prin tot orașul pentru a vedea ce fel de inel i-ar plăcea pentru logodna lor, căutând în același timp, încă de pe acum, și verighetele. Uimit de alegerea modestă pe care o făcuse, Neil îi spuse, ridicând din sprâncene:

– Ai ales un inel cu o piatră mult prea mică.

– Nu e nimic altceva potrivit pentru degetele mele, spuse ea și Neil, observând pentru prima oară ce mâini mici avea, fu de acord.

– Ei bine, adăugă el după aceea, asta nu înseamnă că trebuie să facem rabat de la calitate.

Alesese, astfel, un inel deosebit de frumos, al cărui preț o făcu însă să clipească repede din ochi.

Avuseseră de făcut o serie întreagă de documente, în vederea pașaportului.

Cumpăraseră o sumedenie de haine, pentru că Janet trebuia să recunoască, nu avea nimic potrivit pentru o călătorie, mai ales pentru o călătorie la asemenea distanță.

Neil fusese tot timpul foarte generos. Singurul lucru pe care i-l refuzase, pentru moment, fu o vizită la Grange.

– Te vei întâlni cu mătușa și cu unchiul meu marțea viitoare, spuse el, când Janet îl întrebă dacă nu considera că era nepoliticos din partea ei să nu-i viziteze rudele.

După această replică, Janet nu mai insistă, iar Neil schimbă subiectul.

Pentru tânăra englezoaică, tot ce trăia, părea absolut ireal.

Încă nu-i venea să creadă că peste numai cinci zile se va căsători, urmând să părăsească după aceea foarte curând Anglia și tot ce ținea de viața ei de aici.

Unchiul Benjamin și mătușa Phoebe o salutară cu multă căldură, când îi întâlni în ușa bisericii pe care Neil o alesese pentru ceremonia de nuntă.

Ochii mătușii lui Neil o analizară pe Janet în cele mai mici detalii, după care sclipiră surâzători. S-ar fi putut și mai rău. Ceea ce o preocupă însă și mai mult fu întrebarea cu privire la modul în care se va adapta o fată atât de mignonă și de plăpândă la viața barbară care o aștepta alături de Neil, printre toate oile, vacile, caprele și caii ăia, la trei sute de mile de Sydney. Continuă însă să fie foarte caldă cu ea, iar

mai târziu, în timpul dineului pe care Neil îl dădu după ceremonia religioasă, la care fu invitată și Betty, plus încă alte câteva persoane, mătușa Phobe deveni chiar periculoasă, prin dulcegăriile ei.

Neil, care o cunoștea doar de două luni, nu se impacientă foarte tare. Unchiul Benjamin, însă, care o cunoștea de o viață-ntreagă, știu dinainte ce va urma și se simți mizerabil, în momentul în care balonul explodă, fără ca el să reușească să facă ceva pentru a opri dezastrul. Phoehe a sa nu putu să lase să-i scape ocazia de a spune tot ce gândea în legătură cu această căsătorie, făcută cu atâta grabă.

În timpul discursului soției sale, unchiul lui Neil, care o simpatiza în mod evident pe Janet, îi aruncă acesteia o serie întreagă de priviri prin care își exprima regretul pentru atitudinea jumătății sale.

– Știi de ce s-a căsătorit cu tine? întrebă mătușa Phoebe, privind-o pe Janet cu ochi aprinși. Sper că nu-ți închipui că a făcut-o din cine știe ce sentimente de dragoste fulgerătoare față de tine. A făcut-o pentru că s-a certat cu mine. După asta, a ieșit din casă ca vântul, spunându-mi că se va căsători cu prima fată care îi va ieși în cale. S-a întâmplat să fii tu aceea.

Capitolul 3

Janet era extrem de tensionată când ajunseră, în sfârșit, la Londra. Nu atât din cauza călătoriei lungi care o aștepta, cât mai ales din pricina răcelii care se instală între ea și Neil. Mătușa Phoebe reușise să distrugă toată armonia care se instalase între ei în ultimele două săptămâni.

În momentul în care trenul în care se urcară în grabă din gara York părăsi stația, Janet se întoarse spre proaspătul ei soț și-l întrebă pe un ton glacial:

– A spus adevărul, mătușa ta?

– Mă tem că da, răspunse el, pe același ton.

– Te enervezi foarte des, atât de tare?

– Nu.

Janet așteptă ca el să pună valizele în plasa de bagaje, după care continuă:

– Atunci, cum rămâne?

Neil își roti ochii în jur, evitând s-o privească.

– Cum, cum rămâne? Suntem căsătoriți și vom lua la noapte

avionul spre Australia. Asta-i tot.

După acest schimb rece de replici, își continuară călătoria în tăcere, timp în care Janet se strânse în colțul de lângă fereastră, urmărind fără să vadă satele prin care treceau, încercând din răsputeri să-și oprească lacrimile.

Așadar, îi propuse să se căsătorească cu el doar pentru că se enervase pe mătușa sa, nu pentru că ar fi avut pentru ea vreun sentiment de afecțiune, sau măcar de prietenie.

Roțile trenului păreau să îngâne, împreună cu sufletul ei: enervare, enervare, enervare-enervare, până când Janet simți că-i vine să urle.

Cum se întâmplase ca din milioanele de fete din Londra, tocmai ea să-i iasă în cale, în acea seară?

Nu mai avea rost să se gândească la toate acestea acum. Într-un fel, reacționaseră în același mod, așa că n-avea de ce să-l blameze. El îi făcuse propunerea de căsătorie pentru că se enervase pe mătușa sa, iar ea acceptase pentru că o iritaseră insinuările proprietăresei sale.

Acum, erau căsătoriți. Era doamna Stonham și trebuia să rămână lângă el, pentru simplul motiv că nu avea alternativă. Își lăsase viața în mâinile acestui om. Trebuia să meargă cu el.

Neil continuă să stea cu privirile ațintite înainte, fără să spună nimic.

Nu vorbiră nici după ce coborâră din tren, nici în drumul spre aeroport, nici în timp ce așteptau să se îmbarce.

Doar în momentul în care fusese anunțat avionul care trebuia să-i poarte spre Australia, Neil spuse cu un sentiment de mulțumire pe față:

– E al nostru, să mergem.

Janet nu auzise primul anunț, dar imediat urmă altul, la care fu deosebit de atentă.

– Singapore, Djakarta, Perth și Sydney, spuse foarte clar vocea de la microfon.

Se îndreptară apoi spre avion și ocupară scaunele indicate pe bilet. În momentul în care avionul se înălță, iar în fața ei nu se mai vedea nimic altceva pe fereastra îngustă, în afara constelației care-i păru uimitor de aproape, Janet își ridică ochii speriați spre Neil.

Acesta îi zâmbi imediat, primul zâmbet care-i apăru pe buze, de la cuvintele mătușii lui.

– Va fi bine. Nu ți se va întâmpla nimic.

Așa crede el, se gândi fata, apropiindu-se mai mult de fereastră și privind cu curiozitate, totul din jurul ei. Toți ceilalți pasageri stăteau așezați cu nonșalanță în scaunele lor, așa că Janet își propuse să-și imagineze că era într-un autobuz.

Stewardesa, însă, observă imediat expresia ei panicată și se apropie zâmbind cu amabilitate:

– E primul dumneavoastră zbor?

Janet încuviință, stingherită.

– Sunt sigură că vă veți simți foarte bine. E un zbor foarte frumos, continuă ea, veți vedea multe locuri frumoase. După asta, stewardesa se îndepărtă zâmbind.

Janet încercă să suporte totul cu o atitudine cât mai normală cu putință, deși gândul că zbura spre noua ei casă, o făcea să fie cuprinsă de disperare.

Neil se mișcă puțin în scaunul lui și o atinse cu umărul. În acel moment, Janet se simți atât de singură, încât se bucură până și de

această atingere accidentală.

– Oh, abia aștept să ajungem, oftă el.

– Se pare că nu ești prea bucuros de voiajul tău în Anglia, spuse ea.

– Ah, nu e adevărat. Mi-a plăcut, Anglia. E o țară frumoasă, recunosc, acolo e istorie la fiecare pas, dar vreau să mă întorc acasă!… În mai puțin de două zile și jumătate, voi fi din nou în căminul meu.

– Două zile și jumătate, răspunse Janet, nu e posibil.

– Depinde foarte mult și de căpitanul Cook, dacă va fi așa, răspunse el zâmbind.

Era de altfel foarte greu să păstreze supărare cu companionul tău, la un astfel de drum. Se întâmplau foarte multe lucruri, în fiecare clipă, astfel că se ivea tot timpul un prilej în care unul dintre ei se întorcea brusc spre celălalt, întrebând entuziasmat: ,, Ai văzut?", ,,Ai auzit?"…

Urmă o noapte de repaus, la Singapore și când Janet fu repartizată într-o cameră de o singură persoană, își dădu seama cât de bine organizase Neil această călătorie. Ea nici măcar nu se întrebase, dacă vor zbura neîntrerupt până în Australia sau nu, dar el cunoștea acest zbor și aranjase totul, cu cea mai mare minuțiozitate, conform acordului lor.

Următoarea oprire fu la Djakarta, pentru a se face plinul, după care zburară peste ocean, îndreptându-se spre Perth.

Imediat ce puse piciorul pe pământul său natal, Neil uită de curtoazia cu care o înconjurase de-a lungul zborului și porni, cu pași mari și entuziaști, cu mult înaintea ei.

După un timp, se întoarse spre ea cu ochii strălucind și Janet înțelese imediat cât de mult se bucura Neil că se întorsese acasă.

Stătură însă foarte puțin acolo. După ce trecură prin controlul de

vamă și îndepliniră toate celelalte formalități necesare, luară un alt avion, după care călătoria lor ajungea, în sfârșit, la final.

Janet dormi puțin, în timpul acestui ultim zbor, pe care-l făcură noaptea. Curând, însă, se simți înfrigurată și se trezi. În plus, era și emoția cauzată de faptul că erau atât de aproape de finalul călătoriei. Mai era atât de puțin până când ea și acest bărbat care stătea moțăind alături de ea vor începe să ducă o viață domestică.

Va regreta el, în momentul în care se va vedea acasă din nou, faptul că se enervase atât de mult încât luase o hotărâre atât de pripită?

Va începe oare s-o urască?

Poate era îndrăgostit de o altă persoană, își spuse ea și-și ridică ochii spre el, care dormea acum foarte profund, cu capul pe perna pe care i-o adusese stewardesa, mai înainte.

În lumina slabă din avion, Janet îl privi cu atenție, părându-i și mai străin acum, în timp ce dormea.

Ce știa despre el, cu adevărat? Sau – ce știa despre fratele său mai tânăr? Era și el acest gen de bărbat care lua hotărâri pripite, la nervi?

Ar fi trebuit să se gândească la asta mai devreme. Acum era prea târziu.

Janet se lăsă mai mult pe spate, încercând să se relaxeze.

Curând, va avea răspun la multe dintre dubiile sale.

Neil își desfăcu centura de siguranță și, mai înainte ca ea să realizeze că aterizaseră, Neil îi spuse cu satisfacție:

– Călătoria a luat sfârșit, spuse el, părând să vorbească mai mult pentru sine însuși.

Janet ar fi vrut să îi spună că acesta e doar un alt început, dar Neil nu părea atât de preocupat de ea încât să-i răspundă, astfel că renunță

să mai spună ceva, un timp.

În momentul în care părăsi avionul la Sydney, Janet se opri puțin și atinse ușa cu mâna. Avionul acesta fusese ultima ei legătură cu Anglia și simți în acel moment o afecțiune deosebită pentru pasărea de fier care o purtase până acolo.

În dorința lui de a-i arăta cât mai multe lucruri, Neil o purtă, în următoarele două zile, dintr-un loc într-altul, dar Janetei îi fu foarte dificil să absoarbă totul, astfel încât să-și poată reaminti cu exactitate, mai târziu, ceea ce văzuse. Nu va uita însă niciodată impresia pe care i-o făcuse aurul nisipului plajelor, verdele copacilor, chiar dacă acolo era iarnă acum și nici albastrul desăvârșit al oceanului.

Tot ceea ce văzu acolo era atât de deosebit și atât de special pentru ea, încât ar fi vrut foarte mult să mai rămână încă vreo câteva zile, dar Neil era deja impacientat, din cauză că se făcuseră trei luni de când plecase de acasă și trebuia să vadă ce se întâmplase la fermă în lipsa lui.

În dimineața următoare, zburară încă nouăzeci de minute, până la cel mai apropiat oraș de lângă localitatea unde trăia Neil.

Uitându-se în jos, la priveliștea peste care planau, Janet exclamă, surprinsă:

– Dar ce spațiu vast… Cred că sunt treizeci sau patruzeci de mile, între orașele de aici.

– Da, cam așa, îi confirmă Neil.

– Cât de departe ai spus că e casa ta de primul oraș?

– Doar paisprezece mile.

Janet își pocni degetele, cu nervozitate… Doar paisprezece mile, îl îngână ea în gând. Contrastul dintre viața care o aștepta aici și cea petrecută în Anglia era mult mai mare decât își imaginase. Țara era

foarte diferită de țara ei, astfel că, în mod sigur, și viața de aici era mult diferită. Avea foarte multe de învățat, desigur, și cea mai mare parte a acestor lucruri, după toate aparențele, trebuia să le învețe de una singură.

Odată ajunși în Burnettia, Janet fu foarte surprinsă de numărul mare de persoane care-l opriră pe Neil să-și exprime uimirea că nu-l văzuseră de foarte mult timp.

O prezentă, astfel, tuturor celor cu care se oprise și cei mai mulți dintre ei o priviră cu prietenie și căldură și-i invitară să-i viziteze.

Într-un târziu, Neil se întoarse spre ea și o informă pe un ton neutru:

– Se pare că fratele meu nu e în oraș astăzi, așa că vom lua un taxi până acasă.

– Poate ne-a așteptat la aeroport și nu l-ai observat, spuse ea.

– Nu, nu știa când mă întorc.

– Nu i-ai spus ora la care pleci din Anglia? întrebă ea, surprinsă. Nu i-ai spus că vii cu mine?

– Oh, va fi totul în regulă, replică el

– Cred că va avea un șoc, când te va vedea cu mine.

– Nu-ți face griji, spuse el, cu nepăsare.

Luară, așadar, un taxi și se îndreptară spre casă.

Janetei i se păru foarte lung drumul. Nu puteau fi doar paisprezece mile, se gândi ea.

Șoseaua era absolut liberă, așa că parcurseră distanța destul de ușor.

Janet admiră din tot sufletul pinii care mărgineau drumul și exclamă de uimire când văzu un copac înflorit în toată splendoarea sa:

– Mimoza, spuse ea, uimită, lipindu-și fruntea de fereastra mașinii.

– Mimoza? râse Neil, amuzat. Florile alea galbene? Sunt salcâmi. E floarea noastră națională.

Șoferul taxiului interveni și el, amuzat:

– Sunt o mulțime de lucruri de învățat aici, nu-i așa?

– Da, răspunse Neil. Dar sunt sigur că va învăța repede.

– Nu mă îndoiesc, răspunse taximetristul. E cea mai grozavă țară din lume, doamnă Stonham, continuă el.

Janet fu surprinsă că mergeau de atâta timp și nu văzuse nici măcar o oaie. În imaginația ei, văzuse terenuri întinse, pe care sute de oi pășteau liniștite, în soarele blând.

În afara taxiului, însă, nu era nicio altă mișcare în jur.

Peste câteva minute, Neil îi spuse cu o voce plină de mândrie:

– Vezi poarta aceea și gărduleț̦ul? E hotarul proprietății noastre. Mai e puțin și suntem acasă.

Mașina se clătină puternic la intrarea pe poartă și Janet întrebă speriată:

– Ce a fost asta?

– Rampa de vite. Le oprește să iasă afară, explică Neil. Uite casa! exclamă el, brusc. O vezi? Uită-te acolo, vezi acoperișul ăla roșu?

Janet urmă cu privirea direcția degetului lui.

Acolo era casa ei! Prima ei casă din lumea asta! Nu o putea vedea foarte bine, pentru că era acoperită de copacii din fața ei, dar putu zări o verandă imensă, înconjurată de o serie întreagă de plante de felurite mărimi și culori și acoperită de viță de vie.

– Struguri? întrebă Janet, cu toată mulțumirea citindu-i-se pe față.

– Da, răspunse el zâmbind, luând două dintre valize și ducându-le

împreună cu șoferul taxiului dincolo de ușă.

Janet se duse, pe verandă, dar impresia pe care o avu la intrare fu că totul în jur era foarte rece și deprimant. Din cauza viței de vie nu ajungea acolo soarele, iar umbra permanentă dusese la o răcoare prea puțin plăcută. Altfel, veranda era foarte spațioasă și curată.

Neil veni și el, peste puțin timp.

– E foarte întuneric aici, spuse Janet.

– Mă tem că da, răspunse el. Toate storurile sunt lăsate. Cred că Ray nu și-a prea bătut capul cu ele, zâmbi el, ca pentru a se scuza. Îmi pare rău, Janet, cred că vei fi foarte surprinsă de ceea ce vei vedea, pentru că fratele meu nu este deloc interesat să curețe casa după ce mănâncă aici cu prietenii.

Janet nu răspunse. Intră tăcută într-o sufragerie foarte spațioasă, dar care era cu siguranță, cea mai murdară cameră pe care o văzuse în viața ei.

– Ah, îmi pare rău, spuse Neil din nou. Nu mă gândeam că e chiar atât de rău, altfel aș fi anunțat pe cineva să vină să curețe. Crezi că se mai poate face ceva ca această casă să arate iar decent? întrebă el.

– Da, bineînțeles, spuse ea, gândindu-se însă cât efort va trebui să depună ea, până când această casă să poată arăta decent. Pot să explorez și restul casei?

Neil păru plăcut surprins de interesul ei și se întoarse în hol.

Deschise o altă ușă și Janet fu izbită de un miros greu încă din primul moment. Era o cameră și mai spațioasă decât cea pe care o văzuse înainte, dar, în același timp, praful era așezat în straturi și mai groase, iar pânzele de păianjen erau și mai abundente.

– N-am mai folosit niciodată camera aceasta de la moartea mamei.

Aici obișnuia să joace cărți la ceaiul de după-amiază, împreună cu diferiți prieteni. Dincolo e sufrageria, iar puțin mai încolo bucătăria.

Janet simți că i se oprește inima, în momentul în care Neil deschise bucătăria.

Un cuptor cât toate zilele domina încăperea, pereții erau căptușiți cu o serie întreagă de dulapuri de diferite dimensiuni, iar sub fereastră se găsea o chiuvetă dublă, dar nu era pic de confort sau de lumină în toată bucătăria.

În capătul bucătăriei era un fel de frigider uriaș și Janet deschise, curioasă, ușa. Înăuntru erau așezate unele peste altele o sumedenie de vase cu lapte prins, iar cantitatea de carne era mai mare decât văzuse până atunci în oricare dintre măcelăriile în care intrase în viața ei.

– Au tăiat ieri niște vite, explică Neil. Hai să-ți arăt baia, spuse el, întorcându-se din nou în hol. Avem un încălzitor special pentru apă caldă, așa că nu sunt probleme în sensul ăsta. Mai avem patru dormitoare și biroul meu. Aceasta e partea cea mai nouă a casei. Acum, să-ți arăt camera la care m-am gândit pentru tine.

Neil dădu de perete ușa unei camere și Janet se ridică pe vârfuri, în spatele lui, pentru a o vedea cât mai repede. Era foarte frumoasă, cu tavan înalt, și câteva cornișe moderne. Fereastra era foarte largă și dădea spre grădină. În plus, de acolo se vedeau foarte bine dealurile din apropiere.

– Camera mea e cu o ușă mai încolo, spuse Neil. Ray obișnuiește să doarmă mai mult pe verandă, dar camera lui e cea din capătul holului. Mă întreb pe unde-o umbla.

– Văd că nu este nimeni pe-aici pentru a-ți ura bun venit, spuse Janet.

– Faptul că mă aflu din nou aici e cea mai bună urare, comentă el. Dar, ascultă…

Lângă intrarea din față se auziră voci și Neil se îndreptă repede într-acolo, urmat de Janet, care însă nu se grăbi deloc.

Pe verandă se opri în umbră, așteptând ca felicitările și urările de bun venit adresate lui Neil să se încheie.

Erau doi oameni străini. Nu-i fu foarte greu să-și dea seama care dintre ei era fratele lui, pentru că erau destul de asemănători. Celălalt bărbat era ceva mai în vârstă.

După un timp, Neil își aduse în sfârșit aminte de ea și spuse:

– Oh, Ray, Luke… E aici o persoană pe care vreau să v-o prezint: soția mea.

– Ce? făcu Ray, lovindu-și cu putere fratele peste umăr, după care se uită lung la Janet, care aștepta cu un zâmbet tremurător pe buze să fie observată.

– Soția mea, răspunse Neil. Janet, acesta e fratele meu, Ray și, de acum încolo, și cumnatul tău.

Ray o privi șocat pe femeia care se apropie pentru a-i strânge mâna, după care întoarse capul spre fratele său, privindu-l cu ochi întrebători.

– Când s-a întâmplat asta? vru el să știe. Nu mi-ai spus nimic. N-ai adus niciodată vorba despre nicio fată, în sensul ăsta.

– Da, îmi pare rău. Știu că ar fi trebuit să-ți spun, dar totul s-a întâmplat atât de repede.

– Când? insistă Ray.

– În ziua în care am plecat din Anglia, de fapt.

– Te-ai căsătorit? întrebă Ray, nevenindu-i să creadă. Oh, Neil, căsătoria asta n-a fost din nou rezultatul vreunei noi crize

temperamentale?

– Băiat impulsiv ce ești, murmură cealaltă voce, din spatele lui Neil, ridicând mâna și prinzând degetele inerte ale Janetei. Eu sunt Luke Stonham. Verișorul acestor doi copii. Bine ai venit la Burnettia, Jane.

Bărbatul era mult mai în vârstă decât cei doi frați și Janet se uită la el, ușor patetic în lumina săracă a holului, simțind că găsise, în sfârșit, prietenul de care avea atâta nevoie. Strângerea lui de mână fu fermă, dar foarte caldă.

– I-am spus lui Neil că prezența mea aici va fi un șoc pentru toată lumea, spuse Janet, în mare măsură ca aluzie la atitudinea lui Ray care încă se mai uita la ea cu ochii ieșiți din orbite.

– E un șoc plăcut, însă, murmură Luke și Neil îi mulțumi din priviri. Îți doresc toată fericirea din lume, spuse el, zâmbind larg. Și ție, Neil, felicitări din toată inima mea.

Făcură cu toții o pauză și-l priviră pe Ray, care stătea inert în fața lor, incapabil să scoată vreun cuvânt. Nu era binevenită, se gândi Janet.

– Ne veți povesti totul la o ceașcă de ceai, spuse Luke. Îți place ceaiul, Janet?

– Da, spuse Janet, cu un zâmbet, după care își privi soțul, întrebătoare.

Ray ar fi vrut să se retragă, în mod evident, dar cum era sigur că fratele lui nu i-ar fi iertat niciodată această atitudine, se forță să-i întoarcă Janetei un zâmbet și-i urmă tăcut în bucătărie.

Erau foarte multe de spus.

În primul rând, Neil se interesă ce se întâmplase la proprietate în lipsa lui. Apoi, începu să vorbească despre subiectul care o șocase atât de mult pe fiica doamnei Forsyth și-și privi cu coada ochiului nevasta.

Aceasta însă stătea relaxată în scaun și asculta cu mult interes.

Neil se așeză mai bine în scaun, foarte mulțumit de reacțiile Janetei.

După asta, Neil le vorbi fugar despre vizita lui în Anglia, trecând cu rapiditate peste episodul căsătoriei sale.

Luke îl privi cu curiozitate și întrebă:

– Și mătușa Phoebe? Cum ți-a plăcut?

– Din primele tale scrisori, reieșea că mergeați împreună peste tot, interveni și Ray.

– Nu pentru că așa aș fi dorit eu, răspunse Neil. Nu se putea discuta cu ea era o…

Nu reuși să mai spună nimic, pentru că Luke îi acoperi repede gura cu mâna.

– N-am dreptate? se întoarse Neil spre Janet.

– Da, ai dreptate, în mod sigur, răspunse Janet, amintindu-și modul cum îi vorbise mătușa lui Neil, la doar o oră după încheierea căsătoriei cu nepotul său.

– Nu pari a fi fost foarte încântat de rudele mamei tale, remarcă Luke.

– Nici n-am fost. Unchiul Benjamin nu e un om rău, dar e total sub papucul nevestei sale. Nu-mi vine să cred că el și mama au fost frați. N-au avut nimic în comun.

– De ce nu o duci pe Janet să-i arăți puțin împrejurimile, până voi curăța eu puțin, pe-aici? interveni Ray. Oricum, pentru diseară am o idee extraordinară. Voi găti ceva foarte special. Vei vedea ce carne grozavă am, aici.

Neil surâse cu toată fața la remarca fratelui lui.

– Și vom vedea ce gospodar extraordinar ai fost în lipsa noastră,

chicoti el.

Grădina arăta dezastruos și Janet aruncă o privire pe toată suprafața, întrebându-se de unde va trebui să înceapă curățirea acelui loc. Chiar și Neil se uită cu dezgust în jur, după care spuse nemulțumit:

– Nu s-a mai făcut nimic pe-aici, de la plecarea mea.

Ray, care se apropiase încet între timp, răspunse:

– Ai concediat grădinarul înainte de a pleca, îți amintești?

Își continuară apoi drumul toți trei și cei doi frați tresăriră de uimire când Janet se opri, exclamând cu surpriză:

– Narcise!

Erau sute, acolo, toate înflorite! Își iținseră mândre capetele pe deasupra ierbii crescute atât de mult, încât aproape le acoperea, și se legănau triumfătoare în adierea vântului primăvăratic.

– Acest colț al grădinii a fost întotdeauna locul preferat al mamei, spuse Neil, bucuros că-i plăcea atât de mult și ei, pentru că n-o așteptase nicio altă bucurie la sosirea aici. Noi numeam acest loc al ei „ grădina englezească".

– Nu știam că acest tip de narcise cresc aici, credeam că e prea cald. Mai sunt și alte flori aici?

– Da, niște flori albastre… Vor înflori mai târziu.

– Anemome? încercă ea să ghicească.

– Da, cred că așa se numesc. Nu mă pricep foarte mult la flori, dar când trăia mama era foarte frumos, aici. Acum, sunt toate ale tale.

– Mulțumesc, spuse Janet și se uită cu coada ochiului la Ray, care își subție buzele într-o expresie de nemulțumire.

Acum florile, se gândi el, pe urmă, în calitate de soție a fratelui mai mare, va avea și bijuteriile pe care le lăsase mama lor. Spera că nu va

îmbrăca și hainele rămase de la ea.

– Voi fi foarte fericită să am grijă de această grădină, murmură Janet.

După asta își continuară drumul încet, urmați îndeaproape de Ray.

Janet se opri în fața unui portocal, uimindu-se de frumusețea lui. Nu văzuse niciodată un portocal, în realitate. Neil rupse cu grijă un fruct și i-l oferi. Chiar și Ray aștepta plin de curiozitate reacția ei:

– Foarte delicios, spuse Janet, zâmbind cu satisfacție.

– Puțin mai încolo avem și lămâi, spuse Neil cu mândrie, amintindu-și că îi lăudase proprietatea, în noaptea când îi propusese să-i fie soție.

Ceva din tonul lui îl făcu pe Ray să se întoarcă brusc, după ce-l privi o clipă, cu nervozitate, înainte de a se îndepărta.

De pe terasa casei, Luke privise, cu luare-aminte, toată scena. Bietul copil, se gândi el. De ce nu le spusese Neil nimic despre căsătoria lui? Dacă ar fi făcut-o, el și cu Ray ar fi curățat puțin casa, pentru a n-o primi pe Janet într-o atmosferă atât de jalnică. Îi era rușine pentru vărul lui, și-i părea rău pentru tânăra englezoaică.

Telefonul sună deodată în hol și Luke ridică receptorul.

– Alo, Burnettia? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului.

– Oh, ești tu, Louise?

– Luke? Ești acolo, din nou!… Da, sunt eu.

Vocea femeii se auzi, din nou, plină de emoție:

– E adevărat că s-a-ntors Neil? Jack mi-a spus că l-a întâlnit în oraș și că era cu soția lui.

– Da, și sunt convins că această veste te-a surprins, remarcă el.

– Bineînțeles că m-a surprins. E adevărat? Credeam că Jack mă

tachinează. E adevărat că s-a întors cu o soție englezoaică?

– Da. Tocmai îi arată împrejurimile casei, în acest moment.

– Ah, nu-mi vine să cred că Neil s-a căsătorit.

– Acesta e adevărul gol-goluț: s-a căsătorit. Și noua doamnă Stonham e o persoană foarte drăguță. E foarte tânără și foarte fină.

– Nu, nu pot să cred, repetă Louise. Sunt foarte îndrăgostiți?

Luke îndepărtă receptorul de ureche și întrebă dezaprobator:

– Cum poți să întrebi lucruri atât de intime, Louise?

Prin ușa întredeschisă a bucătăriei, Luke privi toate vasele rămase nespălate și se gândi la ora cinei. Biata Janet, să trebuiască să gătească încă din prima zi când a ajuns aici, se gândi el.

– Îmi pare foarte rău de ea, continuă el, cu voce tare.

– De ce?

– Pentru că aici n-a știut nimeni că va sosi. N-am pregătit nimic și tot ce se găsește în casă e carnea pe care o avem de la tăierea animalelor de ieri. Nici pâinea n-a venit azi.

– Oh, da, n-aveți prea multe de mâncare acolo. Uite, încerc eu să rezolv problema asta, te voi suna din nou, puțin mai târziu.

– Ah, Louise, îți voi da un sărut în prima clipă când te voi întâlni singură acasă. Știu că Jack e gelos.

– O să-l trimit de-acasă, pentru asta, spuse ea râzând și închise telefonul.

Luke zâmbi și el și puse receptorul la loc, satisfăcut.

O cunoștea foarte bine pe Louise. Acum urma să-și sune toți prietenii, care își vor controla frigiderele și vor face cu siguranță un coș foarte îndestulat, așa încât o va putea surprinde foarte plăcut pe Janet. Nu va lipsi mult, se gândi el, și se va împrieteni cu toată lumea de aici.

Acesta e doar începutul.

În tot acest timp, Neil o inițiе pe Janet în problemele proprietății. Era atât de însuflețitt încât pentru ea era foarte evident că din momentul în care ajuseseră acolo, ea nu mai exista pentru el. Tot ce-l interesa era Burnettia.

Era foarte adevărat, însă, că era un loc extrem de plăcut și știa că, în timp, și ea va putea ajunge să iubească acest domeniu cu o pasiune la fel de mare ca a lui. Nici nu va fi foarte greu, pentru că orașul cu magazinele și cu distracțiile lui era la mai bine de paisprezece mile distanță.

Modul în care se uită Ray la ea, în ultimele minute, o făcu pe Janet să se gândească să-i părăsească pe cei doi frați. Poate Ray vroia să-i spună lui Neil niște lucruri pe care ea nu trebuia să le audă. Oricum, erau foarte multe de făcut în casă, așa că-i anunță că va merge să-și desfacă valizele.

– Dă-mi și cheile tale, Neil.

– Dar pot să-mi desfac și singur, valizele, spuse el, dar adăugă imediat: ah, bine. Încă nu m-am obișnuit cu faptul că am o soție care face aceste lucruri pentru mine.

După ce Janet se îndepărtă, Ray îi ceru fratelui lui să-i spună mai multe despre căsătoria pe care o făcuse atât de neașteptat, dar, spre surprinderea lui, Neil nu se arătă prea entuziasmat de acest subiect. La insistențele lui Ray, însă, acceptă să-i răspundă la câteva întrebări.

Da se căsătorise pentru că se enervase pe mătușa sa. Nu, n-o cunoștea pe Janet de prea mult timp. Nu, Janet nu avea familie. Da, îi părea foarte rău că nu-l anunțase, dar el de ce nu-l anunțase de intenția sa de a vinde oile pe care le vânduse?

Când intră în bucătărie, Janet îl văzu pe Luke făcând niște sandvișuri.

– Tocmai a sosit, spuse el, arătând bucuros spre pâinea proaspătă. Poștașul vine aici de trei ori pe săptămână, așa că aduce și pâinea. Sper că nu-ți faci probleme că mănânci sandvișuri la prânz. Pentru cină e totul aranjat, așa că nu trebuie să-ți faci niciun fel de probleme. Nu-ți voi spune ce vom avea, pentru că vreau să fie o surpriză. E destul să știi că nu trebuie să te gândești tu la asta. N-am vrut să te ocupi tu de astfel de probleme din prima zi în care ai ajuns aici. Acum stai jos, vreau să vorbim puțin. Vreau să-mi spui cum a fost zborul de la Londra până aici. Mi-am dorit întotdeauna să fac o călătorie lungă cu avionul, dar până acum n-am reușit.

– Stai aproape? întrebă Janet, ajutându-l să ungă pâinea cu unt.

– Da. După colț, zâmbi el. Am propria mea proprietate, la patru mile de aici. Thataway, adăugă el, fluturând cuțitul spre fereastră, astfel că Janet putu deduce că era vorba de un loc înspre dealuri.

– Asta înseamnă după colț? exclamă Janet, râzând cu poftă.

– E foarte diferit totul aici, nu-i așa? întrebă el și ea încuviință, fericită că în sfârșit cineva își dădea seama cât de străină se simțea în aceste locuri. Dacă vreodată vei avea nevoie de vreun sfat, draga mea verișoară – ce ciudat mă simt că am o verișoară nouă! – doar spune-mi și voi încerca să te ajut cu tot ce pot.

– Mulțumesc, Luke, răspunse ea, realizând cu satisfacție că, deși tonul lui fusese destul de jpoznaș, cuvintele fuseseră rostite din toată inima și cu toată seriozitatea.

Nu era doar diferit, se gândi ea. Era și extrem de dificil. Nu putea găsi un prosop curat, nu găsea o cuvertură pentru patul ei, nu găsea

pături, nu era nimic pregătit pentru a locui o femeie acolo. Nu realiza, încă faptul că aceasta era casa ei, astfel că nici nu îndrăznea să scotocească prin dulapuri sau prin sertare.

Luke plecă să vadă ce se întâmplă cu merindele pentru prânz și cină, iar Neil și Ray erau pe afară, cu treburile legate de fermă. Era, deci, stăpâna casei în acele momente, dar se uita cu uimire în jur, neîndrăznind să atingă nimic.

Neil se întoarse singur după un timp și-i sări în ajutor, chemând-o într-unul dintre dormitoare și arătându-i un dulap pe care ea nu-l observase, unde erau puse, alandala, o mulțime de pături, pilote, perne și cearșafuri.

– Sunt încă o mulțime de astfel de lucruri în camera mamei – în camera ta, se corectă el.

– Nu-mi place să cotrobăi prin lucrurile altora, se confesă Janet.

– Dar acum e totul al tău. Ți-am promis, nu-i așa? Tot ce e aici e și al tău, de acum încolo. Poți să mergi unde vrei, să faci tot ce vrei. Doar în biroul meu e interzisă intrarea. Nu numai pentru tine. Nu-mi place să intre nimeni acolo. Îmi place ca acolo lucrurile să fie lăsate exact așa cum le pun eu, pentru a le găsi cu ușurință. Am impresia că Ray n-a ținut cont de această dorință a mea în perioada în care am fost plecat, pentru că a deranjat totul,acolo, așa cum face peste tot pe unde intră.

Janet își dădu atunci seama că Neil nu era chiar așa de indulgent pe cât părea și se întrebă cât îi permitea lui Ray să se ocupe de proprietate.

– Unde e Luke? A plecat acasă? continuă el.

– A plecat să aducă ceva. A promis că va fi aici înainte de cină. Mi-a ordonat să nu fac nimic de mâncare, clipi ea, enigmatic.

– Probabil doamna Wilde, menajera lui, a pregătit ceva. Îmi pare

foarte rău pentru situația asta. Abia acum îmi dau seama că ar fi trebuit să le telefonez, să-i anunț că venim.

– Da, fu ea de acord. Nu doar pentru că nu e nimic de mâncare și paturile nu sunt pregătite, dar poate dacă Ray ar fi știut dinainte despre căsătoria noastră. n-ar mai fi fost acum atât de șocat.

Capitolul 4

Cina o surprinsese, într-adevăr, pe Janet. Imaginea mesei pe care Luke așeză o față de masă elegantă, o serie întreagă de bunătățuri printre care presără lumânările roșii, o impresionă încă de cum păși pragul bucătăriei, la chemarea vărului soțului ei.

Șunca, puii prăjiți, salatele frumos ornamentate, pâinea caldă și fructele asezonate cu dichis, plus prăjiturile de casă care completau aranjamentul, totul te îmbia să te așezi repede la masă și să te înfrupți după pofta inimii.

– De unde Dumnezeu au apărut toate astea? spuse Neil în culmea surprizei, apărând , brusc, în spatele ei.

– De la prietenii voștri.

– Dar eu nu cunosc pe nimeni aici, șopti Janet, uimită.

– Îi vei cunoaște foarte curând, surâse Luke. Toată lumea de pe-aici a auzit de sosirea ta și, presupunând că în casă nu se afla nimic în afară de carnea de vacă, bineînțeles, s-au gândit să-ți facă o surpriză de bun venit.

– Cred că știu cine, replică Neil. Louise, Mary… Îi pot ghici pe toți.

Janet era foarte bucuroasă. N-avea habar cine trimisese aceste minunății, dar îi blagoslovea din toată inima. Gestul lor era foarte frumos și promitea o relație de prietenie sinceră pe viitor, spre deosebire de atitudinea lui Ray, care nu-i vorbise deloc de când sosise și o făcuse să se simtă nedorită acolo.

– Au telefon, aceste persoane atât de amabile? întrebă Janet, așezându-se la masă.

– Da, răspunse Luke imediat.

– Îi voi suna pe toți, să le mulțumesc, spuse Janet, dar trebuie mai întâi să-mi dai numele și numărul lor de telefon, desigur, zâmbi ea.

– Nici nu trebuie să spui nimic, surâse Neil. Doar sună de trei ori pentru Mary, o dată lung și încă o dată foarte scurt pentru Louise și totul va fi în deplină regulă. Vor veni imediat.

– A, codul ăsta a fost inventat pentru a nu spune la telefon lucruri pe care nu trebuie să le știe și alții. Am înțeles. De acum înainte, dacă ai să-mi spui ceva important, te rog să vii personal, surâse Luke.

***

Dimineața următoare, deși cu o zi înainte își propusese să spele și să aranjeze casa, Janet o petrecu mai mult la telefon.

Și-a început ziua devreme, pentru că Neil, intrase în camera ei la o oră foarte matinală, anunțând-o că era timpul să se trezească.

Janet întredeschise ochii, nevenindu-i să creadă când văzu ceasul

de lângă ea, că nu-l auzise. Se făcuse deja ora șapte fără zece minute, dar era frig și întuneric.

În bucătărie, totuși, ardea focul în cuptor, iar apa de cafea fierbea în ibric, semn că ziua începuse, deja.

Neil stătea la masă, îmbrăcat în haine de lucru și o aștepta. În locul cravatei și a costumului elegant, cu care fusese obișnuită până atunci să-l vadă, Neil îmbrăcase o cămașă decolorată, pe care o lăsase deschisă la piept și o pereche de pantaloni kaki, extrem de șifonați. Lucrul care o enervă însă pe Janet fu faptul că se prezentase la micul dejun nebărbierit. Putea scuza hainele ponosite, dar barba neglijentă, etalată dis-dedimineață, îi făcea rău.

– N-ai găsit aparatul de ras? întrebă ea, cu inocență. Sunt sigură că l-am despachetat.

– Da, l-am văzut, spuse el, pipăindu-și barba cu degetele. Mă voi bărbieri pentru prânz.

Janet se ridică și deschise ușița cuptorului.

– Îmi pare foarte rău, dar nu sunt încă obișnuită cu toate acestea și am întârziat, astăzi. Am auzit acum câteva momente că Ray a ieșit din baie, așa că, dacă vrei să intri tu, îți voi face un semn în ușă, în momentul în care va fi totul pe masă.

Neil o privi o clipă nemulțumit, pe urmă însă îi zâmbi imediat și se îndreptă încet spre baie, amintindu-și insistențele mamei lor de a se rade cu toții înainte de micul dejun și nu la altă oră.

Englezoaicele astea, par să fie toate la fel, își spuse Neil. De ce Jack Payne putea să stea și trei, patru zile fără să se bărbierească? se întrebă, el, cu năduf. Louise nu e interesată de acest aspect, niciodată. El nu era însurat cu Louise, ci cu Janet, îl avertiză o voce interioară. Astfel, în

timp ce deschidea nemulțumit ușa de la baie, Neil simți că cel puțin câteva lucruri se vor schimba radical în viața sa viitoare, din această cauză.

Ray fusese foarte tăcut la micul dejun și ieși imediat după aceea.

Janet aruncă o privire focului din vatră, pentru a-l ține viu în vederea treburilor pe care le avea de făcut în acea dimineață, după care se îndreptă spre telefon.

În momentul în care primul dintre cei chemați până atunci răspunse, Janet trase aer în piept, înainte de a spune cu fermitate: „Janet Stonham, la telefon".

Vocea caldă și prietenoasă a Louisei, îi plăcu foarte mult, așa că discutară câteva minute bune, timp în care află că tânăra avea douăzeci și opt de ani, era căsătorită și avea deja trei copii. Louise însă părea mult mai interesată să afle un sac de lucruri despre ea și Neil. Unde s-au întâlnit, de cât timp se cunoșteau, dacă s-au iubit de la început…

Janet recunoscu faptul că-l cunoscuse pe Neil doar cu trei săptămâni înaintea nunții, iar Louise râse entuziasmată de romantismul situației. După aceea îi propuse Janetei să-i viziteze duminica următoare, împreună cu Neil.

Aceeași curioasă atitudine de prietenie caldă se simți și în vocea celeilalte tinere cu care vorbi Janet în dimineața aceea, care îi spuse că e logodită de doi ani, dar nu e încă niciun semn că se va căsători. Puteau să se întâlnească în zilele următoare?

După câteva minute, alte două persoane îi răspunseră la telefon și-i vorbiră cu aceeași căldură. Întrebările fuseseră aceleași.

Când Janet puse în sfârșit receptorul la loc, realiză că se afla în Burnettia doar de douăzeci și patru de ore, dar deja toți vecinii îi erau

prieteni și o invitaseră la masă, iar ea acceptase.

Se schimbase în atât de puțin timp, molipsindu-se de atitudinea atât de specială a australienilor. Nu-i venea să creadă că, după dezamăgirea de ieri, din momentul în care ajunsese aici, astăzi putea fi atât de veselă și de optimistă.

Ca orice femeie, se gândi cu ce se va îmbrăca pentru aceste vizite. Cele două valize cu care venise nu conțineau prea multe obiecte de vestimentație, dar toate erau scumpe și de o calitate foarte bună. Putea îmbrăca oricare dintre rochiile pe care le avea, fără nicio problemă. Oricum, atâta timp cât nu știa încă ce venituri are Neil, nu putea să-i ceară să-i cumpere nimic și, mai ales, haine.

Ray plecase în oraș și Janet luă prânzul singură cu Neil. Îi povesti despre convorbirile telefonice avute și despre invitațiile pe care le acceptase cu plăcere, pentru amândoi.

Neil fu foarte bucuros la rândul lui că vor începe să-și viziteze prietenii. Îi lipsiseră foarte mult în Anglia serile petrecute împreună cu ei.

Îl întrista doar faptul că Ray dezaproba atât de mult căsătoria lui, se gândi Neil, așezându-se, ca de obicei după-masă, într-un fotoliu din sufragerie și aprinzându-și pipa. Îi surprinsese, de altfel, privirea suspicioasă în momentul în care o văzuse dimineață pe Janet ieșind dintr-o cameră, iar el dintr-alta.

Neil se concentră apoi asupra spiralelor mari de fum, care ieșeau din pipa sa, după care gândurile îi zburară mai departe. Dacă vor merge în vizită, Janet va trebui să se îmbrace cu ceva foarte special? Nucumpăraseră foarte multe lucruri, înainte de plecarea din Anglia.

– Vom merge în oraș, mâine, o anunță el foarte decis. Trebuie să

cumpărăm niște lucruri. Luke a spus că ieri n-am avut nimic de mâncare în casă în afară de carne, așa că va trebui să faci o listă cu ceea ce crezi că e necesar. Voi deschide și un cont pe numele tău la bancă, așa încât să poți cumpăra tot ce vrei, fără să mă mai implici pe mine.

– E foarte drăguț din partea ta, Neil.

– E doar parte din planul nostru comun. Nu se poate să-mi ceri bani tot timpul, așa că e mai bine așa. Pe urmă, nu poți să te îmbraci cu aceleași haine mereu. Lumea va începe să se întrebe de ce te tratez astfel.

Janet îi aruncă o privire fulgerătoare, după care își plecă ochii spre cele două inele costisitoare, de la mâna sa. Fu momentul în care descoperi o latură foarte importantă a caracterului soțului ei: îi plăcea să impresioneze. Întorcându-se cu gândul în timp, Janet își dădu seama că fiecare lucru pe care i-l cumpărase fusese de foarte bună calitate, astfel ca pentru oricine să fie foarte evident cât de scump era acel obiect.

– N-am nevoie de prea multe lucruri pentru mine, acum, spuse Janet, punându-și coatele pe masă și rezemându-și bărbia în mâini. În schimb, sunt foarte multe lucruri de cumpărat pentru casă. Imediat ce mă voi obișnui puțin cu tradițiile de aici, voi începe să le cumpăr.

– Îți faci planuri deja în legătură cu asta, nu-i așa? spuse el, zâmbind cu entuziasm.

– Da, nu prea multe, pentru că n-am avut încă timp. Ah, nu-mi vine să cred că sunt aici doar de ieri.

– Eu pot să-ți spun că mă simt de parcă nici n-aș fi fost plecat, se confesă el. Ah, mai e ceva. Trebuie să înveți să conduci, pentru că va fi foarte dificil pentru mine să te însoțesc ori de câte ori vei avea nevoie

să faci cumpărături sau să mergi în vizită. Îi voi cere lui Ray sau lui Luke să te învețe.

Vorbește ca și cum relația noastră va dura o veșnicie, se gândi Janet.

– De ce nu mă înveți tu? întrebă Jane, ștergându-și fruntea cu dosul mâinii.

– Eu n-am timp.

– Dar…

Ar fi vrut să-i spună că i-ar fi plăcut s-o învețe soțul ei toate aceste lucruri, însă expresia care începu să se întipărească pe fața lui o opri brusc.

– Oh, nu începe, deja, Janet… Dintre noi toți, Luke e cel mai indicat să te învețe, pentru că e cel mai calm. Îi voi spune.

Cu asta, încheie acest subiect și atitudinea lui o descurajă pe Janet să mai pună și alte întrebări, în legătură cu această problemă.

După câteva minute, Neil plecă, iar tânăra rămase cu capul plecat, amestecând îndelung zahărul din cafea. Poate era o prostie, își spuse ea, dar se simțea ca și cum un nor imens îi întunecase orizontul.

***

Mulți dintre cunoscuții lui Neil fură atât de curioși să o vadă pe Janet, încât nici nu mai așteptară să fie invitați la Burnettia, ci veneau singuri, sub diferite pretexte. Odată veniți, vroiau să audă cât mai multe lucruri despre călătoria lui Neil în Anglia și să-și facă fiecare propriile impresii despre tânăra englezoaică, despre care auziseră că se

căsătorise cu concetățeanul lor în mare grabă și într-o manieră atât de romantică.

Toate aceste vizite, însă, cereau foarte mult timp și Janet regretă că nu reușise să aranjeze puțin mai mult casa, înainte de toate acestea.

Spera însă că, în timp, își vor da cu toții seama ce gospodină bună era.

În următoarele zile, Neil o prezentă muncitorilor de la fermă. Erau toți foarte vânjoși și bronzați, însă unul dintre ei era destul de bătrân, cu o barbă albă, foarte lungă.

Ce Moș Crăciun desăvârșit, se gândi Janet, în timp ce Neil făcu prezentările.

– El e Casey. Lucrează pentru Luke. E ziua ta liberă, azi? întrebă Neil.

– Da și am venit s-o văd pe doamna ta. Luke ne-a vorbit aseară despre ea și a zis că e foarte drăguță și mulțumită de situația ei de acum. Cred că și tu ești, spuse bătrânul, privindu-i lung.

Janet râse încet și se îndepărtă, lăsându-i să discute, mai departe. Intrase într-un tip de viață foarte straniu pentru ea și-i va lua ceva timp să se obișnuiască, își spuse ea.

A doua zi dimineață plecară în oraș și tânăra se întrebă cât timp va mai trece până când aceste paisprezece mile pe care trebuiau să le străbată până acolo i se vor părea o nimica toată.

O dată ajunși, Neil o prezentă altor și altor persoane pe care le întâlniră în drumurile lor.

În timp ce Neil intră la bancă, Janet cutreieră magazinele din jur, pentru a se edifica asupra lucrurilor pe care le va putea cumpăra pentru casă.

Intră, astfel, într-o dugheană plină cu draperii de diverse mărimi și culori.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă imediat vânzătorul.

– Nu, mulțumesc. Deocamdată doar mă uit.

Bărbatul râse blajin și răspunse:

– După accentul pe care-l aveți, cred că ați lipsit foarte mult de prin părțile astea.

– Trei zile, surâse Janet.

– Ah, sunteți, cumva, doamna Stonham? Soția lui Neil?

După ce Janet dădu ușor din cap afirmativ, vânzătorul îi prinse mâna și i-o scutură cu putere.

– Am auzit cu toții despre dumneavoastră. Sunt sigur că o să vă placă în Australia.

– Ah, da, îmi place deja foarte mult, răspunse Janet, entuziasmată. Sunt îndrăgostită de soarele de aici.

– Vreți să cumpărați niște draperii?

– Da, dar aș vrea ceva în verdele mării sau un albastru foarte închis.

– Ah, toată lumea folosește culorile astea. Vă recomand ceva mai deosebit. Acest gri-pal cu desene în albastru. Un contrast foarte frumos, nu credeți?

– Da, mai ales că aș vrea să zugrăvim casa într-un roz-pal.

– Ați observat ce culori variate au casele aici? Veniți puțin, spuse el și o invită foarte politicos să iasă împreună. Clădirea poștei e în galben-pal. Cea a băncii e zugrăvită în verde foarte deschis. Sunt foarte atrăgătoare, nu-i așa?

Janet încuviință, zâmbind. Nu observase acest detaliu înainte. Fiecare clădire din jur era originală. În plus, toate erau foarte îngrijite.

Janet privi materialele pe care le ținea în mâini. Una dintre culori o făcu să se gândească la Burnettia și la cât de frumoasă ar fi casa de acolo într-o astfel de culoare, cu toți copacii care o înconjurau.

În drumul spre casă, îi spuse lui Neil la ce se gândise.

– Liliachiu? întrebă Neil surprins, încercând să-și imagineze casa sa în culoarea pe care mama ei o iubea atât de mult. Oh, nu știu…

– Cu verdele copacilor din jur și dealurile care se văd în depărtare… cred că ar fi minunat. Nu un violet-puternic, ci o nuanță foarte deschisă de liliachiu… Gândește-te, insistă ea.

Îi spusese că avea mână liberă în ceea ce privea aranjarea casei. Asta nu însemna că îi permitea acest lucru și în problemele legate de exterior?

– Mi se pare puțin cam ciudat…Dar, stai puțin… Am văzut în oraș o casă zugrăvită în nuanța de care spui.

Neil întoarse mașina și se îndreptă din nou spre oraș.

– Mergem să aruncăm o privire.

Se întoarseră, așadar, și colindară străzile în sus și-n jos, privind cu atenție culorile caselor. Cele mai multe erau zugrăvite în alb, dar un număr la fel de semnificativ erau zugrăvite în verde, crem, albastru-deschis sau roz.

Cu unele Neil era de acord, pe altele le critică deschis. La un moment dat, opri brusc:

– Asta e! Îți place? întrebă el.

– Da, răspunse Janet, simplu.

Stătură așa un timp, încercând să-și imagineze cum ar arăta Burnettia zugrăvită astfel. Trecuseră deja zece ani de când nu mai fusese zugrăvită, iar acum, din cauza soarelui, nici nu se mai cunoștea

ce culoare avusese inițial.

– Da, spuse el într-un târziu. O vom zugrăvi în culoarea liliacului. Cu ușile și ferestrele verzi. Hai să mergem. Stăpâna casei se pare că s-a impacientat deja. Ai văzut ce față a făcut? Să nu creadă că avem alte intenții.

Întârziaseră la cină și Ray se bosumflă ca de obicei când nu-i convenea ceva.

– E doar vina mea, spuse Neil. Am vrut să văd o casă a cărei culoare îmi place foarte mult. Vrem să zugrăvim și casa noastră, așa. Un liliachiu foarte frumos, ce crezi despre asta?

– Liliachiu? Ești nebun? spuse Ray.

– De ce crezi că e o nebunie? întrebă Neil.

– N-am spus că ideea e o nebunie, ci culoarea.

– Am văzut o casă foarte frumoasă, în oraș. E zugrăvită în liliachiu.

– Casa noastră nu va arăta la fel de bine într-o culoare asemănătoare.

– Cum poți să știi asta? Oricum, casa va fi zugrăvită foarte curând și va fi zugrăvită în liliachiu, indiferent dacă îți place sau nu, răspunse Neil cu multă hotărâre.

Se lăsă o liniște apăsătoare și Janet speră că cei doi frați nu vor începe să se certe din cauza culorii în care va fi zugrăvită casa.

Ray fu convins că ideea îi aparținea Janetei și nu vru să-i dea satisfacție certându-se cu fratele lui din cauza ei, așa că nu mai spuse nimic pe această temă.

– În seara asta voi sta la Luke, murmură el și ieși.

– De ce a plecat? întrebă Jane.

Neil ridică din umeri.

– Nu-l lua în seamă. Uneori se comportă foarte ciudat.

Janet îl privi cu atenție, întrebându-se ce ar mai putea face, dacă își ieșea din nou din sărite. Părea destul de enervat, așa că abandonă și ea întrebările.

După ce mâncară, Neil se închise în biroul lui, iar ea se duse la culcare.

Lacrimile începură să-i curgă râuri-râuri și nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva greșise foarte mult acceptând această căsătorie.

***

A doua zi dimineață, Janet simțea încă starea de depresie în care adormise. Când Luke apăru în bucătărie, ea era în genunchi în fața cuptorului, punând lemne pe foc.

– Ah, iată imaginea unei femei care muncește ca un rob, spuse el, zâmbind cu duioșie. Am venit foarte devreme azi, pentru că mi s-a cerut să încep cu tine orele de șoferie și e mai bine să le facem la ora asta, dar văd că ești ocupată.

Neil se grăbise, așadar, se gândi ea, așezându-și părul în dezordine, să-și anunțe vărul s-o învețe să conducă, pentru a nu mai veni cu ea în oraș. Se uită pe urmă la privirile sclipitoare și admirative ale lui Luke, care o măsurară din cap până-n picioare și se mai învioră.

– Nu, nu sunt chiar atât de ocupată. Trebuie însă să termin ce am început aici. Asta îmi va lua încă vreun sfert de oră, cred. M-am trezit azi la șase, și de atunci am făcut o mulțime de treburi, dar tot n-am

terminat.

– E foarte bine. Am timp să beau un ceai. E foarte frig în dimineața asta, așa că mă voi încălzi puțin.

Janet râse. Poate era mai frig, ca de obicei, aici, își spuse ea, dar în comparație cu gerul cu care fusese obișnuită, era o nimica toată. Nu spuse, însă, nimic. Învățase, deja, să fie atentă la tot ce spunea. Seara trecută, când Ray intrase în casă, se plânsese de ceața de afară și Janet surâsese amuzată, spunându-i: „ Vrei să spui că asta e ceață? N-ai văzut încă ce înseamnă o ceață adevărată, atunci!" Ray se îmbufnase atât de tare încât, deși nu-i răspunsese, Janet știuse imediat că ar fi fost mai bine dacă și-ar fi ținut gura.

– Unde e Neil? întrebă Luke, preparându-și ceaiul.

– Undeva pe-afară, răspunse Janet.

– A, padocuri, rațe…

– Probabil la padocuri, surâse ea.

– Sau, poate, la faimoasele lui albine, observă el, după care ar fi vrut s-o întrebe de ce venise Ray ieri seară la el atât de supărat și de înfometat, dar renunță.

Luke era întruchiparea tactului și amabilității, așa că nu-i făcu nicio observație, în timpul orei de șoferie. Greșelile ei i se părură normale pentru un începător, iar exclamațiile cu care Janet își însoțea eșecurile, amuzante.

La sfârșitul cursului, se odihniră puțin la marginea unui islaz din capătul proprietății.

– E un loc foarte frumos, comentă Luke. Poți să înoți, dacă vrei, uneori aici, la vară. Ai început să te obișnuiești cu noua ta țară?

– Ah, bineînțeles că nu. A trecut prea puțin timp de când sunt aici.

– Sunt foarte curios să aflu ce impresie își poate face un nou-venit despre aceste locuri.

Janet căzu pe gânduri. Luke părea să fie mult mai înțelegător în aceste probleme decât cei doi frați. Poate și datorită faptului că era mai în vârstă decât ei. Neil, de exemplu, se așteptase ca ea să vadă totul, aici, prin ochii lui. Era mulțumită, dar erau multe lucruri de făcut în această casă, iar faptul că Ray se opunea la toate ideile lor îi îngreuna foarte mult situația.

– Pentru mine, începu Janet să se destăinuiască, totul aici e foarte special. Soarele Australiei este ca o binecuvântare pentru sufletul meu, după ceața Londrei. Sunt foarte multe diferențe între cele două țări, desigur. Casele sunt deosebite de tot ce am văzut până acum, copacii, chiar și pisicile par diferite, spuse ea, surâzând.

Luke zâmbi și el la această remarcă, analizând cu atenție fața gânditoare a tinerei englezoaice.

– Da, dar îți place aici, nu-i așa, Janet?

– Da, cred că voi ajunge să iubesc foarte mult țara asta. E doar o problemă de timp, cred.

Luke îi vorbi apoi despre călătoriile sale, fumând relaxat și zâmbitor, astfel încât Janet se destinse și ea, tot mai mult.

– Ai călătorit, deci, foarte mult, spuse ea, cu admirație. Nu ești căsătorit, nu-i așa, Luke?

Bărbatul își stinse țigara, încet și apăsat.

– Am fost, replică el, foarte rar. Soția mea a murit cu trei ani în urmă, în timp ce se chinuia să aducă pe lume un copil.

– Oh, îmi pare foarte rău. Neil nu mi-a spus nimic despre asta.

Ațadar acest om suferise în viață așa cum suferise și ea, de aceea

este capabil s-o înțeleagă atât de bine.

– Se pare că Neil a avut motivele lui pentru a nu-ți aminti nimic din toate acestea, răspunse Luke cu simpatie, ghicind cauzele căldurii din vocea ei.

– Nici n-am prea avut timp să vorbim, de altfel, despre lucruri care nu țineau exclusiv de căsătoria noastră, observă ea, încercând să găsească scuze pentru neglijența lui Neil. Ne-am căsătorit în mare grabă și am avut foarte multe de făcut înainte de apleca din Anglia. Pe urmă, aici, am încercat să ne relaxăm puțin, după nebunia dinainte.

– Sper că ai reușit să-ți tragi puțin sufletul, deși ai avut multă treabă, imediat după sosire.

Ar fi vrut s-o întrebe mai multe despre căsătoria ei cu Neil, dar nu era sigur că era momentul, încă. Oricum, era convins că exista un mister în această privință. Nu păreau deloc îndrăgostiți unul de celălalt. Se întrebă dacă ar putea s-o ajute, în vreun fel. Poate dacă-l va lua la el, pentru un timp, pe Ray, ea și cu Neil ar ajunge să se înțeleagă mai bine unul pe altul. Era dificil să te adaptezi într-un loc nou, având tot timpul în preajmă pe cineva ca Ray, care dezaproba atât de evident această căsătorie.

– Nu te duci s-o vizitezi azi pe Mary? continuă el schimbând subiectul.

– Oh, ba da, spuse Janet, privind alarmată spre ceasul lui de mână. Și mâine îi fac o vizită Louisei. Ah, știi, am uitat s-o întreb numele de familie, spuse ea cu o mină îngrozită și Luke izbucni în râs, făcându-i semn să se urce din nou în mașină, după care porniră din nou.

– Le vei învăța pe toate, rând pe rând, rățușcă. Dacă vei reuși să prescurtezi toate numele, va fi cu atât mai bine. Tu, de exemplu, vei fi

Jan pentru toată lumea, sunt sigur.

Îi spuse apoi alte câteva abrevieri de nume ale vecinilor din jur, pe care însă Janet nu reuși să le țină minte, necunoscând încă îndeaproape acele persoane.

După prânz, Luke îl întrebă pe Ray dacă n-ar vrea să meargă împreună cu el, pentru câteva zile, la o vânătoare de canguri.

– Suntem prea ocupați, acum, răspunse Ray. Trebuie să începem curând cositul.

– Dar acum că a venit Neil acasă, nu-ți poți permite și tu câteva zile de odihnă? întrebă Luke.

– Pur și simplu n-am chef să merg la vânătoare, răspunse Ray, cu răceală. Du-te singur, dacă îți place atât de mult și dacă îți dă mâna.

– Mi-ar fi plăcut să-mi ții companie, replică Luke zâmbind îngăduitor.

– N-ai fost atât de dornic să-ți țin companie, altădată. Nu mi-ai cerut să vin cu tine anul trecut când ai fost la Tibooburra sau la Mount Isa.

– Da, dar acum mi-ar fi plăcut.

Ray își îngustă ochii și-l țintui cu privirea:

– Ce încerci să faci? Să mă îndepărtezi de Burnettia?

– Mă gândeam că ți-ar prinde bine câteva zile departe de aici. Arăți tot timpul de parcă ai fi mâncat agrișe, înțelegi ce vreau să spun.

– Cum vrei să fiu? N-am văzut în viața mea o pereche de proaspeți căsătoriți mai rece decât ei. E ceva foarte misterios în legătură cu căsătoria lui Neil, nu crezi?

– Și eu m-am gândit la asta, dar nu e vina Janetei.

– Dar s-a căsătorit cu el, nu? Presupun că această căsătorie s-a făcut și cu acordul ei! Nu cred că a luat-o cu forța, dar sunt sigur că nu-l

iubește.

– Nici el n-o iubește.

– Atunci, de ce dracu' s-au căsătorit? Nu pare tipul căutătoarei de aur.

– Ah, în mod sigur, nu.

– E tânără, își putea găsi pe alcineva. N-am nimic împotriva ei ca persoană, deși e puțin cam patetică…

– Știu. Nu agreezi ideea că s-a căsătorit cu fratele tău.

– Exact. Nu înțeleg de ce s-au căsătorit. Dacă s-ar fi iubit, nu mi-aș fi făcut probleme, indiferent dacă mi-ar fi plăcut sau nu soția lui. Dacă l-aș fi văzut pe el fericit, aș fi fost și eu fericit, la rândul meu.

– Dar nu pare nefericit, răspunse Luke.

– Nu, nu e nefericit. Asta adâncește și mai mult misterul. Nici măcar nu vrea să vorbească despre căsătoria lui, cu mine.

– Vino cu mine la vânătoare și lasă-i o perioadă singuri, să se poată decide mai ușor ce au de gând.

– Ah, nu par că ar vrea să schimbe situația. Dacă voi vedea cel mai mic semn că-i deranjez și că din cauza mea sunt lucrurile între ei cum sunt, fii sigur că te voi suna și-ți voi spune că m-am hotărât să vin, dar de vreme ce asta tot nu va schimba nimic în relația lor, voi sta aici, ai înțeles?

Luke nu mai spuse nimic. Poate avea dreptate, se gândi el.

***

Mary McMahon avea aceeași constituție firavă ca a Janetei și între ele se stabili imediat o relație de mare simpatie. Mary locuia într-o casă nouă, construită cu puțin timp înainte de a se fi căsătorit. Pe soțul ei i-l prezentă simplu: Mac. Mary o întrebă dacă știa să joace tenis și, deși îi spuse că trecuseră câțiva ani buni de când nu mai luase o rachetă în mână, noua ei prietenă o invită la o partidă de tenis într-una din zilele următoare. Janet acceptă cu plăcere, deși nu putu să nu se gândească și la faptul că dacă își va petrece de acum încolo timpul luând ore de șoferie și jucând tenis, nu va mai avea când să se ocupe și de casă.

Oricum, Janet fu sigură că își găsise în Mary o prietenă caldă și apropiată.

Louise era cu totul diferită. Era foarte planturoasă și tot universul ei se reducea la soț și la cei trei copii, care depindeau în întregime de ea.

Atmosfera fu foarte tensionată pe tot parcursul vizitei, deoarece micuții se suiau tot timpul pe mobile, întrerupeau conversația și făceau, în general, tot ce puteau pentru a atrage atenția asupra lor. Nu se putu însă îndoi de sentimentele de prietenie ale Louisei, care fu extrem de caldă cu ea pe tot parcursul întâlnirii lor. Când îi spuse că acceptase să joace tenis cu Mary, deși nu se pricepea prea bine la asta, Louise exclamă cu toată sinceritatea:

– Ah, nu trebuie să-ți faci niciun fel de probleme! Nici eu nu joc bine și sunt și prea grasă pentru asta… Nu, dragul meu, nu trebuie să mai mănânci încă o prăjitură. O să ți se facă rău. Ah, bine, doar încă una, atunci. Acum, du-te la joacă și să nu faci prea multă gălăgie, dacă se poate. Cum ziceam, se întoarse ea spre Janet după această nouă întrerupere, e doar un joc social. Vara obișnuim să ne întâlnim și să

jucăm noaptea. Am jucat toată vara trecută, împreună cu Neil și cu Ray. Neil joacă excepțional, ar putea să te învețe.

Încă ceva ce nu știa despre Neil. Toate aceste persoane știau atât de multe lucruri despre el, în timp ce ea, soția lui, nu știa mai nimic. Ei îl știau de mult, se consolă ea, apoi. După ce va sta mai mult timp cu el, va începe și ea să-l cunoască mai bine.

Următoarele câteva săptămâni trecură în zbor. Încet, încet, Janet își concentră atenția asupra treburilor gospodărești, aruncând toate lucrurile de prisos, curățind și spălând. Curăță cu mare grijă argintăria, după care toate cupele câștigate de Neil la tenis sau la concursurile de călărie.

Mary deveni o prezență aproape permanentă în casă și o ajuta pe Janet cu mare bucurie, dacă se întâmpla să fie ocupată cu treburile casei în momentul în care sosea ea. După asta plecau să joace tenis împreună și Janet începu să nu se mai simtă atât de stingheră, văzând alte persoane care jucau chiar mai puțin bine decât ea. Zilele erau din ce în ce mai calde și copacii începuseră să înflorească, iar grădina arăta de-a dreptul încântător.

Luke îi vizita și el din ce în ce mai des, declarându-se complet satisfăcut de progresul pe care-l făcea ea cu șofatul. Îi spuse chiar că era pregătită să meargă de-acum singură în oraș, așa că Janet să oferi să-l conducă pe Neil în ziua următoare.

– Îmi pare foarte rău, Janet, dar mâine am niște treburi urgente aici, trebuie să merg cu Ray să văd de oi, așa că du-te cu Luke în oraș. Sunt sigur că va fi foarte bucuros.

– Nu vreau să merg cu Luke, spuse ea cu îndrăzneală.

– Atunci, du-te singură, replică el.

– Nu pot să merg singură, nu sunt obișnuită cu traficul, știi asta.

– Vom merge atunci altă dată. Mâine nu pot.

Janet își mușcă buzele. Nu mai fuseseră în oraș împreună din ziua în care văzuseră casa zugrăvită în liliachiu. Nici măcar nu se mai interesase de modul în care progresa cu lecțiile de șofat. Acceptase, într-adevăr, s-o însoțească în vizitele pe care le făcuse, dar nu era sigură dacă nu cumva o făcuse doar pentru că fusese invitată la niște persoane pe care nu le mai întâlnise până atunci sau pentru că invitațiile fuseseră făcute pentru amândoi.

Janet îl privi lung. Acest bărbat era soțul ei, dar era, totuși, un străin.

– Chiar nu poți să mă însoțești mâine în oraș? insistă Janet.

– N-am nimic de făcut mâine în oraș.

– Nu-mi voi lua niciodată licența dacă nu mă ajuți

– Îți spun pentru ultima oară, replică el cu violență, ridicându-se în picioare și aruncând pe podea ziarul pe care începuse să-l răsfoiască puțin mai devreme. Mâine nu merg în oraș! Încetează odată să mă mai bați la cap cu asta!

După aceea, Neil ieși nervos afară, iar Janet își strânse degetele pumn.

Capitolul 6

Cererea Janetei ca Neil s-o însoțească în oraș creă o atmosferă foarte apăsătoare și a doua zi. Cu două bare uriașe în spate, Neil, însoțit de Ray, ieși din casă imediat după micul dejun. Modul său de a se comporta cu soția lui îl uimi de-a binelea pe fratele lui mai mic, care-l privi cu ochii ieșiți din orbite.

Janet îl auzi plecând și înțelese că va fi singură aproape toată ziua. Luke, de asemenea, îi trimise vorbă că era prins cu niște probleme de afaceri.

După ce își petrecuse toată dimineața gătind, Janet, ca de cele mai multe ori când era singură, se gândi la diverse posibilități de a rearanja mobilierul. Cele mai multe piese erau foarte vechi, astfel încât se gândi să le vândă sau să le arunce. Colindase, așa, toată casa, făcând planuri și încercând diverse aranjamente.

În camera lui Neil zăbovi puțin mai mult. Aerul era încărcat de miros de tabac și, deși nu era neplăcut, Janet deschise larg fereastra și se uită în grădină. Soarele strălucea cu blândețe, păsările ciripeau

voioase și în afara sunetului straniu al fierăstrăului nu se mai auzea nimic. Deodată, zgomotul acestuia se înteți, zvâcnind ciudat, după care nu se mai auzi nimic.

Janet se îndepărtă de fereastră, îngândurată. S-a întâmplat ceva, îi spuse o voce interioară și imediat îl auzi pe Bluey, muncitorul lui Neil, venind în fugă pe hol.

– Doamnă Stonham! Doamnă Stonham!

Acum simți cu adevărat că se întâmplase ceva foarte rău. Strigătul lui sună speriat și șocant și Janet alergă imediat spre el.

– Oh, Bluey, spuse ea abia auzit.

Pantalonii îi erau rupți aproape în întregime și carnea unui picior îi atârna însângerată. Brusc, realiză că era singură și cu toate acestea, trebuia să facă ceva. Îi petrecu brațul peste umăr și-l ajută să se așeze pe unul din scaunele din bucătărie.

– Știi numărul de telefon al doctorului? îl întrebă ea, luând în grabă prosopul de bucătărie și legându-i piciorul, pentru a opri hemoragia.

Bluey scutură din cap.

– Nici al ambulanței?

Bărbatul scutură din nou din cap și Janet se întrebă cui putea cere ajutorul.

Domnul Stack. Nu, era prea departe. Mary… nu era acasă.

– Ține strâns prosopul. Merg să caut pe cineva.

Alergă în hol și încercă să sune la ambulanță. Telefonul însă era mort. Se întoarse așadar la Bluey, care zăcea palid în scaun, în timp ce sângele i se surgea șiroaie pe podea.

– Nu pot suna la ambulanță. Bea asta, spuse ea, întinzându-i o sticlă de brandy. Mă duc să aduc mașina și te transport în oraș cât pot de

repede.

Era singura soluție, își spuse Janet, oprind mașina în fața ușii de la intrare și alergând apoi să-l ia pe Bluey.

– Ține-te de mine, îi ordonă ea. E-n regulă.

În momentul în care – puse pe scaunul din mașină, Bluey își pierdu cunoștința, iar Janet, după ce-l privi o clipă îngrozită, demară cu o viteză care l-ar fi făcut pe Luke să închidă ochii, în așteptarea dezastrului. Dar nu era timp pentru reguli și roțile mașinii scoaseră scântei în momentul în care ieșiră pe poarta proprietății. Trebuia să străbată cele paisprezece mile ca vântul și ca gândul. Noroc că nu trecea nicio altă mașină pe șosea, își spuse Janet. Doar la intrarea în oraș mai încetini puțin.

Îl privi încă o dată pe Bluey și văzându-l cu ochii deschiși, îi ceru indicații.

– Stația de ambulanță nu este prea departe, îi spuse el. Prima la dreapta, apoi a doua la stânga, lângă pomul de piper.

Doctorul de la ambulanță examină cu atenție câteva minute piciorul lui Bluey, după care declară că pacientul trebuia dus imediat la spital. Se urcă în mașină pe scaunul din spatele ei și, cu ajutorul indicațiilor lui, Janet conduse fără nicio problemă și ajunseră într-un timp foarte scurt la spital, unde Bluey fu luat pe o targă și purtat de urgență înăuntru.

O oră și jumătate mai târziu, Janet fu informată că pacientul va intra în sala de operație și în dimineața următoare vor fi sunați la Burnettia pentru a li se spune cum au evoluat lucrurile.

Tânăra englezoaică îi mulțumi surorii care-i spusese toate acestea și se întoarse spre doctorul ambulanței, care o aștepta să-l ducă înapoi de

unde îl luase:

– Aș vrea să fac un curs de prim-ajutor, spuse Janet cu lacrimi în ochi.

Sora zâmbi cu amabilitate și o luă pe Janet cu blândețe de mână, șoptindu-i în același timp ceva doctorului ambulanței, care încuviință, îndepărtându-se, după care Janet fu condusă într-o sală de așteptare. Sora o rugă pe o infirmieră să aducă o ceașcă de ceai și o lăsă pe Janet să plângă, mângâind-o ușor pe umăr.

– E mai bine? întrebă ea, după un timp.

– Mult mai bine, răspunse Janet. Îmi pare rău dacă v-am creat probleme, dar n-am mai văzut niciodată, înainte, pe cineva cu o astfel de rană. N-am știut cum să-l ajut și nu am mai condus niciodată singură prin oraș; în plus, nu-am nici carnet.

– Oh, nu lăsa toate aceste gânduri să te deprime, doamnă Stonham, spuse sora cu blândețe.

Infirmiera sosi cu ceaiul și sora aranjă totul pe măsuța joasă, în fața Janetei.

– Lapte?

– Mulțumesc, răspunse Janet printre lacrimi.

– A fost un accident destul de grav, continuă sora, dar dumneata ai făcut tot ce-ai putut.

– Nu știu cât de mult am putut să-l ajut, spuse Janet, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Putea să moară.

Ah, nu, replică imediat, cu căldură în glas, sora. Dar e adevărat că e mai bine să ai niște cunoștințe de prim-ajutor. La ce depărtare de oraș e ferma?

– Paisprezece mile.

– Destul de departe.

– Da, și telefonul nu funcționa, așa că n-am putut să chem pe nimeni care să mă ajute. Da, atunci am realizat că trebuie să fiu capabilă eu însămi să dau primul-ajutor. Unde aș putea să învăț?

După aproape o oră și alte două cești de ceai, Janet se îndreptă spre casă, nemaiinteresându-se de polițiști sau dacă respecta întru totul regulile de circulație. Înainte de a pleca, însă, sora îi promisese că va aranja totul astfel încât Janet să poată face un curs de prim-ajutor, o dată pe săptămână. Va trebui să-și ia carnetul cât mai repede cu putință, se gândi ea.

Părându-i foarte rău de modul în care o tratase pe Janet cu o seară înainte, Neil se întoarse acasă mult mai repede decât plănuise inițial. Fusese normal să vrea să exerseze în trafic, iar Luke nu putea să-și petreacă tot timpul la Burnettia, își spuse el cu reproș.

Ray îl însoțise tot timpul în dimineața aceea, dar era tăcut și răspundea monosilabic, cu o expresie foarte nemulțumită pe față. Nimic nu va mai fi ca înaintea plecării fratelui lui în Anglia, își spuse el.

Neil trase camioneta în spatele casei și o parcă la umbra copacilor. Coborâră din mașină și priviră cu atenție în jur. Era o liniște suspectă și în casă părea să nu fie nimeni.

– Lipsește automobilul, spuse Ray, uitându-se spre ușa deschisă a garajului, care se vedea printre copaci.

– Probabil că, până la urmă, Luke a venit totuși pe aici.

– Nu cred. Azi a avut niște treburi urgente în oraș.

– Poate s-a răzgândit, răspunse Neil, privindu-și cu atenție fratele. Dacă ar fi fost căsătorit, nu i-ar fi plăcut ca soția lui să se vadă atât de des cu un alt bărbat, cât de verișor ar fi fost el, se gândi Ray, după care

intră în bucătărie. Se opri însă stupefiat, privind îngrozit podeaua.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Neil, impacientat, venind în urma lui.

– E numai sânge peste tot, îngăimă Ray, așezându-se pe unul din scaunele de lângă ușă.

Neil se albi la față, plimbându-și privirile de la ușă la podea și invers, încercând să înțeleagă ce se putuse întâmpla. Pe urmă, ieși îngrijorat în hol, după care se duse pe verandă. Ray îl urmă tăcut, dar la fel de preocupat de cele întâmplate. Apoi se întoarseră din nou în casă, îngânduraţi. Nu era niciun indiciu, care putea justifica marea de sânge.

Ray ieși în fugă afară, după care se întoarse grăbit, spunând cu răsuflarea tăiată:

– S-a întâmplat ceva cu Bluey. Fierăstrăul e plin de sânge.

– Sun la spital, spuse Neil, impacientat.

Apoi se întoarse spre Ray și continuă, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă:

– Deci, Janet l-a dus pe Bluey la spital, cu mașina.

– Dacă Luke n-a trecut pe-aici…

– Lasă-l dracului pe Luke, zbieră Neil din toți plămânii. Janet e cea care l-a dus pe Bluey, nu înțelegi? Și n-are nici carnet și nici n-a mai condus prin oraș, niciodată.

– N-a fost vina ei, te-a rugat s-o ajuți, răspunse Ray, surprinzându-se luând apărarea cumnatei sale.

Neil puse mâna pe receptor și formă în grabă un număr.

– Da, e aici, răspunse o voce, după ce Neil îi informă ce dorește. E în sala de operație, era cât pe-aci să-și piardă piciorul, spuse vocea și intră apoi în detalii tehnice. Da, l-a adus doamna Stonham. A plecat de

aici acum câteva minute.

Neil îi rugă ca pacientul să fie îngrijit cât mai bine și-i anunță că va trece și el pe acolo în seara aceea. După asta închise și se întoarse spre Ray, care aștepta cu sufletul la gură.

– Treizeci de plăgi, murmură Neil.

– Nici nu-i de mirare, după cât sânge e peste tot. Janet a reușit să-l ducă la timp. Se aude o mașină, spuse el și ca la un semn, țâșniră amândoi în fugă spre poartă.

Janet îi văzu imediat și le făcu cu mâna în timp ce se îndrepta spre garaj. Neil o privi cum conduce fără niciun fel de ezitare, dar închise ochii, așteptându-se să lovească ușa garajului. Tot ce se auzi, însă, fu oprirea normală a motorului, ușa mașinii trântindu-se, după care pașii Janetei venind în grabă spre ei. Rochia îi era plină de sânge, pantofii de asemenea, iar ea arăta obosită și dezorientată.

– Bluey a avut un accident, anunță ea, fără nicio altă introducere.

– Da, ne-am dat seama, răspunse Neil. Am fost în bucătărie.

– N-am avut timp să curăț înainte de a pleca, replică ea zâmbind vinovată, neînțelegând exact ce vrea el să spună.

Neil o analiză îndelung, întrebându-se în ce măsură absența ei îl îngrijorase.

– Sper că va fi totul în regulă cu el, deși a pierdut atât de mult sânge, continuă ea. Va trebui să curăț și mașina.

– De ce n-ai sunat la ambulanță, sau după un doctor?

– Am încercat, dar telefonul nu funcționează.

– Nu e nimic în neregulă cu el, acum. Am telefonat la spital imediat ce Ray mi-a spus că s-a întâmplat ceva cu Bluey, spuse el și Janet se întrebă dacă într-adevăr nu o crede că telefonul fusese defect.

– Că funcționează sau nu acum, n-are importanță, spuse ea, cu aciditate. În mod sigur, nu funcționa când am încercat să chem ambulanța.

– A mai fost cineva aici? Vreau să spun… Ți-ai asumat riscul de a conducepână la spital?

– Nu, n-a fost nimeni aici, răspunse ea cu răceală, văzându-l mult mai interesat de această problemă decât de ceea ce se întâmplase cu Bluey. Nu puteam să vă caut pe voi, care bântuiați pe cei cinci mii de acri de pășune, și trebuia să fac ceva.

Neil simți imediat enervarea din vocea ei și încercă s-o mai tempereze puțin, abordând un ton mai cald:

– E adevărat, Jan, dar a fost foarte periculos ce-ai făcut. N-ai mai condus niciodată prin oraș și…

– N-a fost vina mea, îl întrerupse Janet, și mai enervată. Cred că te interesează doar ce ar fi vorbit lumea despre tine dacă aș fi fost prinsă fără carnet, dar cred că oamenii ar fi clevetit mult mai mult dacă l-aș fi lăsat pe Bluey să moară în bucătărie!

Ray se întoarse spre ea zâmbind ușor. Pisica își scoate ghearele, se gândi el și Janet schimbă subiectul văzând sclipirile ironice din ochii lui.

– Sunt obosită, spuse ea.

Trecuse printr-o mare tensiune, dar acum era în avantaj, își spuse ea și trebuia să profite de asta.

– În timp ce eu voi curăța mașina, tu – se întoarse ea spre Neil – și Ray veți curăța bucătăria, continuă ea, înfruntând privirile ironice ale cumnatului ei. După care voi face un duș, iar voi veți prepara ceva de mâncare. Începusem să gătesc, dar n-am terminat. Oricum, sunt

destule în casă, așa că puteți pregăti un prânz bun fără a mai găti, încheie ea, după care trecu pe lângă ei, cu capul sus.

Cei doi frați o priviră în tăcere cum dispare în verandă.

Părea că mama lor s-a întors din nou. Micuță și orgolioasă, comandându-le fără încetare, se gândi Ray.

– Cred că a trecut printr-un șoc foarte mare, îi spuse el lui Neil, care stătea ca trăsnit în ușa bucătăriei. Ah, ce zi!...

– Știi ce avem de făcut,nu, băiete? întrebă Neil printre dinți, bătându-și fratele pe spate.

– Ce? răspunse el abia auzit.

Janet nu le mai vorbise niciodată pe acest ton și era extrem de uimit și de enervat.

– Să curățăm repede bucătăria și să pregătim ceva de mâncare, spuse Neil, surprinzându-l.

Poate accidentul lui Bluey schimbase lucrurile în bine, se gândi Neil în timp ce spăla dușumeaua de sânge. Poate Ray va fi mult mai atașat de Janet. Spera sincer asta și-și întoarse privirile spre fratele lui, cu afecțiune. Bietul Ray, fusese de-a dreptul șocat când s-a trezit cu o femeie străină în casă, în dimineața în care a venit cu Jane. Gândurile lui Neil se centralizară mai mult pe fratele său, decât pe munca pe care o făcea. Apoi se gândi la Bluey și la faptul că îi va fi foarte greu să găsească un om în locul lui, iar când Janet se întoarse din dormitorul ei, proaspăt aranjată și dichisită, o privi cu atenție și cu admirație.

Seara, când se duseră să-l viziteze pe Bluey, acesta îi povesti lui Neil cum îl adusese Janet la spital.

– Aș fi murit dacă nu era ea, știu asta, spuse Bluey, cu greutate.

Toată lumea o felicită pe Janet pentru gestul ei plin de curaj, iar

Luke o felicită din toată inima, la prima lui vizită după cele întâmplate, pentru ideea de a face cursuri de prim-ajutor.

Janet trecu cu brio testul pentru carnetul de conducere și în curând tot orașul se obișnuise cu apariția tinerei doamne Stonham de la Burnettia, conducând degajată prin oraș.

Totuși, tânăra continua să fie foarte nemulțumită de cât de puține lucruri reușise să facă pentru casă, de la sosirea ei. Spălase și curățase totul, rearanjase mobilele, le reparase, dar pereții erau foarte murdari și acest lucru îi displăcea profund.

Încercase de multe ori să-l determine pe Neil să înceapă lucrările de reparare și de zugrăvire a casei, dar constată, cu nemulțumire că era genul de bărbat care făcea multe planuri, dar nu ducea aproape niciunul la îndeplinire. Plictisită să-i mai ceară să aranjeze casa, Janet începu să se ocupe și ea de problemele legate de oierit, ascultând sfaturile tuturor și învățând, pe zi ce trecea, tot mai multe.

După trei săptămâni de spitalizare, Bluey se întoarse la fermă, dar încă mergea cu multă greutate, astfel încât nu putea să-l mai ajute pe Neil, cel puțin pentru o bună bucată de timp. Janet își întrebă soțul dacă nu l-ar putea folosi la treburile casei, unde erau întotdeauna foarte multe de făcut și care nu i-ar fi cerut lui Bluey un efort prea mare. Neil însă se opuse categoric, fiind de părere că era mult mai bine dacă Bluey își petrecea convalescența în pat, în baraca muncitorilor.

În cele din urmă, însă, Janet reuși să-l convingă totuși, iar Bluey deveni ajutorul său de neprețuit, curățând legumele cu cea mai mare grijă, curățând argintăria și ajutând-o, în general, cu tot ce putea.

Luke îl privi cu atenție într-una din zile și-și spuse zâmbind că Janet reușise să-i pună la picioarele ei pe toți bărbații din casă. Reușise să

înlăture până și aversiunea lui Ray față de această căsătorie, dar nu făcea niciun efort să câștige afecțiunea soțului ei, reflectă Luke.

***

În următoarele zile, timpul se schimb1 radical și Neil se bucură de fiecare strop de ploaie care îi uda proprietatea.

Jane ieși și ea din casă, după o vreme, fiindu-i dor să simtă pe față stropii ploii mărunte, care-i amintea atât de mult de atmosfera din Anglia. Spre surpriza ei însă, se întoarse repede în casă, propunându-și să nu mai iasă până nu se va face din nou timp frumos. Era prea deprimant să se plimbe singură prin ploaie în jurul fermei.

Pe zi ce trecea, copacii înfloreau tot mai mult, iar verdele ierbii dădu o altă înfățișare fermei, iar în colțul ei favorit din grădină, plantele crescură brusc cu câțiva centimetri.

– Mă simt în stare să începem să zugrăvim, spuse Bluey, stând pe unul din scaunele din bucătărie și curățând zarzavaturi. Sună acum și comandă cele necesare, doamnă Janet. Dacă e o comandă care le aduce mulți bani, vin imediat.

Janet îl privi cu atenție, pe deasupra mesei, gândindu-se la cele spuse de el cu multă seriozitate și întrebându-se dacă Neil îi va ajuta cu ceva, în cazul în care vor sosi vopselele. Dacă îl vor coopta și pe Ray pentru a-i ajuta, vor termina foarte repede totul. N-avea rost să mai aștepte să facă Neil comanda pentru toate cele necesare, era foarte evident pentru ea, de acum. Dacă stătea după el, putea să mai aștepte

încă vreo câțiva ani, cu siguranță.

Se ridică așadar, foarte hotărâtă, și se îndreptă spre telefon.

Gândindu-se însă că pentru zugrăvirea camerelor nu se hotărâseră asupra culorilor și pentru asta avea nevoie de câteva ore, Janet se decise să comande vopselele pentru exterior.

Comanda fusese, într-adevăr, una foarte mare și marfa sosi, așadar, mai înainte de prânz. Una câte una, cutiile imense fură așezate în fața verandei.

– Ai comandat și perii, doamnă Janet? întrebă Bluey.

– Ah, n-ai reușit să mă prinzi, Bluey, bineînțeles că am comandat. O duzină, din cele mai bune.

Bluey surâse cu satisfacție, gândindu-se în același timp la figura pe care o va face domnul Neil când va vedea nota de plată. A meritat însă efortul, continuă el să reflecteze, pentru că nu mai zugrăviseră casa de mult și arăta jalnic.

– Roz-deschis, galben-pal, verde-luminos, citi el, inscripțiile și plescăi din buze: un adevărat curcubeu, nu-i așa?

– E o combinație foarte modernă de culori, spuse ea, gândindu-se la casa Mariei, care-i plăcuse atât de mult, încă de când o văzuse prima dată.

– Când începem? întrebă el nerăbdător.

– Nu poți face nimic singur, Bluey, spuse Janet cu multă seriozitate.

– Uite ce e, doamnă Janet, sper că n-ai de gând să începi toate astea de una singură.

– Dar tu poți să te cațeri pe casa asta cu piciorul tău bolnav?

– Și atunci cine va face toate astea? vru el să știe.

– Păi… domnul Neil și domnul Ray, bineînțeles.

Abia aștepta să vadă asta, se gândi Bluey, și nu mai spuse nimic.

În momentul în care Neil se întoarse acasă, rămase înmărmurit, când văzu pe verandă imensitatea de cutii de vopsele.

Ar fi fost prea destul și pentru tot portul Bridge, se gândi el. Ce a apucat-o pe Janet? Pentru cine erau toate astea?

Când intră însă în hol, simți mirosul de vopsit proaspăt și zâmbi amuzat în momentul în care deschise ușa sufrageriei și o văzu pe Janet cățărată pe o scară, dând de zor cu pensula la baza tavanului.

– Janet!

– Bună, răspunse Janet cu falsă naivitate.

– Ce naiba faci?

– Neil, gândește-te puțin… Ce crezi că fac aici?

– De unde ai toate aceste cutii cu vopsea?

– De la magazin. I-am sunat azi-dimineață și pentru că era o comandă foarte mare, au venit imediat.

– Cred și eu, răspunse el.

– Vremea asta va mai dura câteva zile, după cum am auzit la radio, așa că a trebuit să-mi ocup timpul cu ceva. Îți place verdele ăsta? E… Janet citi de pe cutie și adăugă: „Chartreuse"…

– După cum văd că apare pe perete, e frumos. Dar nu poți face singură tavanul, spuse el.

– Voi încerca, răspunse Janet, și se concentră din nou asupra zugrăvitului.

Neil o privi zâmbind câteva clipe. Așa cum stătea acolo, cu cutia aia imensă alături, părea și mai mică decât de obicei.

– E o treabă prea grea pentru tine. Dă-te jos de-acolo până nu cazi.

– Nu pot să las totul baltă acum. Treaba asta trebuie făcută până la

capăt, odată ce ai început-o.

– Continuăm eu și cu Ray, replică el, fără să se gândească prea mult, realizând ce spusese abia după ce cuvintele îi zburară de pe buze. Nu e o muncă pentru femei.

– Dar…

În momentul imediat următor, Janet se dezechilibră, iar cutia cu vopsea se rostogoli pe podea.

– Vino, când îți spun, ordonă el și întinse mâinile pentru a o lua în brațe. Nu ești destul de înaltă, pentru a putea zugrăvi tavanul. De ce dracu te-ai apucat de treaba asta?

– Vreau să aranjăm casa, vreau să fie frumos, scânci Janet. Pot să zugrăvesc eu pereții?

– Da, dar tavanul nu. Vino acum jos, scara asta nu-i destul de sigură.

– Doar pe asta am găsit-o, răspunse ea și-i prinse mâinile, realizând șocată că era prima lor atingere de când sosiseră la Burnettia. Îi zâmbi jenată și sări.

Neil o prinse fără niciun pic de emoție, ca și cum ar fi luat în brațe un sac de cartofi.

– Da, e un verde foarte frumos, comentă Janet, uitându-se satisfăcută spre tavan.

– Și pereții cum vor fi?

– Un gri-pal. Am văzut în oraș o carpetă foarte frumoasă, un roz-tare. Crezi că se potrivește?

– S-ar putea. Ai scos carpeta veche deja, spuse el, uitându-se spre podea. Janet, de ce n-ai așteptat ca eu și cu Ray să fim aici, pentru toate astea?

– Pentru că nu știam când o să veniți și să știi că sunt destul de puternică. Dacă sunt micuță, nu înseamnă că sunt și neajutorată.

– Poate nu, dar n-ai mai făcut așa ceva până acum, nu-i așa?

– Nu, spuse ea cu ochii strălucind.

Deși fu surprins de propunerea pe care i-o făcu Neil, de a-l ajuta la zugrăvirea tavanului din sufragerie, Ray acceptă tăcut, iar până la sfârșitul după-amiezii tavanul fu gata.

Janet era foarte mulțumită de rezultat.

A doua zi dimineață, Janet îl timise pe Bluey să facă ceaiul, iar ea se duse direct în sufragerie. Ray era deja acolo, spre surprinderea ei.

– Care e culoarea pentru pereți? întrebă el.

Janet se uită cu atenție la vopseaua din cutia deschisă de Ray.

– Pare mult mai închisă decât spune inscripția.

– Va fi mai deschisă după ce va fi amestecată. Ești sigură că asta e ceea ce vrei?

– Da, răspunse ea cu fermitate.

– Va trebui să aștepți până voi termina partea de sus, dacă vrei să zugrăvești și tu.

Janet încuviință și plecă să vadă grădina.

Ploaia făcuse să crească buruienile și mai mult, observă ea, dar trandafirii îmbobociseră și erau de o frumusețe cum Janet nu mai văzuse niciodată în realitate. Din păcate, anul acesta nu putuse să se ocupe de flori, dar anul viitor situația va fi cu totul altfel, se gândi tânăra englezoaică, entuziasmată de splendoarea care stătea să înflorească. Încet, se întoarse în casă, gândindu-se la tot ce ar vrea să facă pentru ca această casă să arate mult mai bine.

– Aș vrea să facem în așa fel încât să ne simțim confortabil în această

casă, spuse ea, intrând în sufragerie.

– Nu știu cât de confortabil va fi, dar se pare că va fi frumos, răspunse Ray, oprindu-se o clipă din zugrăvit.

Târziu, după-masă, telefonul sună îndelung, dar nimeni nu se grăbi să răspundă, așa că Janet puse pensula jos și se duse să ridice receptorul.

– Văd că nu mă mai iubiți.

– Ah, Luke.

– Am stat aici singur zile în șir și nu m-a căutat nimeni.

– Suntem ocupați cu zugrăvitul.

– De asta nici nu v-am deranjat, rățușcă. Mary m-a informat despre toate astea, imediat. Cum merge?

– Arată foarte frumos. Trebuie să vii să vezi.

– Voi veni după ce va fi totul gata. Acum v-am sunat să vă întreb dacă veniți la balul de sâmbătă.

– Ce bal?

– Nu ți-a spus Neil? întrebă el surprins. E evenimentul anului. Toată lumea merge. Am vrut să știu dacă mă puteți lua și pe mine, pentru că mașina mea e în reparație, la Sydney.

– Ah, bineînțeles că te vom lua. Dacă vom merge, adăugă ea, repede. Neil nu mi-a spus nimic și… n-am haine pentru bal.

– Sărmană cenușăreasă, râse el. Se găsesc o sumedenie de rochii în oraș, ai bani destui și ai și un soț care să te ducă cu mașina. Care-i problema?

– Îl voi întreba pe Neil. Dar n-am primit nicio invitație.

– V-au trimis invitația. Am primit și eu una, și Mary și Mac…

– Bine. Îl voi întreba pe Neil.

După asta, Janet se întoarse în sufragerie, unde venise între timp și Neil.

– Era Luke la telefon, anunță ea.

Ray o privi lung, întrebându-se de ce convorbirea cu vărul lor o însuflețea într-atât pe tânăra lui cumnată. Puse pensula încet în cutie, gândindu-se că probabil Luke, care fusese căsătorit și era și mai în vârstă, știa cum să vorbească cu femeile. Oricum, era întotdeauna centrul atenției chiar și în grupurile de bărbați. Janet era tânără și destul de atrăgătoare, în felul ei, și se căsătorise cu un bărbat care nu vedea în ea mai mult decât o menajeră. Dar nu era problema lui.

– Mașina lui e la reparație, d-aia n-a mai trecut pe-aici. Vrea însă să trecem să-l luăm cu mașina la balul de sâmbătă.

– Ah, făcu Neil, am uitat cu totul de asta, invitația a venit încă de săptămâna trecută.

– Nu știam, răspunse Janet, privindu-l în ochi.

– Îmi pare rău. Am uitat. Sigur că vom merge, am fost întotdeauna. O să te distrezi, accentuă el, făcând-o pe Janet să-l privească întrebător. Eu, cel puțin, întotdeauna m-am întors de acolo frânt și doar în seara zilei următoare.

– E departe de aici?

– Doar cincizeci și trei de mile.

– A, doar atât? glumi Janet. Era mai bine dacă îmi spuneai, Neil. Pentru bal e nevoie de o rochie specială.

– Oh, da, vei avea o rochie nouă, spuse el, amintindu-și cât de bine arăta mama lui întotdeauna la balurile de la Comobella. Se îmbrăca în rochii de seară foarte elegante și purta întotdeauna unul din colierele pe care le primise în dar de la tatăl său, cu prilejul aniversărilor ei. Îi va

dărui Janetei unul dintre aceste coliere, fără să știe Ray. Vei merge mâine în oraș și-ți vei cumpăra o rochie, continuă el.

– Chiar așa voi face, răspunse Janet cu o notă de iritare în glas.

Atitudinea aceasta o stăpâni până a doua zi dimineață, când se ori în fața unui magazin din oraș. Mary, care o însoțise pentru a alege împreună ceva potrivit, o privi cu ochi sclipitori înainte de a intra.

Toate rochiile erau însă atât de scumpe acolo, încât mai întâi se uitară una la cealaltă, întrebându-se dacă își puteau permite să aleagă ceva.

– Am pus deja ochii pe una și o vreau cu orice preț, zâmbi Janet. Neil mi-a spus să aleg ce doresc și să trec totul în contul lui. Dacă mi-ar fi spus mai repede despre invitație, aveam timp să caut mai mult și astfel făcea economie. Așa, sunt nevoită să cumpăr la acest preț.

După ce probă câteva rochii, care îi părură însă total nepotrivite pentru vârsta și constituția ei, vânzătorul se apropie zâmbind cu o rochie pe care o alese el însuși pentru ea

– Aceasta e cea mai scumpă rochie pe care o avem în magazin, doamnă Stonham, remarcă el și Janet se îndrăgosti brusc de ea.

Era o rochie de voal, de culoarea caisei.

– Îți place? își întrebă ea prietena cu ochii numai stele, după ce o îmbrăcă.

– E a ta, spuse aceasta simplu. Doar tu ai fi putut-o îmbrăca.

– Mă flatezi, râse Janet, uitându-se din nou în oglindă și întrebându-se ce reacție va avea Neil când o va vedea îmbrăcată astfel. O cumpăr, spuse ea, mângâind ușor textura rochiei.

Va fi o ținută foarte extravagantă, își spuse ea, amuzată, după ce alesese și pantofii, mănușile și poșetuța în nuanțe potrivite.

– Ah, ar trebui să-ți cumperi și o capă de blană, la toate astea, spuse Mary, entuziasmată.

– Oh, nu, răspunse Janet, gândindu-se cât de mult cheltuise deja.

– Vei vedea că am avut dreptate, când vei simți frigul care se va lăsa noaptea, acolo, spuse Mary, întrebându-se încă o dată, așa cum mai făcuse și altă dată, dacă Janet se temea de reacțiile soțului ei. Oricum, nu-i văzuse să se comporte foarte afectuos, până acum. Nu cum fusese ea și Mac în primul lor an, când se îmbrățișau cu pasiune peste tot, neinteresându-i gura lumii. Mary zâmbi cu duioșie acestei amintiri.

– Acum, draperiile, spuse Janet cu fermitate.

Cheltuise suficient pentru ea însăși, acum era timpul să se gândească la casă.

– Am văzut ceva care-mi place cu câteva săptămâni înainte, așa că nu e nevoie să mai căutăm, continuă ea și se îndreptară spre magazinul pe care-l vizitase cu câtva timp în urmă.

Imediat ce intră, luă în mâini un sul imens de brocart hașurat cu gri-argintiu:

– Vreau douăzeci și cinci de metri din acest material.

Capitolul 7

Orele trecură în zbor, după această vizită în oraș, mai ales că nimeni în afară de Janet nu mai avea chef să termine de zugrăvit înainte de weekend.

Abia aștepta să pună draperiile de brocart, așa că-l rugă pe Bluey s-o ajute să sfârșească mai repede cu zugrăvitul după ce constată că acesta putea să mânuiască foarte bine pensula, în timp ce stătea așezat.

Singura posibilitate pe care o avu să meargă la coafor, se ivi vineri la prânz.

Cei doi bărbați trebuia să se descurce singuri cu mâncarea și Ray se gândi pentru prima oară că nu mai fusese niciodată singur la masă cu fratele său, de la întoarcerea acestuia din Anglia.

– Aproape am uitat să tai pâinea, spuse Ray zâmbind, așezându-se la masă.

– Da. Janet încearcă să facă totul, tot timpul.

– Cum v-ați întâlnit, de fapt? îndrăzni Ray.

– Janet lucra înainte într-o cafenea pe malul mării, foarte aproape

de locul în care locuiam eu, spuse Neil după o scurtă ezitare. Adevărul era cel mai bun din toate, întotdeauna, reflectă el.

– Oh, făcu Ray și începu să ungă feliile de pâine cu unt. Întrebarea care-l chinuia de atâta timp îi ieși însă singură pe gură: Neil… de ce te-ai căsătorit cu ea?

– De ce se căsătoresc oamenii?

– De obicei, pentru că se iubesc, presupun.

– Atunci… spuse Neil, dar se întrerupse în momentul în care întâlni privirea fratelui său.

El și Janet nu se puteau lăuda că împărtășeau un astfel de sentiment.

– E-n regulă, spuse Ray. Atunci te-ai căsătorit cu ea pentru că o iubești. Dar amândoi aveți un mod foarte straniu de a arăta asta.

Urmă apoi o tăcere adâncă și amândoi ar fi vrut ca Janet să fie acum lângă ei.

– Mătușa Phoebe nu ți-a scris, nu-i așa?

Mătușa Phoebe! De ce-i amintea Ray acum de ea? A fost cauza tuturor acestor lucruri pe care le trăia acum.

– Nu, răspunse Neil, sec. Ești gata?

Ray se ridică în picioare, oftând. Se părea că vechea prietenie dintre el și fratele lui dispăruse cu desăvârșire.

În casă nu mai era nimeni, când se întoarse Jane acasă și intră în bucătărie, mirându-se de ceea ce putuseră lăsa acolo cei doi bărbați: firimituri de pâine pe toată masa, inclusiv pe podea, untul nu fusese pus în frigider și se topise, coji de portocale aruncate pe jos, mucuri de țigară în farfurii. Neil își curățase pipa și vărsase toate resturile în sosul rămas pe farfuria din care mâncase. Janet râse încet, de acest detaliu.

Niciodată n-ar fi făcut asta în prezența ei.

Toată seara și în timpul zilei următoare, tânăra soție se gândise la bal. Primise puține informații despre acest lucru de la cei doi frați, și era extrem de emoționată. De altfel, în toată Burnettia domnea o stare de surescitare, în vederea acestui eveniment.

Se pregătiră cu toții în cea mai mare vervă, iar Neil alese cu grijă, din cutiile de bijuterii rămase de la mama sa, un colier foarte fin și se hotărî să i-l înmâneze înainte ca ea să iasă din camera ei.

Janet tocmai se admira în oglindă, nevenindu-i să creadă că era ea cea pe care o vedea oglindită. Părul tăiat scurt, într-un mod care-i stătea cel mai bine cu putință, aranjat discret, din perie, fața strălucindu-i de bucurie și rochia ei de culoarea caisei mulându-i-se ca o mănușă peste șolduri, pentru ca apoi să se desfacă larg, ca o petală în fața soarelui. Își imagina deja impresia pe care o va face în timpul piruetelor, în sala de bal. Își mai aranjă puțin părul, mulțumită și fericită, oprindu-se brusc în momentul în care auzi bătăi ușoare din ușă.

– Janet?

– Da, sunt aproape gata.

– Bun. Pot… Aș putea să intru?

Era pentru prima dată când Neil îi cerea să intre în camera ei și se simțea îngrozitor de stânjenit. Se temuse întotdeauna că va fi refuzat.

– Bineînțeles, răspunse ea calm, deși inima îi bătea să se spargă. Ușa nu e încuiată.

– Nu e încuiată? repetă el, mai mult pentru sine, apăsând pe clanță.

– Nu a fost închisă când am venit și niciodată de atunci încoace, spuse ea, în timp ce Neil se opri în prag, plimbându-și privirile peste toată înfățișarea ei.

– Arăți foarte bine, spuse el într-un sfârșit, după ce Janet aproape că-și pierduse răsuflarea în așteptarea verdictului.

Era foarte amuzat de transformarea ei și se vedea foarte clar că nu era obișnuit să facă niciun fel de complimente.

– Rochia ta… Da… Îmi place.

– Mă bucur, spuse Janet simplu, sperând că va continua să gândească la fel și când îi va sosi nota de plată.

De ce naiba a intrat aici? își spuse Janet indispusă. N-a făcut asta niciodată până acum.

– Și tu arăți foarte diferit.

În costumul lui special pentru dineuri, cu cravata albă și părul aranjat cu grijă, într-o parte, Neil avea o figură extrem de distinsă.

– Complimente, spuse el încet și scoase din buzunar cutiuța de piele, deși sesizase că ea își pusese, deja, un șirag de perle. Dacă își amintea bine, era același pe care fetele de la cafenea i-l dăruiseră în ziua căsătoriei lor.

– Ți-am adus ceva… M-am gândit că ți-ar face plăcere să-l porți, continuă el. A fost al mamei, preciză apoi, și-i prinse colierul la gât.

– Oh, Neil, răspunse ea, radiind de bucurie. Dar… par veritabile…

– Chiar sunt. Diamante. A fost unul dintre cadourile pe care i le-a făcut tata. Cred că la cea de-a douăzecea aniversare a căsătoriei lor.

– Și vrei să-l port la noapte? șopti ea.

– Da, te rog. Și oricând se ivește vreo ocazie potrivită. E al tău, acum.

– Oh, mulțumesc.

Ce cuvinte nebunesc de inadecvate, se gândi ea, imediat.

Încercă apoi să-și desfacă perlele pe care și le pusese mai înainte la gât, dar degetele îi tremurau atât de tare, încât fu imposibil.

– Lasă-mă pe mine.

Trecu în spatele ei și apucă șiragul, cu degete atât de reci, încât Janet se cutremură la atingerea lui.

– Iată-le, spuse el, revenind în fața Janetei cu un surâs mulțumit.

– Ah, sper că nu-l voi pierde, comentă ea, uitându-se încă o dată, lung, în oglindă și mângâind din nou diamantele.

– E foarte bine prins. Uite, ia și asta, spuse el întinzându-i cutiuța de piele. Când nu-l porți, îl poți ține aici. Pentru siguranță, îți recomand să îl închizi în seiful din biroul meu.

– N-am văzut ceva mai frumos niciodată în viața mea, spuse ea entuziasmată. Mulțumesc, Neil.

– Nu… Vreau să spun… Da, e foarte frumos. Ești gata? Ray ne așteaptă deja și trebuie să-l luăm, din drum și pe Luke.

Ray îi aștepta în hol. Îi auzise pe amândoi în camera Janetei și i se păruse foarte straniu. Când îi văzu ieșind împreună, ridică o sprânceană, foarte surprins. Janet îi surâse foarte degajată, dar Neil păru îngrozitor de stânjenit, ca și cum ar fi fost bănuit de o faptă pe care n-o comisese.

– I-am dat Janetei colierul mamei, spuse el și Ray își privi cumnata ca și cum ar fi vrut să spună că toată strălucirea ei consta în acest fapt. Se așteptase, oricum, din momentul în care a văzut că Neil are o soție, ca bijuteriile mamei lor să-i fie dăruite acesteia. Ce nu observase însă până atunci, și constituia acum un adevărat șoc pentru el, era faptul că Janet putea arăta atât de bine. Era o cu totul altă Janet în această seară. Paloarea îi dispăruse, rochia îi punea în evidență formele rotunde, iar

ochii îi sclipeau ca niște stele. Chiar și culoarea rujului de buze era cum nu se putea mai adecvat și Ray admiră totul, cu entuziasm.

– – Da, în mod sigur, e absolut perfect, constată el, măsurând-o din cap până-n picioare.

– Ah, nu e chiar așa, răspunse ea cu modestie, deși foarte bucuroasă de complimentele lui.

Era păcat că trebuia să acopere această minunăție cu haina de iarnă, își spuse ea, dar nu anticipase că va fi atât de rece.

În mașină se așeză în față, lângă Neil, și niciunul dintre ei nu coborî când ajunseră la casa lui Luke. Acesta îi așteptase, de altfel, pe scările de la intrare, îmbrăcat impecabil, ținându-și mantoul pe brat, în timp ce strângea cu degajare o țigară, în colțul gurii.

Părea că se simțea foarte singur, însă. Poate în ceilalți ani fusese la bal însoțit de soția sa, se gândi Janet.

– Mă întrebam dacă nu cumva nu reușiți să vă desprindeți de cutiile cu vopsele, le spuse el, deschizând portiera și intrând înăuntru. Salut, popor!…

– Bună Luke, răspunse Janet, întorcându-se spre el. Cum mai merge?

– E totul în regulă. La voi?

– Suntem bine. Eu, cel, puțin, sunt foarte bucuroasă la gândul că vom petrece astă-noapte.

Călătoria decursese cum nu se putuse mai bine, iar pe banca din spate a mașinii, fusese chiar multă veselie, Ray și vărul lui părând că-și aduceau aminte de toate întâmplările comice din viața lor.

Când ajunseră la Comobella, erau deja parcate în fața clădirii impunătoare mai mult de o duzină de mașini.

Mary și Mac ajunseseră însă cu doar câteva minute înaintea lor și, pentru că văzuseră mașina de la Burnettia, îi așteptară în fața porții.

Mary era îmbrăcată într-o rochie de seară foarte mulată pe corp, cu umerii goi, peste care purta o blană absolut magnifică.

Janet își dădu jos mantoul, bucuroasă că avea răgazul să-l dezbrace înainte de a intra în sala de bal.

Luke o privi cu ochii măriți de uimire și, imediat, alte și alte capete se întoarseră cu admirație spre ea. Janet era toată numai văpăi, de emoție.

– Păstrează-ți calmul, îi spuse Neil surâzând, vărului lui.

– Ah, cum crezi că o să reușesc cu atâtea rățuște în jur? se slifosi el. Dar nu-ți face probleme, știi că-s băiat bun.

Neil regretă imediat că nu-i spusese Janetei cât de bine arăta, pe când toți ceilalți o complimentară, cel puțin din priviri.

Doamna Campbell zâmbi cu căldură, în momentul în care o văzu pe Janet și-i spuse surâzând:

– Draga mea, cât de bine ți-a făcut Australia! Ești absolut înfloritoare. După asta, Neil începu să strângă mâinile celor din jur, iar ea le zâmbea tuturor, deși pe cei mai mulți dintre invitați nu-i mai cunoscuse.

În jurul pereților încăperii principale fusese așezat un șir întreg de mese, acoperite cu fețe de masă imaculate, iar în mijloc fuseseră puse vaze de flori minuscule, în care se așezaseră gladiole. De asemenea, în capătul sălii fusese postat un podium pentru orchestră.

– Instrumentiștii sunt din Sydney, spuse Neil, observându-i privirile.

– Toată lumea de aici a trebuit să străbată cincizeci și trei de mile

pentru a participa la acest eveniment? întrebă Luke, dar imediat îi căzură ochii pe colierul de la gâtul Janetei… Aha, făcu el. Porți bijuteriile familiei Stonham, după câte văd.

– Da, răspunse ea, emoționată, punându-și mâinile din nou la piept și sperând că nu se observase de câte ori repetase acest gest de la plecarea de acasă și până acum, de teamă să nu rămână fără prețiosul obiect. E de-a dreptul incredibil, remarcă ea. Câtă strălucire în jurul meu și suntem într-o pădure, nu în inima Sydneyului.

– Greu de crezut, nu-i așa? râse cu poftă Luke. Ce păcat că nu pot să-ți cer să-mi acorzi primul dans, continuă el, după care atenția îi fu distrasă spre ușa de la intrare. Voi vedeți ce văd eu? întrebă el surâzând cu uimire.

Neil și Janet se întoarseră și ei pentru a privi în direcția indicată de Luke. Ray străbătu toată sala și se opri în pragul ușii pentru a saluta o fată și o făcu cu foarte multă căldură. Tânăra era foarte drăguță. Înaltă, subțirică, cu păr negru și ochi mari, căprui. Surpriza consta însă în faptul că-l privi pe Ray cu multă afecțiune.

– Antoinette! murmură Neil, uimit.

– E foarte drăguță, comentă Janet. O cunoști?

– Au locuit aproape de noi, până când și-au cumpărat o proprietate mai mare în Queensland.

– Am auzit că a venit la cineva în vizită aici, interveni Luke.

– Cred că a venit de o săptămână sau două, pentru că Ray s-a schimbat mult în ultimul timp și am bănuit că se întâlnește cu cineva, spuse Janet.

– Cum ai putut să-ți dai seama? întrebă Neil.

– Se pregătea foarte mult înainte de a ieși, răspunse Janet zâmbind.

Când se întâlnea cu Luke, nu-și schimba cămașa și nu se bărbierea.

Ray o îmbrățișă pe fata care tocmai sosise și zâmbi fericit. Janet era foarte bucuroasă pentru el.

– Sper că vă mai amintiți de ea, nu-i așa? își flutură Ray mâinile spre fratele și verișorul său. Cu ei poți să vorbești mai târziu, surâse Ray întorcându-se spre Antoinette, dar țin foarte mult să ți-o prezint pe cumnata mea, Janet. Janet, ea e Antoinette Reeves.

Pe urmă, Janet fu prezentată și altor persoane, iar când Neil îi ceru să-i acorde primul dans, simți că paharul fericirii sale pur și simplu dădea pe dinafară. Era pentru prima dată că dansau împreună și amândoi fură surprinși de abilitatea celuilalt. Janet era foarte tăcută. Nu vroia să strice cu nimic bucuria de a-i simți brațele în jurul trupului ei, în timp ce se roteau încet, pe dușumeaua lustruită.

La rândul lui, Neil avea impresia că dansează cu un fulg, atât de ușor și de delicat se mișca Janet. Se întrebă apoi de ce nu-i propusese niciodată să meargă să danseze.

Vor putea da o petrecere la Burnettia, se gândi el. Luna viitoare va fi ziua de naștere a lui Ray, putea fi o ocazie foarte bună. Va vorbi cu Janet despre asta mai târziu.

În timp ce Luke dansa cu Janet, Neil o invită pe Louise. Deși era foarte masivă, Louise dansa cu mare ușurință. Se știau de foarte multă vreme. Încă de când Neil era doar un băiețel în pantaloni scurți, așa încât își putea permite să-l întrebe niște lucruri mai intime, își spuse ea.

– Janet pare să se simtă foarte bine, începu Louise.

– Da, aș putea zice că da, răspunse Neil, căutând din priviri rochia de culoarea piersicii.

– Neil, de ce n-o strângi niciodată în brațe pe Janet? Nici măcar

când ați dansat n-ai făcut-o.

– S-o strâng în brațe? Ce vrei să spui?

– Bărbatul meu mă sărută pe ureche, ori de câte ori dansăm.

– Ce nebunie.

– Marc o strânge pe Mary în timp ce dansează, ca pe o comoară pe care se teme să nu i-o fure cineva și sunt căsătoriți de doi ani. Ar trebui să fii… înțelegi ce vreau să spun… puțin mai… După ce v-ați căsătorit într-un mod atât de romantic…

– A, ăsta e punctul tău de vedere…

Trebuia, deci, să lase impresia că a fost o căsătorie romantică.

– Eu și cu Janet preferăm să nu ne etalăm senimentele în public.

– Nu înseamnă că te dai în spectacol, dacă își îmbrățișezi soția, răspunse Louise, foarte convinsă de ceea ce spunea.

– Haide, Louise, nu ești decât o sentimentală.

După asta muzica se înteți și dansul deveni atât de frenetic, încât nu se mai putea vorbi nimic.

Dansul următor Neil ieși afară, cu un „scuză-mă", luând în trecere o sticlă rece cu bere și întrebându-se cum i-ar fi stat s-o giugiulească, în public pe Janet. Nu s-a gândit niciodată s-o facă, și cu atât mai puțin în public. Arăta într-adevăr foarte bine astăzi, cu obrajii îmbujorați și cu colierul înconjurându-i gâtul, dar cu dulcegăriile de care-i spunea Louise nu putea fi de acord. Nu putuse uita întrebarea ei, după ce o ceruse de nevastă și-i spusese care vor fi atribuțiile ei în acest sens: „ nimic altceva?" Aceste două cuvinte definiseră, apoi, întreaga lor relație. „ Nimic altceva". Trebuia să păstreze acordul. Dar… Vroia el, într-adevăr, să se apropie mai mult de ea? O întrebare la care nu putuse să răspundă, pentru moment. Dacă ar fi iubit-o, probabil că ar fi

încercat, până acum. Dar el nu se gândea la ea în acești termeni. Era foarte mulțumit cu situația lor actuală. De ce ar încerca să schimbe lucrurile? Oh, Louise și sentimentalismele ei fără sens.

Când se întoarse înăuntru, Janet dansa din nou cu Luke. Nu-și făcuse niciun fel de probleme în acest sens, fiind pe deplin conștientă că nu putea dansa fiecare dans cu soțul ei, astfel că era pe deplin fericită și satisfăcută. Neil însă, refuză să mai danseze, văzând ocheadele pe care i le arunca Mary, glumind pe seama faptului că Janet dansa mai mult cu vărul său. Janet continuă să accepte invitația celorlalți bărbați și fu extrem de bucuroasă să danseze un foxtrot. Tânărul care îi ceruse această favoare îi mărturisi că venise cu avionul personal, din Queensland, special pentru a fi prezent în acea seară acolo, prilej pentru Janet de a constata încă o dată cât de apreciat era acest eveniment al anului.

Urmă o pauză pentru orchestră, timp în care se servi cina într-o cameră alăturată, în care se stinseră toate luminile și se aprinseră lumânări. Atmosfera era calmă și plăcută, conversația se purta aproape în șoaptă, iar platourile cu mâncăruri deosebit de apetisante sosiră imediat, rând pe rând.

– Tânărul cu care am dansat a venit cu avionul personal, special pentru a participa la acest bal, îi spuse Janet lui Neil, în timp ce se așezară la masă.

– Îl cunosc, răspunse Neil, fără chef. A locuit prin părțile astea, cu ceva timp în urmă. Locuia singur, într-o casă imensă și zbura toată ziua, cu mai mare ușurință cu cât conduci tu prin oraș.

– M-a întrebat unde locuiesc, continuă ea. Mi-a spus că știe unde este Burnettia și că în drum spre casă va zbura pe-acolo și ne va face

semne de salut cu avionul.

– Sper că nu se va prăbuși în timp ce va face toate aceste acrobații, interveni Ray, care auzise cele spuse de Janet și nu se putu abține să nu-i dea o replică sarcastică. Nu va fi chiar o plăcere, desigur, pentru tine, Jan, dacă va cădea peste casă și va face praf toată zugrăveala, nu-i așa?

Un moment, Janet își imagină toate acestea ca fiind posibile și se albi la față. Apoi, realizând gluma lui, zâmbi amuzată. Înțelegea că prezența Antoinettei îl făcea să aibă mai mult haz ca de obicei. Apropoul pe care-l făcuse Ray la noua ei zugrăveală îi aminti însă de altceva.

– Trebuie să vorbesc cu doamna Stack înainte de a pleca, spuse ea. Vreau să-i cer niște sfaturi în legătură cu draperiile pe care vreau să le pun, continuă ea, întrebându-se de ce Luke începuse să râdă cu poftă.

– Draperiile noi, spuse el printre hohote. În miezul petrecerii de la Comobella, ea se gândește la draperiile ei. Uită de Burnettia în noaptea asta, rătușcă și gândește-te doar la mine, spuse el, plin de vervă.

***

Fusese cea mai deosebită noapte din viața ei concluzionă Janet, stând din nou pe scaunul pasagerilor, alături de Neil, la întoarcerea acasă, ținându-și mâinile vârâte în buzunare și gulerul pardesiului ridicat, pentru a se apăra de frigul zorilor. Lume amuzantă, se gândi ea moțăind, organizare impecabilă, atmosferă veselă și relaxantă.

Închise apoi ochii și se gândi la modul cum dansase cu Neil, întrebându-se de ce în momentul în care trecuseră, pe ringul de dans, pe lângă Louise și soțul acesteia, Neil o cuprinsese de mijloc și o trăsese spre el. Fusese numai pentru o clipă, dar remarcase gestul lui imediat.

Pe bancheta din spatele mașinii era o liniște desăvârșită. Ray dormea sau se prefăcea că doarme, pentru a nu trebui să vorbească, iar Luke se uita îngândurat pe fereastră, privind coroanele copacilor, în lumina slabă a farurilor.

În curând vor fi cu toții acasă. Nu greșiseră deloc în estimarea orei la care vor ajunge, reflectă Janet, ținându-și ochii închiși, iar capul rezemat de spătarul scaunului.

Neil îi aruncă de câteva ori priviri fugare, gândindu-se că a adormit. Apoi, căscă și el foarte tare, în repetate rânduri.

– Te rog să nu faci asta, băiete, spuse Luke. Sunt foarte mulți copaci pe marginea drumului și dacă adormi… Vrei să oprești să ieși puțin afară? Sau, mai bine, lasă-mă pe mine să conduc.

– Nu, mulțumesc, sunt foarte bine. Apoi, Neil își aminti ocheadele pe care Luke i le aruncase Janetei în acea noapte și apăsă și mai tare pe accelerator. Era perfect capabil să-și conducă mașina și să se întoarcă acasă, n-avea de ce să schimbe locul cu vărul său. Apoi se uită din nou spre Janet, care îl privea cu ochii deschiși și căscă din nou, demonstrativ, foarte larg.

– Să știi că e molipsitor, răsună, din nou, vocea de pe bancheta din spate. Cât mai avem de mers?

– Douăzeci de minute, răspunse Neil.

Janet se uită din nou cu îngrijorare spre soțul ei. Să conduci atâtea

mile după ce ai dansat nebunește toată nopatea, nu era tocmai ușor. Și tânărul acela din Queensland, zbura la o distanță așa de mare după o noapte de petrecere. Mai întâi își făcuse probleme din această pricină, dar acum i se părea totul foarte amuzant.

Când ajunseră la Burnettia, Ray sugeră să bea cu toții un ceai înainte de a se duce fiecare la culcare, astfel că Neil aprinse focul și puse ibricul pe plită.

Între timp, Janet urcă în dormitorul ei și-și dădu jos rochia strălucitoare, care-i adusese atâta succes în acea noapte și îmbrăcă, în schimb, un halat de casă. Nu uită nici de colier, așa că-l desprinse cu grijă și-l puse pe masa de toaletă.

Stând cu toții în jurul mesei din bucătărie, cu ceștile de ceai în față, vorbiră din nou despre cât de reușită fusese petrecerea la care tocmai participaseră, iar Neil găsi că era un moment tocmai potrivit pentru a propune să organizeze și ei un party de ziua de naștere a lui Ray, luna viitoare.

Sugestia lui Neil fu primită cu entuziasm și Ray zâmbi ușor, emoționat. Spera că își va putea anunța și logodna atunci, iar după ce se va căsători cu Antoinette, curând după aceea va ști s-o trateze într-un mod cu totul diferit de cel cu care Neil își trata nevasta.

Prea obosiți ca să mai strângă ceștile, lăsară totul în seama lui Bluey, după care își spuseră noapte bună, dar se corectară imediat, având în vedere că era deja dimineață și se îndreptară spre camerele lor.

Înainte de a se vârî în pat, Janet așeză cu grijă colierul în cutiuța de piele și-l puse sub pernă. Nu pentru că s-ar fi temut de vreun hoț – dacă cineva s-ar fi gândit să fure ceva de la Burnettia putuse să facă asta de mii de ori până atunci, pentru că ușile nu erau niciodată închise

acolo, ci pentru că îi plăcea foarte mult și vroia să viseze despre el.

Adormi imediat ce lăsă capul pe pernă, dar se trezi peste foarte puțin timp, cu un zgomot infernal în urechi.

Deschise ochii repede, întrebându-se ce putea fi. Zgomotul veni mai aproape, apoi și mai aproape, dispăru câteva momente și apoi se întoarse din nou. În camera cealaltă, Neil înjura de mama focului, după care ușa lui Ray se trânti cu putere de perete.

Janet își puse repede halatul și ieși afară. Se opri apoi în mijlocul curții și se uită cu curiozitate în sus, după care începu să râdă aproape instantaneu. Deasupra acoperișului, un avion de mici dimensiuni făcea tot felul de tumbe. În interiorul cabinei, îl recunoscu pe tânărul din Queensland, care-i promisese să-i facă un semn când va trece pe deasupra Burnettiei, în drum spre casă.

– I-aș fi făcut eu destule semne dacă aș fi putut să ajung acum până la el, scrâșni Ray. Abia reușisem să adorm.

Începură apoi toți trei să râdă, fluturându-și mâinile spre hazliul pilot, după care se întoarseră în casă.

– Australienii sunt foarte amuzanți. Ce vesel era că ne-a trezit, spuse Janet.

– Nu mai am niciun chef să mă întorc în pat, spuse Neil. Ce păcat că nu putem să mergem să înotăm!

Deși Janetei i-ar fi plăcut foarte mult ideea, își dădu seama că n-avea niciun rost să ia în calcul, deocamdată, o asemenea perspectivă, apa fiind foarte rece în acea perioadă. Tot ce putea face era să aștepte să vină vara, pentru un astfel de divertisment. Se întoarse deci în bucătărie, unde îl găsi pe Bluey, care se uită la ea cu ochi mari și întrebători.

– Ce s-a întâmplat, doamnă Janet?

– Nimic, în afara faptului că un tânăr cu care am dansat azi-noapte, a ținut să mă salute, înainte de a-și continua zborul spre casă.

– Și eu care credeam că s-a întâmplat ceva foarte grav, răspunse Bluey. Am alergat cât am putut de repede să văd ce se petrece și ...

– Mai adu ceai, îl țintui Neil cu privirea, ca și cum ar fi vrut să-i spună să nu uite că el era încă șeful în casa aia, nu doamna Janet.

Bluey se roti pe călcâie, fără să mai scoată o vorbă și se îndreptă spre plită, pentru a mai pune de ceai.

Janet și Neil se duseră pe verandă, unde venise și Ray, și toți trei începură să flecărească foarte vesel și să râdă de cele întâmplate.

– Nu voi uita niciodată noaptea de dans de la Comobella, comentă Janet.

– Nici eu, spuse Neil, râzând și plesnindu-se peste coapsele în pijama. Ce facem azi?

– Eu mă voi întâlni cu Antoinette, îi anunță Ray.

Janet surâse cu duioșie.

– Eu cred că mă voi ocupa puțin de grădină, spuse ea. Ai putea să-mi dai și tu o mână de ajutor? întrebă ea, întorcându-se spre Neil.

Acesta își aminti de promisiunea pe care și-o făcuse sie însuși, de a se comporta mai cald cu ea, așa că acceptă, bucuros că nu-i propusese din nou să zugrăvească. O zi de lucru împreună în grădină putea fi primul pas spre schimbare.

Bluey aduse ceaiul și pâinea prăjită și se treziră cu toții vorbind din nou despre noaptea trecută.

După ce se îmbrăcă și ajunse la concluzia că nu era cazul să mai gătească în acea zi, dacă Ray nu stătea acasă, se duse în grădină.

Neil nu ajunsese încă și Janet începu să se ocupe de plivit.

După câteva minute, sosi și el, cu scara sub braț, anunțând-o că va curăța vița de vie.

– Dar pot să fac și eu asta, răspunse Janet.

– Ți-am spus că nu trebuie să te mai urci niciodată pe scara asta.

– Nu mi se poate întâmpla nimic, scânci ea ca o fetiță. Sunt foarte ușoară.

– Am spus nu și rămâne nu. Dar dacă vrei, poți curăța vița în părțile de jos.

Janet se supuse, gândindu-se surâzând la faptul că erau acolo doar pentru că tânărul cu care dansase ținuse s-o salute. În toată Australia, reflectă ea, soții lucrează împreună în grădină, din diverse motive casnice.

Doar ei și lui Neil i se putuse întâmpla să se găsească acolo, la acea oră, pentru că tânărul pilot le stricase somnul.

Bluey trecu câteva minute prin grădină și văzându-i pe amândoi la treabă, știind cât ura Neil să curețe via, își spuse cu un surâs amuzat: „Ce poate să facă o femeie dintr-un bărbat, dacă își pune mintea"…

Până după-amiază, Burnettia era total schimbată. Părea că fusese părăsită în grabă și Neil, uitân– du-se lung în jur, sprijinit de poartă, chiar spuse asta.

– Pare că nu mai stă nimeni aici.

– După ce va fi zugrăvită și după ce grădina va fi aranjată, se vor schimba toate lucrurile, îl consolă ea.

– Sper să ai dreptate. Dar cine va zugrăvi toată casa asta? Și cine va face straturile?

Neil începu să se simtă, în mod evident, obosit și adormit.

– Oh, de grădină mă voi ocupa eu, iar pentru zugrăveală poți chema pe cineva din oraș.

– Da, cred că așa voi face. Numai Dumnezeu știe cât o să mă coste.

Capitolul 8

În zilele care urmară, începură să se obișnuiască să fie acasă singuri, fără Ray și fără vizitatori.

Dacă ar fi fost iarnă, Janet ar fi preferat să-și petreacă serile alături de Neil, stând în fața focului și urmărind în tăcere jocul flăcărilor. Acum, din păcate, nu mai era necesar să aprindă focul seara. În serile răcoroase puneau un radiator, dar era ceva mult prea impersonal. Nu avea farmecul lemnelor care ardeau în cămin.

În seara aceea, după ce flecăriră în sufragerie despre o sumedenie de lucruri, Janet își luă o carte și încercă să citească, în timp ce Neil răsfoia ziarele. Se așeză jos, pe o pernă, căutând să se concentreze asupra subiectului, dar gândurile îi zburară imediat la ce mai avea de făcut pentru casă. Se gândi la covoare, la draperii, la modul în care va fi zugrăvită casa, până când, încet, încet, adormi.

Mult timp după asta, Neil, care ațipise înaintea ei, deschise ochii și privi speriat în jur. Cartea Janetei era căzută pe podea, iar ea respira foarte adânc și rar. Se ridică în picioare, trecându-și mâinile prin păr,

după care se duse să-și mai pună o ceașcă de ceai. Ar fi putut să meargă la culcare, se gândi el, după care simți cât de bine îi părea că o văzuse dormind. Din fericire, nu dormea cu gura căscată. Ba dimpotrivă, era destul de dulce și părea că se simte foarte bine. Se gândi apoi la ce-i spusese Louise și-și dădu seama că n-o luase în brațe s-o ducă în camera ei, pur și simplu de teamă.

Era prea riscant să încerce. Nu vroia ca ea să accepte astfel de lucruri doar pentru că era soția lui. Îi așteaptă un viitor împreună și dacă ea va începe să se teamă de el, toată relația lor armonioasă de acum s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

– Janet! spuse el cu voce răgușită. Hei, Jan, trezește-te, nu poți dormi aici toată noaptea. Trebuie să mergi în patul tău.

Janet se mișcă, dar doar pentru a se așeza mai confortabil pe pernă.

– Janet! spuse el, iar ea deschise ochii și-i zâmbi, somnoroasă.

– E timpul să te duci în pat.

– Bine, bine, spuse ea ridicându-se. Ray a venit?

– Sincer, nu știu.

– Vrei să mănânci ceva?

– Nu.

– Slavă Cerului, răspunse ea. Noapte bună, Neil.

– Noapte.

După ce auzi ușa dormitorului ei închizându-se, plecă și el la culcare, trântind ușa atât de tare, încât Ray, care venise de ceva timp dar intrase în camera lui pentru că-i văzuse pe amândoi dormind și nu dorise să-i deranjeze, apăru grabit în hol.

– Ce dracu l-a supărat din nou? își spuse el.

Era mai bine să trăiască în rutina de fiecare zi, reflectă Janet a doua

zi dimineață. Petrecerile își aveau savoarea lor, dar ieri fuseseră atât de obosiți încât nu se mai putuseră ocupa de casă atât cât era nevoie. Poate pentru că nu sunt obișnuiți să se culce la o oră atât de târzie.

La micul dejun, Ray, care călărise cu o zi înainte câteva ore bune, împreună cu Antoinette, dar arăta ca într-o zi de luni, le spuse foarte nemulțumit:

– Ați făcut un nimic din Burnettia. Și-a pierdut tot farmecul.

Neil îi replică foarte nervos că e problema lui dacă taie sau nu via și că-i recomandă călduros să-și vadă de treburile lui și să-și țină gura.

Când ieșiră, Janet constată, urmărindu-i cu privirea, că unul se îndreptase într-o direcție, iar celălalt în direcți opusă.

Din nefericire, dintre toți muncitorii care lucraseră la Neil, cel care fusese ales să se ocupe de deratizarea zonei fu Jim, pe care Janet îl antipatizase dintotdeauna.

Cu câteva zile în urmă, Ray se plânsese că niște șobolani sau niște șoareci, nu știa exact ce, intraseră în dulapurile lui și-i deterioraseră îmbrăcămintea.

Janet se gândi atunci că o astfel de proprietate ar fi avut nevoie de niște pisici, care puteau fi mult mai eficiente decât cursele pe care Neil le plasase peste tot.

Când îl chemase pe Jim să încerce să rezolve situația, acesta își spusese părerea într-un mod foarte dur la adresa casei, discutând cu Neil în contradictoriu și enervându-l pe acesta peste poate.

Stând în bucătărie, Janet ciuli urechile la vocile celor doi, care stăteau pe verandă, încercând să găsească împreună o soluție.

Janet era întotdeauna foarte stingheră în prezența lui Jim. Cu ceilalți muncitori putea vorbi, putea glumi întotdeauna, dar cu Jim, nu.

Acesta o privea mereu foarte insistent, ceea ce o scotea din sărite pe tânăra doamnă.

Bluey, care era și el în bucătărie în acel moment, curățând cartofi, îi aruncă o privire cercetătoare. Nici el nu-l putea suferi pe Jim.

– Am pus curse peste tot, spuse Jim enervat, dar nu sunt bune de nimic.

– Toată lumea le folosește cu multă eficiență, se răsti Neil.

– Eu n-am reușit, răspunse Jim, cu obrăznicie. Toate locuințele muncitorilor ar trebui să fie date jos și construite altele. Sau, cel puțin, să faceți pereți noi și să înlocuiți podeaua.

Janet ascultă cui mare atenție. De fapt, același lucru își spusese și ea, când vizitase barăcile muncitorilor.

După asta, îl auzi pe Jim acuzându-l pe Neil de neglijență și spunându-i că va raporta situația la forurile de care aparțineau.

Janet se îngălbeni. Era sigură că Jim va fi invitat, în următoarele minute, să-și facă bagajele și părăsească Burnettia.

Janet se întrebă ce pretext ar putea găsi să intre pe verandă și să încerce să-i calmeze pe cei doi. Pe urmă, însă, se gândi că ar fi fost pentru prima dată când s-ar fi amestecat în treburile bărbaților, așa că renunță.

– Locului aceluia trebuie să-i dați foc, continuă Jim, nervos.

Janet își duse impacientată palma la gură, când auzi răspunsul soțului ei:

– Atunci, așa voi face.

Janet auzi apoi o bubuitură înfundată, după care cineva părăsi în fugă veranda. Ducându-se repede la fereastră, Janet îl văzu pe Neil alergând spre locuințele muncitorilor, cu o față pe care nu i-o mai

văzuse niciodată și care îi făcu inima să-i stea în loc. Jim se îndreptă și el cu pași repezi spre grădină, iar Ray ieși în grabă din camera lui. Neil căuta ceva, înfuriat, negru de supărare. Și Janet și Ray știură imediat ce va urma și-și spuseră că trebuia să-l oprească. Dar Neil era greu de oprit când ajungea într-o astfel de stare.

Janet ieși din bucătărie, uitându-se cu disperare când la unul, când la altul.

– Pleacă de-aici, se răsti Ray, Trebuie să mă duc după el

– Nu! strigă Janet cu o voce atât de schimbată, încât Bluey ieși si el, târându-și grăbit piciorul. Eu voi merge!

– Nu fi proastă, Janet, e nervos și va da foc la tot, tu nu știi încă de ce e Neil în stare când se enervează așa.

– Ba știu! Știu! țipă ea, cu fața albă de durere, împingându-l cu forță pe Ray și alergând după Neil.

Ray ezită o clipă și-l privi întrebător pe Bluey.

– Las-o. Las-o pe ea, domnule Ray.

– Dar…

– E soția lui, nu-i așa? Știe cum să-l ia. Ai cuvântul meu, știe.

Jim se întoarse în fugă și-i spuse lui Ray, precipitat:

– Toate lucrurile mele sunt acolo. O să le dea foc, spuse el uitându-se cu groază spre barăcile muncitorilor.

– Ghinionul tău, Jim, replică Ray, iar Jim se aprinse și mai tare la față, în timp ce Bluey intră din nou în bucătărie, fără niciun comentariu.

Neil, după ce aruncă o privire spre verandă și văzu că Jim se întoarce, scoase demonstrativ din buzunarul pantalonilor chibriturile. Se îndreptă apoi spre bidonul cu petrol, aflat în apropiere. A zis să-i

dăm foc, își spuse el, atunci așa vom face.

Janet ajunse în spatele lui și încercă să-l oprească.

– Ce vrei? urlă el.

– Am venit să vorbesc cu tine, spuse Janet.

– Întotdeauna am vrut să dau foc acestor barăci. Acum am prilejul. Nu va mai ști nimeni ce-a fost aici. Dacă Jim va vorbi ceva când se va duce în oraș, nu -l va crede nimeni.

Janet îl privi cu teamă. Știa de ce era în stare când micul demon punea stăpânire pe el.

Neil o împinse într-o parte și se pregăti să deschidă cutia de chibrituri. Jim, cu tot ce spusese despre condițiile în care-și ținea el muncitorii îl făcuse să-și iasă din fire, deși nu putea spune exact de ce anume era atât de nervos. Temperamentul familiei Stonham dădea iar în clocot, așa cum se întâmplase cu nu foarte mult timp în urmă.

Neil își ațintì privirile spre ea, la această aducere-aminte. Simți un fel de afecțiune pentru ochii aceia care-l priveau temători.

– Ah, la dracu cu toate astea, explodă el, aruncând cutia cu chibrituri în iarba înaltă.

– Te-ai răzgândit? spuse Janet, parcă puțin dezamăgită.

– N-are decât să se care, spuse Neil.

– De cine vorbești?

– Despre Jim. Unde e? Jim! Fă-ți catrafusele și cară-te de-aici imediat, urlă el spre tânărul care se oprise foarte aproape, împreună cu Ray. Acum! În clipa asta, ai înțeles?

– Cineva trebuia să vă spună asta, replică Jim liniștit și intră în camera sa.

– Nu avea multe lucruri de împachetat, așa că în câteva minute ieși

cu o valiză în mână, îndesându-și pălăria pe cap.

– Domnul Ray îți va da cecul, iar Alfred te va duce în oraș. Pleacă odată din fața mea! strigă Neil în culmea furiei.

– Toate astea pentru că v-am atras atenția că veți avea probleme mari cu șoarecii și cu șobolanii, mârâi el, și-l urmă pe Ray cu pași mari.

Cum Dumnezeu reușise Janet să-și calmeze bărbatul? se întrebă Ray în timp ce semna cecul pentru Jim. El, într-adevăr, n-ar fi reușit să-l oprească pe Neil să facă ce-i intrase în cap. Când se enerva, nu se mai gândea la consecințe. Acum, că au pierdut un om, cum se vor descurca oare cu toate treburile? Bluey nu e încă în stare să facă mai nimic.

Bluey. Ray se întoarse în bucătărie, de unde venea un miros plăcut de cartofi prăjiți. Îi aruncă o privire lui Bluey, care nu spuse nimic, ridicându-și doar o clipă ochii din ziarul pe care-l citea. Ray se uită apoi pe fereastră și-l văzu pe Neil îndreptându-se spre poartă, cu capul plecat. Janet stătea rezemată de un copac și privea lung în urma lui. Pe urmă se întrebă când îl văzuse ea pe Neil ieșindu-și din fire, pentru că nu-și amintea să mai fi avut o astfel de reacție de când se întorsese din Anglia.

Cum reușise să-l tempereze și de unde știa ea cât de dificil era de stăpânit în astfel de momente?

Întotdeauna simțise un fel de compasiune pentru ea, dar acum acest sentiment era mai puternic ca niciodată. Se îndreptă deci spre ea, iar când Janet ridică ochii și văzu câtă căldură și părere de rău pentru ea exprima fața lui, înțelese că din acel moment, ea și Ray vor fi prieteni pentru totdeauna.

De ce a trebuit să se întâmple toate acestea pentru ca antagonismul dintre ei să dispară, nu înțelegea, dar era fericită că se întâmplase așa.

***

Neil nu mai revenise acasă în acea zi. Nu venise nici la cină.

Gândindu-se că fusese ocupat și nu putuse ajunge la ora obișnuită, Janet încercă să poarte cu Ray o conversație lejeră, preferând să nu aducă vorba despre cele întâmplate. Ray era încă foarte contrariat. Nimeni, înaintea cumnatei sale, nu reușise să-l potolească vreodată pe Neil, așa că era foarte curios s-o întrebe ce-i spusese, dar gândindu-se mai bine, ajunse la concluzia că, pentru moment, era mai bine să nu abordeze acest subiect.

Neil se întoarse, totuși, dar mult timp după ce Janet se vârîse în pat. Janet îl auzi intrând în camera lui și se ridică într-un cot, ascultând. Poate fusese la Luke. Vărul său era cel mai potrivit, cu siguranță, pentru a-l ajuta, în astfel de cazuri.

Janet se întinse la loc în pat, privind în tavan, gânditoare.

Nu fusese niciun ciocănit la ora șase în ușa sa, așa cum se obișnuise până atunci, și Janet ieși din camera ei mult după ce cei doi frați plecaseră la treburile lor. Bluey însă era în bucătărie, în momentul în care intră ea și o informă surâzând că domnul Neil mâncase deja de micul dejun și remarcă faptul că ea ajunsese târziu și că probabil era obosită după ce dansase toată noaptea și pe urmă o trezise avionul acela.

– Dar asta a fost cu două zile în urmă, Bluey!

– Da, dar dumneata nu ești obișnuită cu toate astea, doamnă Janet,

și îți ia ceva timp să-ți revii.

Nimeni nu era obișnuit cu asta aici, se gândi Janet, în timp ce își făcea omleta. Nu-i fusese foarte greu să observe că în Australia toată lumea pleca devreme la culcare și se trezea o dată cu găinile. Nu din cauza oboselii, oare, își ieșise Neil din pepeni? Janet oftă și-și începu ziua de muncă.

Spre prânz, telefonul sună insistent și când Janet ridică receptorul, auzi vocea impacientată a domnului Stack.

– Ah, Janet, poți să vii repede până aici? Arabella a căzut de pe cal și nu știu ce a făcut dar sunt sigur că are mâna ruptă sau așa ceva, și nu mă lasă s-o duc la spital.

– Doctorul, începu Janet.

– Am fost la el, dar era într-o urgență și mi-a spus că va veni imediat după aceea. Tu ai mai dat un prim-ajutor. Cred că știi ce trebuie să faci, eu nu. Arabella vrea să vii tu.

– În cazul ăsta voi veni imediat, răspunse Janet impresionată și alergă în bucătărie să-i lase lui Bluey un mesaj pentru Neil.

În timp ce conducea spre casa familiei Stack, Janet era foarte mulțumită că putea fi de ajutor, deși ar fi preferat ca acest accident să nu se fi întâmplat. Nu putea înțelege cum căzuse doamna Stack de pe cal, când se știa foarte bine că era o călăreață excelentă.

Domnul Stack apăru repede în prag, în momentul în care auzi mașina oprindu-se și se grăbi să deschidă poarta. Era foarte trist și o invită pe Janet înăuntru. Soția lui era în dormitor, pe un scaun, fumând nervoasă cu mâna stângă, în timp ce dreapta era legată cu o fașă de gât.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ai putut să vii, spuse ea, în loc de salut. Louise ar fi fost mai aproape, dar în mod sigur ar fi venit cu copiii

și nu eram acum în stare să suport neastâmpărul lor. John a vrut să mă ducă la spital, dar știu cea ar fi însemnat asta. M-ar fi pus într-un pat și m-ar fi ținut acolo săptămâni în șir.

Janet îi examină cu atenție brațul, încercând să-și amintească tot ce învățase la cursul de prim-ajutor despre fracturi.

– Cum s-a întâmplat?

– A fost vina mea, spuse doamna Stack imediat. N-ar fi blamat niciodată un cal. Am uitat să închid câinele când am plecat la padoc și Spotty a avut întotdeauna o stare de nervozitate în preajma câinilor. Și nici ea nu era în cea mai deplină formă, pentru că nu mai călărise de câteva zile. Oh, John, nu sta acolo să te uiți așa la mine, fă te rog un ceai pentru Janet.

Imediat ce domnul Stack ieși, doamna Stack se ridică, nervoasă, și începu să se plimbe prin cameră.

– Dacă era vorba de o vacă sau de o oaie, ar fi știut imediat ce are de făcut, dar cum era vorba de mine, n-a făcut nimic altceva decât să se uite cu groază la mine și să plângă: „ Ah, Arabella".

Janet zâmbi.

– Mă tem că trebuie să te pun în pat, doamnă Stack. Trebuie să stai într-o poziție foarte comodă, în timp ce te examinez.

– Nu, nu vreau să stau în pat.

– Dar trebuie. Trebuie să stai liniștită. O să-ți pun o atelă provizorie. Din fericire, nu e o fractură foarte gravă. În timp ce vorbea o așeză pe doamna Stack, încet, pe pat. Nu trebuie să te miști în timp ce pun atela.

O ajută apoi pe mai vârstnica femeie să se dezbrace, iar apoi îi fixă cu grijă atela provizorie, sperând că doctorul nu va întârzia prea mult.

Doamna Stack se strâmbă o clipă de durere, dar imediat zâmbi

satisfăcută, când îl văzu pe soțul său intrând cu tava cu ceștile de ceai.

– Asta te va mai revigora, spuse Janet.

– Da, cred că am frisoane. Mă tem că îți voi da ceva bătaie de cap.

Când se întoarse din nou în patul ei, după ce fusese la spital pentru a-și face niște raze X, doamna Stack se gândi cât de norocoasă fusese că Janet se mutase la Burnettia. Ce noroc avusese Neil să se căsătorească cu o femeie atât de capabilă.

Și ce bine îi făcea s-o știe cu ea.

– Janet, spuse ea brusc. Soțul tău cred că își face griji pentru tine.

– Nu, i-am lăsat un mesaj, prin Bluey, azi-dimineață. Nu e nicio problemă. Bluey se descurcă foarte bine cu toate, la bucătărie.

– Ah, ești foarte drăguță, dar nu trebuie să stai tot timpul cu mine. Mă va supraveghea John. Neil cred că are nevoie de tine.

– Nu, nu e nicio problemă, repetă Janet. I-am promis doctorului că voi avea grijă de dumneata.

– Ești foarte drăguță, draga mea.

– După asta, Janet îi administră medicamentele prescrise de doctor, iar doamna Stack adormi în câteva minute.

Domnul Stack îi aruncă Janetei o privire speriată.

– Ah, e totul în regulă, spuse ea, doctorul i-a recomandat niște somnifere. În două zile se va simți mult mai bine.

– I-am spus să înceteze să mai călărească, la vârsta ei, se plânse domnul Stack. Nu mai are puterea de altădată, pentru a struni brutele alea pe care le iubește atât de mult. Nu știu cum să-ți mulțumesc că ai venit, draga mea. N-aș fi putut să merg la spital cu ea.

– Nu mai trebuie să vă faceți griji, îl asigură ea. Cred că se aude o mașină, spuse Janet, surprinsă. Probabil că a venit doctorul.

– Oh, nu cred că a considerat necesar să mai vină până aici la așa de scurt timp după ce a văzut-o, spuse el, ducându-se repede la fereastră. E Neil.

Neil știuse întotdeauna să fie foarte politicos și apropiat cu prietenii săi și cum domnul și doamna Stack erau prieteni vechi, venise să-și exprime compasiunea. De asemenea, adusese cu el, într-o valijoară, o mulțime de lucruri de care Janet avea nevoie în cazul în care rămânea acolo mai mult timp.

– M-am gândit să vin să văd ce se întâmplă aici, spuse el, în loc de salut.

– Domnul Stack e foarte fericit că ai venit, spuse Janet, care-i ieși în întâmpinare. Nu e nicio problemă, pentru tine, că mai rămân aici, nu-i așa, Neil?

– Ah, bineînțeles că nu. De ce ar fi? Ți-am adus o valiză cu niște lucruri, dar nu sunt sigur că e exact ceea ce-ți trebue. N-am știut unde să caut.

– Oh, Neil, spuse ea încet, mai mult pentru ea însăși, neștiind dacă să râdă sau să se înfurie că i-a umblat prin lucruri.

Intrară apoi în sufragerie și domnul Stack spuse imediat.

– Ești un om foarte norocos, Neil, că ai de soție o femeie atât de capabilă. Sper că știi să apreciezi asta. Ah, altă mașină. Sper că doctorul nu s-a temut că…

– Nu, îl întrerupse Janet. De data asta e Luke.

De ce dracu a venit acum, aici? se întrebă Neil, privindu-și verișorul intrând.

Fără a ezita nicio clipă, Luke se îndreptă direct spre bătrânul domn și îi întinse mâna.

– Am auzit ce s-a întâmplat, spuse el. Îmi pare extrem de rău, John. Sper că soția ta nu s-a rănit foarte grav.

– Și-a fracturat brațul, Luke, spuse Janet.

– Îți mulțumesc că ai venit, Luke, spuse domnul Stack.

– Bună, rătușcă, spuse el, întorcându-se spre Janet. Eram sigur că ești aici.

– De ce erai atât de sigur? întrebă Neil, făcându-l pe vărul său să-și ridice sprâncenele.

– Nu e singura persoană din jur specializată în prim-ajutor? Cred că este foarte pricepută.

– Oh, da, este, spuse domnul Stack. Arabella nici nu vrea să mai audă de altcineva, pentru a o îngriji. O vrea doar pe Janet. Ce zici, draga mea, crezi că putem să le oferim musafirilor noștri câte o ceașcă de ceai?

– Ah, bineînțeles, spuse Janet și se ridică imediat în picioare, surâzând cu căldură spre bărbatul care-i vorbise ca și cum ar fi făcut parte din familie.

După plecarea Janetei, Luke se uită lung la Neil. Acesta stătea în fotoliu, cu ochii în podea, părând adâncit în gândurile sale. Auzise de la bătrânul Casey că fuseseră ceva probleme la Burnettia, cu Jim. Însă nu era de crezut că pierderea unui muncitor ca Jim îl putea aduce pe Neil într-o astfel de stare. În mod sigur, mai erau și alte cauze.

După asta, Luke intră în bucătărie s-o ajute pe Janet. Deși era într-o casă străină, tânăra englezoaică reușise să aranjeze totul într-un mod foarte atractiv. În timp ce își băură ceaiul, Luke îi aruncă din nou o ocheadă vărului său, întrebându-se dacă nu cumva acesta se certase cu Janet că se comporta acum atât de ciudat.

– Cât timp vei rămâne aici, Jan? întrebă Luke, mai mult pentru a rupe tăcerea stânjenitoare care se lăsase.

– Atât cât va fi necesar și cât doamna Stack va dori.

Da, se gândi Luke. Se certaseră foarte rău, dacă era așa. Janet era întotdeauna foarte preocupată să gătească la Burnettia, iar acum… El chiar o tachinase de multe ori, când nu vroia să renunțe la treburile casnice, pentru a le lăsa pe a doua zi, sau să-l lase pe Neil și pe fratele său să-și prepare singuri mâncarea.

– Pijamalele pe care le-ai adus…spuse Janet… Sunt descompletate.

– Vrei să spui că…

– Ai adus doar bluzele.

– Ah, făcu Neil, enervat de privirile sarcastice ale lui Luke, după care schimbă subiectul. Am aranjat să vină zugravii, săptămâna asta.

Auzind această veste, Janet împietri. Își dorise atât de mult să participe la zugrăvirea casei, iar acum trebuia să facă pe asistenta, în timp ce la Burnettia se schimbau toate lucrurile, în lipsa ei. Se consolă însă cu gândul că putea fi de ajutor și spera că zugravii chemați vor face totul conform ideilor și dorințelor exprimate de ea.

După câtva timp, Luke și Neil se ridicară să plece, iar domnul Stack și Janet îi conduseră până pe scări. Luke se uită lung la Neil, ca și cum ar fi așteptat să vadă cum își ia la revedere de la Janet.

Sper că nu se așteaptă nimeni s-o sărut de noapte bună, își spuse el, înroșindu-se.

Se opriră cu toții pe scări și Neil fu foarte fericit că se așezaseră în semiîntuneric, astfel încât nu i se putea vedea bine fața.

– Ah, cred că sunt în plus, murmură Luke insinuant.

– Janet simți imediat stinghereala soțului ei. Și ea observase că cei doi bărbați așteptau ca Neil să-și sărute soția, așa că-l cuprinse cu brațele după gât și-l sărută ușor pe obraji.

– Noapte bună, Neil, ne vedem mâine.

Ah, fie binecuvântată, își spuse Neil, scos astfel din încurcătură.

Janet rămase la doamna Stack cinci zile. Curtenitoarea gazdă admise într-un sfârșit că nu mai era atât de tânără, astfel că șocul căzăturii o zdruncinase mai rău decât și-ar fi putut închipui. Fusese de acord chiar și să stea în pat, deși la început i se păruse imposibil să admită asta. Având-o însă pe Janet aproape, ajunse la concluzia că nu era nimic rău în asta, deși niciodată nu fusese genul de femeie care să stea lungită, fără a face nimic. Insistase apoi pe lângă soțul ei să meargă să-și vadă de treburile lui, pentru că era foarte deprimant pentru ea să-l vadă învârtindu-se fără rost prin casă, cu acea expresie jalnică întipărită pe fața lui.

O vizitaseră o mulțime de prieteni și chiar se vorbi despre ea la radio și în ziarele locale. Primise o mulțime de flori, cărți, prăjituri și o serie întreagă de alte cadouri, aduse de toți cei care pe care îi ajutase când avuseseră nevoie. Janet fu nevoită să facă pe ușierul și să prepare cantități uriașe de ceai.

Neil venise s-o vadă în fiecare seară, dar îi vorbise foarte puțin despre modul cum decurseseră lucrurile la Burnettia, cu zugrăvitul. Spera că muncitorii nu-și vor sfârși treaba înainte să se întoarcă acasă. Astfel, va putea cere niște retușuri, la nevoie.

Peste câteva zile, într-adevăr, doamna Stack se simți mai bine și-i oferi Janetei mașina sa, sfătuind-o să tragă o fugă până la Burnettia să vadă cu ochii ei ce se întâmplase acolo.

Când se apropie de poartă, Janet simți că i se oprește respirația de surpriză și de bucurie.

Noua înfățișare a casei, zugrăvită așa cum își dorise ea, într-un liliachiu-pal, era atât de frumoasă, încât părea o pictură, așa cum se vedea printre copacii înfloriți și cu dealurile în depărtare. Intră înăuntru, zâmbind fericită. Când o văzu, Bluey se fâstâci puțin, pentru că pregătise masa doar pentru Neil și pentru Ray. Janet îl anunță imediat, parcă citind motivul îngrijorării din ochii lui, că nu stătea mai mult de câteva minute. Bluey protestă, gândindu-se că putea să mai gătească totuși o porție, dar Janet trecu la subiectul care făcea motivul venirii ei acolo.

– Ai văzut casa pe dinafară?

– Da, de multe ori. Într-adevăr, e foarte frumoasă acum, doamnă Janet.

– Nu m-am așteptat să fie o diferență atât de mare, deși m-am gândit că va fi foarte deosebită. Sunt bucuroasă că am tăiat vița-de-vie, care o astupa aproape în întregime.

– Și domnul Neil a spus asta. Chiar spunea că vrea ca interiorul să fie gata în același timp cu exteriorul, deși nu prea mai are timp să se ocupe de asta, pentru că anul acesta e și o recoltă foarte bogată și e foarte ocupat.

Janet fu bucuroasă de vestea în legătură cu recolta. Asta îl va face poate pe Neil să-și regăsească buna dispoziție, se gândi ea, în timp ce se întorcea la familia Stack. Deși acum era sigură că își dorea mai mult decât atât.

Capitolul 9

Luke era foarte îngrijorat.

Casey se întoarse din nou cu vești din oraș, despre ce se întâmplase la Burnettia înainte de plecarea lui Jim. Se spunea că Neil îl amenințase că va da foc camerei lui Jim, cu toate lucrurile pe care le avea acolo, doar pentru că se enervase. Luke putea să înțeleagă faptul că Neil se enervase pe Jim, nu era foarte greu ca cineva cu un caracter ca al lui să te scoată din sărite. Ciudat era faptul că Neil nu dăduse curs amenințării sale. Reușea vărul său să-și stăpânească mai bine temperamentul de când se căsătorise, sau ce?

Din dorința de a afla mai multe despre asta, îl invită pe Ray la el, într-una din seri.

Se așezară confortabil în salonul proprietății Springvale, cu câte o sticlă de bere în față, iar Ray începu să vorbească foarte aprins despre planurile lui în legătură cu Antoinette, spunându-i că spera să poată anunța logodna lor la perecerea pe care o vor da în curând la Burnettia.

– Ești sigur, atunci, că această petrecere va avea loc? întrebă Luke.

– Da, foarte sigur, răspunse Ray. Janet ține foarte mult la ideea asta. Nu știu dacă e atât de mult interesată de petrecerea în sine, cât de faptul că, astfel, se va putea lăuda cu noua înfățișare a casei, dar știu că, oricare ar fi motivul, petrecerea va avea loc.

– Se pare că ați devenit prieteni foarte buni în ultima vreme, spuse Luke, privindu-și vărul cu insistență.

– Oh, da, e nemaipomenită.

– Interesantă schimbare față de o persoană pe care n-o puteai suferi cu câteva săptămâni în urmă.

– Acum o cunosc mai bine.

Hm, își spuse Luke, întrebându-se cum să ajungă la ce-l interesa. Fumară deci în tăcere, fiecare adâncit în propriile gânduri. Ray se gândea la Antoinette, iar Luke la Neil și la soția lui.

– Vă gândiți să luați pe altcineva în locul lui Jim? întrebă brusc Luke.

– Da, o familie de tineri de undeva de pe coastă. Unul dintre ei suferă de astm și doctorul le-a recomandat o climă mai caldă.

– A, deci va veni o familie, în locul lui Jim, nu știam.

Ai fi știut dacă ai fi stat mai mult pe-acasă în ultimele zile, își spuse Ray, cu sarcasm.

– Neil îi va caza în cabana aia veche, ți-o amintești? E o sufragerie mare acolo, plus două dormitoare.

– Da, surâse Luke, ne jucam acolo când eram mici.

– Da, ne-am distrat de minune acolo, nu-i așa? Deși erai mai mare, noi făceam întotdeauna pe șefii, râse Ray cu poftă.

– E în sângele Stonhamilor, nu-i așa? replică Luke.

– Da, aș putea spune că da, răspunse Ray, amuzat. Oricum, am

aranjat foarte frumos acolo, se vor simți bine.

– Va fi foarte bine pentru Janet să aibă o femeie care să-i fie de ajutor.

– Da, a fost foarte mulțumită de asta, când i-a spus Neil. E încă la familia Stack.

– Știu. Merg pe-acolo în fiecare zi.

– A, da? spuse Ray, ridicându-se în scaun cu interes.

– Ai auzit bârfele care circulă prin oraș?

– În legătură cu Jim? Nu mă interesează.

– Se spune că Neil s-a enervat și a vrut să dea foc lucrurilor lui.

– Ah, n-a fost chiar așa.

Ray nu mai vroia să pună gaz pe foc. Loialitatea față de fratele lui îl oprea să discute despre acest subiect. Dar, totuși, își spuse el, poate ar fi mai bine să spună cum au stat lucrurile. Luke, cu autoritatea lui, știind cum se întâmplase totul, putea fi în măsură să astupe gura lumii.

– Neil doar i-a spus să plece, nu l-a atins nici măcar cu un deget, spuse el.

– Te cred. Dar cum se face că Neil a putut să se stăpânească să nu dea foc barăcii, dacă asta intenționase?

– L-a calmat Janet.

– A putut face asta Janet?

Vocea lui Luke era amuzată și uimită.

– Nu-mi vine să cred că a reușit să-l tempereze.

– A reușit. Bluey chiar mi-a spus, când am încercat s-o opresc, s-o las să vorbească ea cu Neil, pentru că ea singură știe să-l calmeze. Nu știu cum a știut că așa va fi.

– Văd că ești la fel de uimit ca și mine, că s-a putut întâmpla una ca

asta.

– Da, acceptă Ray.

– Cred că a fost pentru prima dată când cineva a reușit să-l calmeze pe Neil. Știe, deci, cum să-l manevreze. Nu-mi vine să cred.

– Da, Janet m-a asigurat înainte de a vorbi cu el că știe cum să-l tempereze când îl apucă dracii și chiar a făcut-o.

– Nu știu ce a putut să-i spună, dar faptele rămân fapte, răspunse Luke, gânditor.

– Cred că l-a văzut în starea asta și în Anglia.

– Dar s-au căsătorit chiar în ziua plecării.

– Da, și nici nu se știau de multă vreme. Mă întreb dacă mătușa Phoebe n-a avut nimic de-a face cu toată chestiunea asta.

– Cu căsătoria lor? întrebă Luke, uimit. Mă îndoiesc. Neil n-a putut fi niciodată influențat în privința relațiilor pe care și le-a făcut. Nu mi-a spus nimic despre mătușa Phoebe. De altfel, nu mi-a spus nimic despre căsătoria lui. Janet, însă, cred că și-a dat seama de faptul că Neil e posedat de multe ori de Satan.

– Toți ne-am dat seama de asta, nu-i așa? zâmbi Ray cu amărăciune. Și nu cred că se poate face ceva, în acest sens. Tata s-a înfuriat îngrozitor cu o săptămână înainte de a muri. Cred că Neil seamănă foarte mult cu el.

– Tot ce mai lipsește să-mi spui, e că Neil s-a căsătorit într-un astfel de moment, când și-a ieșit din fire, din cine știe ce pricină.

Se priviră lung, ca și cum le-ar fi trecut prin minte același gând, apoi făcură ochii mari, ca și cum nu le-ar fi venit să creadă.

– Am spus că asta s-a întâmplat, răcni dintr-o dată Ray, aruncând pachetul de țigarete pe podea.

– Biata Janet, murmură Luke, gândindu-se la ziua în care aceasta sosise în casa aceea atât de mizeră și cum avusese grijă de tot, încă de la început, cum își făcuse prieteni în toată regiunea și cum avusese grijă de soțul ei, care se căsătorise cu ea doar din niște motive oribile.

Ray îl lăsă pe Luke cufundat în reflecțiile sale, neștiind ce ar mai fi putut adăuga, și ieși în tăcere.

A doua zi dimineață, când trecu pe la familia Stack pentru a-i întreba dacă n-aveau nevoie de ceva din oraș, Luke se uită cu mare atenție la Janet. Se întâlniră în hol și Janet fu foarte bucuroasă să-l vadă.

Era îmbrăcată într-o rochie albă de bumbac, pentru că timpul se încălzise foarte mult și Luke se gândi că n-o văzuse niciodată îmbrăcată neglijent sau cu părul în dezordine.

– Cum mai merg lucrurile pe-aici, bombonico? spuse el în loc de salut.

– Foarte bine. Pacienta mea s-a refăcut aproape în întregime. E în bucătărie, dacă vrei s-o vezi. Mi-a fost imposibil s-o mai conving că trebuie să stea la pat.

– Ești tu, Luke? Intră, intră, strigă doamna Stack, auzindu-l. N-am realizat până acum cât de mult mă ajuta mâna mea stângă, le spuse ea, imediat ce-i văzu trecând pragul bucătăriei.

– Dar arăți excelent, spuse Luke.

– Asta pentru că am avut lângă mine o asistentă medicală excelentă, răspunse bătrâna doamnă, privind-o pe Janet cu afecțiune. A fost foarte fermă cu mine, dar într-un mod deosebit de drăgălaș, așa că a reușit să mă convingă să fac tot ce a spus ea.

– Ah, te-a mustruluit?

– Nu, nu, n-am simțit asta nicio clipă, surâse doamna Stack. Aș

recomanda-o oricărei persoane bolnave.

– O să-mi amintesc data viitoare, când voi avea temperatură și voi avea nevoie de cineva care să-mi țină mâna pe frunte, glumi Luke.

– Dacă vei avea temperatură, îți voi trimite infirmiera pe care o am prin forța împrejurărilor și care se numește Bluey, replică Janet. Astăzi voi merge acasă. Voi căuta o femeie în casă, care să vină să stea aici pentru vreo două sau trei săptămâni, iar de gătit ne vom ocupa pe rând, eu, Louise și cu Mary.

– Toată lumea va crede că n-am fost în stare nici măcar să-mi fierb un ou, în toată perioada asta.

– Dar nici n-ai fost, replică Janet foarte ferm, după care cele două femei schimbară între ele priviri calde, în timp ce Luke le privea surâzând.

Se pare că fata asta are o putere de convingere extraordinară, se gândi Luke. Neil e nebun dacă nu realizează ce comoară a găsit.

– Te duc eu, dacă vrei, se oferi Luke.

– Ah, mulțumesc, dar am mașină și nu știu exact la ce oră voi pleca astăzi de aici, pentru că trebuie să termin de cusut niște draperii.

– Ah, nu-mi spune că n-ai depășit faza asta, răspunse Luke, amuzat.

– Dar e o problemă foarte importantă, într-adevăr, interveni și doamna Stack.

– Acum că zugravii sunt acolo, trebuie să fim pregătiți cu toate celelalte, pentru când vor termina.

– Janet a fost în oraș și a cumpărat materialele, iar acum eu îi arăt cum să facă draperiile, comentă doamna Stack foarte satisfăcută. Vei vedea cât de diferită va fi Burnettia, cu toate aceste schimbări.

– Ah, dar deja e mult diferită față de cum era înainte, se simte din

nou viață în casa aia, așa cum era înainte de moartea mătușii Rosemary.

– Știi că există o mare asemănare între Rosemary și Janet? întrebă doamna Stack, privind-o lung pe tânăra care tocmai scotea din cuptor o tavă plină cu dovleci copți. Amândouă sunt englezoaice, amândouă micuțe și drăguțe. Nu roși așa, iubito, doar constat niște fapte, nu te flatez, râse ușor doamna Stack. Amândouă au iubit încă de la început Burnettia și s-au străduit s-o facă să arate cât mai bine. Îmi amintesc foarte bine cum arăta casa înainte ca unchiul tău s-o aducă aici pe Rosemary. Ah, spuse ea, privind cu duioșie spre Janet. Sper că Neil nu te-a luat de soție pentru că-i amintești de mama lui, spuse ea, oripilată la acest gând, și Luke așteptă cu ochii măriți răspunsul Janetei care se înroși până în vârful urechilor.

– Neil s-a căsătorit cu mine dintr-un cu totul alt motiv, râse ea, cu sinceritate.

Nimic nu era mai străin de gândurile lui în acea noapte, decât mama lui, reflectă Janet.

– Ai spus că mergi în oraș, Luke? întrebă Janet, mai mult pentru a schimba subiectul. Aș vrea să-mi cumperi și mie niște pânză. Îți voi da o mică bucată de material, pentru a ști ce culoare vreau.

***

Janet se întoarse acasă singură, în după-amiaza aceea. Pe bancheta din spate zăceau suluri întregi de draperii gata să fie puse la ferestre și spera că atât Ray cât și Neil vor fi de acord cu culoarea pe care o

alesese.

Casa îi păru și mai frumoasă de data aceasta și un sentiment de mândrie îi copleși toată ființa.

Bluey ieși s-o întâmpine, imediat ce o auzi. De acum înainte nu va mai trebui să gătească, își spuse el cu bucurie. Doamna Janet e din nou acasă.

Piciorul i se vindecase complet și nici nu știa dacă să se bucure sau nu, când doctorul îi spusese că își putea relua vechea activitate. Deși era bucuros că se va întoarce să muncească pământul, care era o muncă de bărbați, nu ceea ce făcea acum, știa că îi va lipsi foarte mult doamna Janet. Era sigur că dacă nu i-ar fi propus să vină s-o ajute la bucătărie, ar fi înnebunit până acum în camera lui din baracă, stând fără să facă nimic, doar așteptând să treacă boala.

Zugravii erau cu toții în hol când intră ea și o informară că terminaseră de zugrăvit exteriorul casei și tot ce mai aveau de făcut în acea parte era să vopsească ferestrele, pentru că o așteptaseră să le spună culoarea exactă pe care o dorea.

După asta, Janet intră cu Bluey în bucătărie, unde totul era aranjat exact așa cum își exprimase dorința la telefon.

În seara aceasta, cei doi bărbați trebuia să simtă că ea s-a întors acasă. O duzină de gladiole mari, din grădina doamnei Stack, fură puse în două vaze și așezate pe două măsuțe din colțurile sufrageriei, pe care așezase două fețe de masă chinezești, brodate cu multă artă, cu argintiu. Când terminase de aranjat, totul era atât de frumos, încât Janet se întrebă dacă ea fusese, într-adevăr, aceea care făcuse toate acestea.

Pe urmă, aduse un bol mare cu fructe care întregi atmosfera

într-un mod extrem de plăcut.

– Ești foarte fericită că te-ai întors acasă, nu-i așa, doamnă Janet?

– Da, recunoscu ea.

Iubea Burnettia cu fiecare zi mai mult, dar știa la fel de bine că dacă Neil ar fi vândut proprietatea și s-ar fi mutat într-o pădure, l-ar fi urmat bucuroasă și ar fi construit acolo un cuib pentru ei.

Poate într-o seară se va întoarce acasă și, când o va vedea așteptându-l în prag, o va strânge în brațe, își spuse Janet. Modul cum o privise înainte de a arunca, în ziua aceea, chibriturile în iarbă, o convinsese că Neil se rușina de felul în care o ceruse în căsătorie. Spera astfel că, în timp, va putea depăși acest sentiment și nu va mai vedea în ea decât o femeie de care avea nevoie să-l ajute la treburile gospodărești.

Când Neil se întoarse acasă, se opri în fața ușii și adulmecă aerul, fericit. Janet cânta în bucătărie, de unde venea un miros apetisant de pui la cuptor, însoțit de alte arome la fel de atrăgătoare. Un sentiment de pace îi cuprinse toată ființa. Lucrurile reveniseră la normal.

– Te-ai întors! exclamă el.

Janet îi zâmbi, bucuroasă că-l revede.

– Dar știai că mă voi întoarce astăzi, de ce te miri așa?

– Nu știu, surâse el. Doamna Stack e bine, așadar

– Da, cu excepția brațului, care va mai sta în ghips încă vreao câteva săptămâni. Domnul Stack și-a revenit din șoc și o poate ajuta el, de-acum.

– M-am gândit să pregătesc ceva mai special decât a putut Bluey.

– A făcut și el tot ce-a putut, dar am mâncat aproape în fiecare zi carne rece și cartofi fierți.

După aceea, Neil privi în jur mulțumit și declară că va merge să facă un duș.

Janet îl auzi scăldându-se vesel, iar Ray, când trecu pe lângă baie, zâmbi mulțumit. Ce deosebire între atmosfera de acum și cea din zilele trecute, se gândi el.

În momentul când intră în sufragerie, Neil se întoarse plin de uimire spre Janet, care-l urmă imediat.

– Nu-mi spune că e ziua ta sau vreo altă aniversare!

– Ar fi trebuit să-ți aduci aminte că ziua mea e pe întâi aprilie. Doar e ziua păcălelilor, spuse ea zâmbind îngăduitor.

– Atunci, ce sărbătorim?

– Nimic special, doar că mă bucur că m-am întors acasă, răspunse ea, după care se întoarse spre Ray, care intrase și el între timp în sufragerie și rămăsese țintuit locului. Hai Ray, ia loc, sunt sigură că ai văzut și alte mese aranjate pentru cină, mult mai sofisticat.

– Niciuna atât de frumoasă ca asta, spuse el, cu admirație.

Acesta era primul compliment direct pe care i-l adresase vreodată.

– Ah, cum am putut să uit? spuse Janet cu regret. Ar fi trebuit s-o fi invitat și pe Antoinette la cină. Pot s-o invit într-una din zilele următoare?

– Da, răspunse Ray, impresionat. Aș fi foarte bucuros să faci asta.

Neil se relaxă vizibil în timpul cinei, care fusese atât de bine gătită și servită într-un cadru atât de plăcut. Cine s-ar fi gândit la toate astea cu doar câteva luni înainte? Janet era acum, cu adevărat, stăpâna Burnettiei. Gătea formidabil, știa cum să aranjeze casa și era ea însăși, permanent, foarte îngrijită. În rochia mulată în care se îmbrăcase pentru cină era atât de drăgălașă, că parcă se cerea mângâiată. Acest

gând îl șocă. Ray își privi fratele cu atenție. Savură mâncarea cu o poftă ieșită din comun, se gândi el, după care își întoarse atenția spre propria-i farfurie.

– Aș fi vrut să bem cafeaua pe verandă, spuse Janet, dar încă nu e destul de confortabil acolo. A, apropo, Neil. N-am mai văzut mocheta care fusese în sufragerie.

– Am dat-o la curățat.

– Ah, ce idee grozavă, spuse Janet. Va fi foarte frumoasă, pentru ziua lui Ray. Voi pune și draperiile, până atunci.

– Da, cred că da, răspunse Ray. Dar facturile vor fi la fel de frumoase, pentru tot ce ai făcut aici.

– Ce importanță are? întrebă Neil.

Janet își fixă privirea în pământ.

– Sper că nu va fi nicio supărare că am cumpărat tot acel material pentru draperii, spuse ea. M-au costat mai mult de cincizeci de dolari

Ray închise ochii, așteptând reacția explozivă a fratelui său. Cum nimic de felul acesta nu se întâmplă, Ray deschise ochii și, spre surpriza lui, văzu că acesta rămăsese foarte calm.

– Pe urmă, mai e și rochia mea de bal, spuse Janet, profitând de momentul de bună dispoziție a lui Neil, pentru a-i vorbi de toate extravagațele pe care le făcuse.

– Voi putea suporta aceste costuri, replică el la fel de liniștit.

– Dar încă nu ți-a venit cecul pentru lemnele din pădure, spuse Ray.

– Sper că se va sfârși totul cu bine, spuse Janet.

După masă, cei doi bărbați se oferiră, pentru prima dată, s-o ajute la spălatul vaselor.

Erau cu toții în bucătărie, când auziră ușa din fața casei dându-se cu putere la perete, după care cineva se opri lipit de peretele din fața bucătăriei, a cărei ușă o lăsaseră deschisă.

– Ah, de ce dracu ați lăsat astea în cale? întrebă o voce răgușită.

Cu mâinile vârâte în apa cu detergenți, Janet întoarse repede capul.

– Pare să fie Luke.

– Și ce naiba vrea? întrebă Neil, plin de nervozitate, în timp ce Ray îi aruncă o privire piezișă. La dracu! scrâșni Neil! Omul ăsta se va muta curând cu totul aici.

– De ce o fi venit? întrebă Janet, surprinsă. Vezi ce e cu el, Ray, te rog.

Toată bună dispoziție a lui Neil trecu cu viteza fulgerului, când își reaminti că vărul lui nu venise nici măcar o dată la Burnettia, în lipsa Janetei.

– De ce n-ați lăsat o lumină la intrare, ca toate acele lucruri lăsate vraiște de zugravi, să poată fi văzute? întrebă Luke, frecându-și fluierul piciorului. Îmi puteam frânge gâtul!

– Ah, îmi pare rău, Luke, spuse Ray, muncitorii le-au aruncat acolo după ce au terminat de zugrăvit tavanul și am uitat de ele, continuă el cu ochii spre fratele lui, care părea prea concentrat asupra farfuriei pe care o spăla, pentru a-și lua în seamă vărul.

– Ah, ce scenă fericită de familie, spuse Luke, uitându-se lung spre Ray, care luă repede un prosop de bucătărie pe care-l lăsase pe masă.

– Poți participa și tu la ea, dacă îți face plăcere, răspunse Janet, așezând niște pahare în bufet.

– Mulțumesc, gălușcuță, dar nu stau mult. Ți-am adus doar sulurile de bumbac pe care m-ai rugat să ți le cumpăr azi. M-am gândit că ai

nevoie de ele.

– Ai fost la cumpărături? întrebă Neil.

– Da, am trecut pe la familia Stack azi și, auzind că mă duc în oraș, Jan m-a rugat să-i iau și ei niște pânză.

– Ah, nu știam că treci în fiecare zi pe-acolo, spuse Neil.

– Da, am fost pe-acolo în fiecare zi, de când s-a accidentat doamna Stack. Plec, acum, continuă el. Nu-mi place să întrerup lumea care e ocupată, comentă el, îndreptându-se spre ușă. Acolo însă se mai întoarse o clipă și adăugă: sper că am cumpărat ceea ce trebuia. Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor când pui draperiile. Noapte bună.

Janet zâmbi amuzată, dar după ce Luke închise ușa, rămase înlemnită de expresia furioasă care se așternu pe fața lui Neil.

– N-am știut că Luke a vizitat atât de frecvent familia Stack în ultimul timp, remarcă el.

– Da, a venit în fiecare zi, pentru a se interesa de starea de sănătate a doamnei Stack, răspunse Janet cu candoare.

Ray își privi fratele cu coada ochiului. Așadar, ceea ce văzuse pe fața lui nu fusese furie, ci gelozie, își spuse el zâmbind amuzat.

Capitolul 10

Nu era nicio cale să-i poți înțelege pe bărbați, se gândi Janet în timp ce se intinse în patul ei, în acea noapte. Cine s-ar fi gândit că apariția lui Luke va provoca o asemenea schimbare de comportament și expresie, la soțul ei. Neil râdea fericit, spălând farfuriile amuzat, iar în momentul în care-l văzuse pe Luke devenise mai rece ca un sloi de gheață. Ce sfârșit, pentru o seară care începuse atât de frumos! Îi mulțumi totuși în gând lui Ray pentru atitudinea prietenoasă pe care o avusese față de ea tot timpul. Ce s-ar fi făcut dacă ar fi trebuit să înfrunte două fețe morocănoase, înainte de a se duce la culcare?

Și Luke! Ce i-a venit să aducă la ora aia sulurile de pânză? Nici măcar nu cumpărase ce-i spusese ea. Și doar îi dăduse o mostră. Au înnebunit toți Stonhamii, sau ce? Oricum, era foarte mulțumită că se confesase despre banii pe care îi cheltuise, mai ales că o făcuse într-un moment foarte potrivit, când starea bună în care se afla îl făcuse pe Neil să n-aibă nicio obiecție, își mai spuse ea, și adormi împăcată.

În următoarele săptămâni, îi mai rămăseseră foarte puține treburi

de făcut în casă. În plus, cum zugravii puseseră stăpânire pe toate camerele și oriunde te-nvârteai dădeai numai de ei și de cutiile lor cu vopsele, Janet se hotărî să-și petreacă cea mai mare parte a timpului afară. Neil o duse la padocuri, îi arătă cum funcționează o combină, îi răspunse cu răbdare la avalanșa de întrebări, cu privire la tot ce vedea și auzea.

Neil îi privea gânditor fața fină, care se exterioriza cu atâta sinceritate și se mira de întrebările pe care tânăra englezoaică le punea la fiecare pas. Nu era numai simplă curiozitate. Era un real interes și Janet dădu dovadă de multă inteligență în subiectele pe care le abordă.

Fusese într-adevăr foarte norocos că acceptase să fie soția lui, își spuse el. Cum ar fi fost dacă în acea noapte, în furia lui, ar fi întâlnit o altă fată căreia să-i propună s-o ia de soție? se întrebă el. Din toate milioanele de fete pe care le putuse întâlni în Anglia, a ales această fată, care n-avea casa ei proprie și care își dorea cu atâta pasiune una.

Se întoarse încet spre Burnettia. Fața ei nouă strălucea în lumina soarelui și-și simți inima plină de sentimente contradictorii.

– Neil, pot să mă mai duc cu Alfred, cu combina, la padocuri? Nu vrea să mă ia fără permisiunea ta, spuse dintr-o dată Janet, care vorbise între timp cu Alfred, văzându-l pe Neil pierdut în gândurile lui.

– Nu e nimeni acum acolo, care călărește.

– Știu, dar vreau să mă lămuresc și eu ce simt bărbații la padocuri că stau toată ziua pe-acolo și nu se plictisesc, spuse ea.

– Bine, răspunse Neil, după care se întoarse spre Alfred, vrând să-i spună să fie atent ce se întâmplă cu Janet, dar se gândi imediat că ar fi o remarcă prea prostească și renunță. Toți muncitorii lui țineau prea mult la Janet pentru a nu fi atenți ce se întâmplă cu draga lor doamnă

Jan.

După ce combina se îndepărtă, Neil rămase privind-o îndelung, până deveni din ce în ce mai mică, din cauza distanței, iar capul Janetei părea doar o pată de cerneală, pe linia orizontului. După asta se apropie iar, din ce în ce, și o auzi râzând printre sunetele scrâșnite ale motorului. Când ajunseră în fața lui, Janet îi spuse ceva lui Alfred, el încuviință și acceleră din nou, în râsetele vesele ale tinerei.

Janet avu de asemenea grijă să curețe grădina și să pună niște piloni cu globuri decorative în locurile în care fusese tăiată vița de vie. Ray privi cu ochi critic totul și declară că există destule dezavantaje să ai nevastă, mai ales când ai una atât de cheltuitoare, dar Neil îi replică imediat că nu e treaba lui cât a cheltuit sau nu Janet pentru casă. Cum Ray era atât de fericit în acea perioadă, nu se simți ofensat.

Janet o invită pe Antoinette la cină și aceasta acceptă cu bucurie. Își făcură astfel planuri pentru petrecerea pe care vroiau s-o dea de ziua lui Ray și se entuziasmară la ideea că vor anunța logodna celor doi tineri. Janet însă, realiză că mai erau doar două săptămâni până atunci, așa că în zilele următoare grăbi toate pregătirile, curățând dezastrul lăsat în urma lor de muncitorii care zugrăviseră casa și întrebându-se dacă va mai reuși vreodată s-o pună la punct.

Carpeta pentru salon le fusese returnată de la Sydney, arătând din nou ca nouă, iar doamna Stack veni împreună cu soțul ei să supervizeze punerea draperiilor. După ce brocartul roz-închis fusese așezat la ferestre, doamna Stack o privi pe Janet și declară că arată ca și cum și-ar fi împlinit în sfârșit un vis foarte drag.

După ce mobila fusese și ea lustruită și rearanjată, Janet le permise celor doi frați să facă ceea ce ei numiră cu amuzament, inspecția.

– Nu cred că se putea mai bine, spuse Ray, uitându-se cu admirație în jur.

– E foarte frumos, spuse Neil, dar…

– Dar? întrebă ea repede.

– Cred că acum o să mă întind peste tot, dacă e atât de curat, fiecare colțișor.

– Ah, bineînțeles, și eu voi face la fel îmi voi pune o pernă unde voi avea chef, pe covor, și mă voi întinde cu cărțile și revistele mele.

– Vrei să spui că voi avea voie să mă întind pe jos și cu picioarele rezemate de șemineu? și pot să-mi las lucrurile pe unde apuc dacă sunt grăbit?

– Da, Neil.

– Ah, însemnă că mai e încă o casă, Burnettia mea, și nu doar un lucru demn de expus.

– Da. Ești mulțumit?

– Mulțumit, spuse el încet.

De ce a fost să fie așa, să n-o cer de nevastă cum ar fi meritat? se gândi Neil cu insistență, toată seara. De ce a trebuit să existe această barieră între ei? Deși Janet nu-i reproșase niciodată nimic cu privire la cele întâmplate, știa că vorbele mătușii Phoebe o răniseră mult și distruseseră apropierea care, în mod sigur, se instalase între ei înainte de această poveste. Îl invidia pe Ray, care stătea alături de Antoinette în sufragerie și făceau împreună lista invitaților pentru logodna lor. Pentru el, totul decursese normal. Îi spusese fetei că o iubește și acum se pregătesc să anunțe logodna. Îi privi lung și se îndreptă spre ieșire, să o caute pe Janet. O găsi stând în genunchi în baie, spălând dușumeaua.

– Nu poți să te mai gândești la nimic altceva în afară de toate aceste treburi? întrebă el din pragul ușii și Janet își ridică, surâzătoare, capul. Hai mai bine să mergem la Mary, să jucăm cărți, continuă el.

– Bine, răspunse ea, cu amabilitate. Poate că Neil se plictisise să vadă casa întoarsă cu susul în jos atâta vreme și vroia o seară mai agreabilă, se gândi ea. O seară cu Mary și Mac putea fi relaxantă pentru amândoi. Trebuie însă să aștepți să mă schimb, preciză ea.

– De ce? Îți stă foarte bine așa, replică el.

Janet se privi în oglindă. Nu era, într-adevăr, nimic în neregulă cu rochia ei, iar el, se părea, nu avea dispoziția cea mai nimerită pentru a mai putea aștepta.

– Bine, răspunse Janet. Pot atunci să-mi spăl mâinile? întrebă ea atât de dulce și de incitant, încât Neil simți imediat nevoia s-o cuprindă în brațe și s-o strângă la piept. Dădu doar ușor din cap aprobator, după care ieși să pregătească mașina.

– Janet se spălă repede pe mâini, alergă apoi într-un suflet până în dormitorul ei, își puse niște ruj pe buze și coborî în fugă scările.

Ca întotdeauna, familia McMahons fu foarte fericită să-i vadă. Janet le vorbi ca de obicei despre Burnettia, iar Mary, uitându-se atent, când la ea când la Neil se întrebă din nou care fusese motivul pentru care se căsătoriseră, pentru că nu păreau deloc afectuoși unul cu celălalt. Își duse apoi mâna la gură, ca și cum ar fi descoperit în sfârșit cauza. Probabil erau acele lucruri dintre un soț și o soție care în cazul lor nu se întâmplau, pentru că nu era niciun semn de apropiere, între ei, niciodată.

– Ce se întâmplă cu tine, azi, Mary? o întrebă nemulțumit Mac, în momentul în care ea puse jos o carte greșită.

Mary se scuză, iar Neil se gândi ce enervare ar fi fost în acel moment dacă ar fi jucat cu străini.

Cum nu-și dăduse seama de toate acestea până acum? continuă Mary cu reflecțiile. Janet era bine îmbrăcată întotdeauna, făcuseră o mulțime de lucruri împreună pentru Burnettia și Neil se purta politicos cu ea în prezența străinilor, dar niciodată n-avea pentru ea nici măcar o privire afectuoasă. Janet era la fel de rece, cu el. N-o văzuse niciodată să-l atingă și nu-l chema niciodată cu vreun apelativ drăgăstos. Biata Janet, se gândi Mary. Și bietul Neil. Care fusese, oare, motivul căsătoriei lor, o căsătorie pe care toți o crezuseră atât de romantică, reflectă Mary, punând la întâmplare o carte pe masă.

– Hei, termină cu visarea și concentrează-te, protestă Mac și Mary ridică din umeri, ca pentru a se scuza din nou, privindu-și cu duioșie prietenii.

Inevitabil, în timpul cinei, Neil începu să vorbească despre recoltă cu Mac și când Janet simți că soțul ei e destul de adâncit în acest subiect, începu să-i expună prietenei sale modul în care-și dorea să arate marele eveniment care urma să aibă loc la Burnettia după mulți, mulți ani.

– Mă tem că nu voi fi gata cu toate la timp se confesă Janet.

– Voi veni și te voi ajuta cu tot ce voi putea. Cine îți face aprovizionarea?

– Eu fac tot. Bluey vine și mă ajută și el ori de câte ori poate.

Mary zâmbi. Toată lumea o apreciază pe această mică englezoaică, harnică și optimistă, care se înhămase la toată treaba care fusese de făcut la Burnettia și care încercase din răsputeri să rezolve totul, deși era într-o țară străină, cu obiceiuri atât de diferite față de țara din care

venea, se gândi ea. Oare Neil realizase tot efortul ei?

Mary se uită din nou la bărbatul care gesticula larg, cu pipa în mână, zâmbind cu căldură la observațiile lui Mac. Remarcase frumusețea surâsului lui încă de prima dată când îl întâlnise. Care era părerea Janetei despre soțul ei? Era o problemă prea delicată pentru a discuta despre asta, dar femeile vorbeau deseori între ele despre astfel de lucruri.

Când bătrânul orologiu din perete anunță ora unsprezece, Neil se ridică, lăudând modul cum fuseseră primiți și în acea seară, doar că era timpul să plece, pentru că a doua zi aveau din nou foarte mult de lucru.

Drumul spre casă îl parcurseră în tăcere, dar Neil simți cu toată ființa lui prezența fetei de lângă el. Gândindu-se că era totuși prea multă liniște, deschise radioul. O femeie cu o voce guturală cânta ceva de genul ce înseamnă să fiu lângă tine, iubitule, și Neil închise brusc.

Janet îl privi cu atenție. Nu-l mai văzuse niciodată în starea asta.Părea foarte preocupat de ceva, dar nu i se păru potrivit să-l întrebe ce anume era cu el. N-o auzise niciodată pe mama sa întreb ându-și soțul ceva de genul: “ce e cu tine, dragă”? De obicei, răspunsul era în astfel de cazuri, “ah, nimic”, știa prea bine.

Munca era unica soluție care-i era la îndemână, pentru a nu se mai gândi la relația ei cu Neil, reflectă Janet a doua zi dimineață. Și avea, într-adevăr, o sumedenie de treburi de făcut, pentru a se obosi atât de tare încât să nu mai aibă timp și energie să se mai gândească și la altceva.

Ray se apropie de ea cu o privire prin care-și cerea iertare și cu o listă mare în mâini.

– Jan, îmi pare rău că va trebui să te obosești din nou atât de mult, dar sunt obligat să invit cincizeci de persoane.

– Cincizeci? întrebă ea și se gândi imediat că n-aveau cincizeci de scaune. Unde va sta toată această lume, se întrebă ea, îngrozită. Va fi totul în regulă, dacă vom face o petrecere cu bufet, se forță ea să zâmbească.

– Ah, asta spunea și Antoinette, dar credeam că vrei să gătești.

– Da, nu cred că vom face bufet, fiind prima petrecere aici, după atâția ani. Mary s-a oferit să mă ajute, și chiar și Bluey.

– Bluey? o întrerupse el.

– De ce nu? M-a ajutat atât de mult la bucătărie, și când s-a întors la lucru, m-a asigurat că va veni ori de câte ori voi avea nevoie.

Ray se gândi la fața roșie de mânie a lui Bluey, când îl văzuse astăzi lângă tractorul lui, înjurând de mama focului. Era sigur că Janet nu-i văzuse încă niciodată această față.

– Ești sigură că e bine să-l chemăm, în acest caz?

– Foarte sigură.

– Oh, sper să nu te înșeli, spuse el, simțind viermele îndoielii.

Ray și Antoinette rezervară un local pentru cununia lor. Își cumpăraseră verighete și făcuseră planuri extravagante pentru viitorul lor. Janet ascultă totul cu durere în piept. Ce diferență între modul lor de a-și pregăti nunta și modul în care o făcuseră ea și Neil.

Cu o zi înaintea petrecerii pentru ziua lui Ray, Janet fu îngrozitor de ocupată. Apoi, spre seară, trebuise să meargă în oraș pentru a-și da examenul de sfârșit de an pentru cursul de prim-ajutor. După ce fusese atât de entuziasmată că participase la acest curs, nu vroia să lipsească de la examen. În plus, trebuia să se întoarcă acasă devreme, pentru

a-și continua treburile. Îi spuse deci prietenei sale că era mai bine dacă se ducea singură, pentru a nu fi tentate să zăbovească împreună, la vreo cafenea.

Amândouă considerau că examenul era foarte important, astfel că hotărâră să se despartă pentru acea seară și Janet se încadră, relaxată, pe șoseaua care ducea la oraș, și pe care o știa acum ca-n palmă.

Când se întoarse acasă, se gândi la prima zi în care parcursese acest drum împreună cu Neil. Atunci era încă iarnă, pământul era încă aproape înghețat și copacii dezgoliți. Acum era vară și pământul era uscat.

Deodată, atenția îi fu atrasă de sunetul ciudat al motorului, care se opri, pe urmă, imediat. Janet puse piciorul pe accelerator, dar mașina nu mai vru să pornească. Se dădu jos, împinse mașina la marginea drumului și apăsă lung claxonul, în speranța că cineva o va auzi. Nu mai avea benzină și se întrebă cum se va descurca, în acest caz, în pustietatea aceea.

Stătu câteva minute așezată la volan, cu ochii pe ceasul de bord. Era zece și jumătate. Neil era în pat la acea oră, în mod sigur. Dacă era obosit, nu aștepta niciodată, seara, întoarcerea ei. Își aduse aminte că Ray se dusese în oraș, așa că se hotărî să aștepte. O va duce el acasă. Sau poate, între timp, va trece altcineva pe acolo.

Stinse farurile și începu să contemple cerul plin de stele.

Era o seară foarte frumoasă. După un timp, se uită din nou la ceas. Stătea așa de douăzeci de minute și încă nu trecuse nimeni pe acolo.

Se dădu jos din mașină și se uită cu atenție în jur. Burnettia era la cinci mile depărtare. Cea mai apropiată casă era a lui Luke. Două mile depărtare.

Era însă o cale mai scurtă, peste padocuri, dacă ar avea curajul să se-ncumete s-o facă la această oră. Janet ridică din umeri. Era singura soluție. Pe urmă, Luke o va duce acasă.

Putea să lase mașina acolo fără nicio problemă, pentru că toată lumea din jur știa a cui era. Dacă va trece cineva pe acolo și o vor vedea, îl vor anunța pe Neil sau pe Ray.

Porni, deci, la drum. Umbrele din lumina lunii o făceau să tresară, dar încercă să-și facă singură curaj, spunându-și că nu i se putea întâmpla nimic prin acele părți, cu oameni atât de generoși și de inimoși. De altfel, la acea oră, dormea toată lumea. Animalele dormeau și ele, așa că n-avea de ce să-și facă probleme.

În ciuda acestor gânduri, însă, grăbi pasul și când văzu din depărtare casa lui Luke, se bucură din toată inima, observând lumină la una dintre ferestre. Ca în fiecare seară, în ultimul timp, Luke stătea singur și îngândurat, întrebându-se ce-l făcuse să nu mai dea pe la Burnettia în zilele care au trecut. Janet însă n-avea cum să bănuiască, desigur, starea lui. Înțelegând, până la urmă, că Neil era gelos pe el, Luke hotărâse să-și rărească vizitele.

Când auzi pași pe scări, deschise repede ușa. Văzând-o pe Janet apropiindu-se în fugă, își desfăcu brațele și le întinse spre ea, iar tânăra îi căzu la piept, sfârșită.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el, alarmat.

– Nimic foarte grav. Mașina…

– Ai avut un accident? o întrerupse el, invitând-o în hol.

– Nu, nu, răspunse ea cu dificultate. Așteaptă puțin…spuse ea trăgându-și sufletul, în timp ce Luke o mângâia, îngrijorat, pe braț. Am rămas fără benzină, spuse ea, în sfârșit. Am uitat să-i fac plinul. Casa ta

era cel mai aproape.

Luke își ridică sprâncenele, surprins.

– Ai venit pe jos?

– Da. Am venit pe scurtătură. N-a fost chiar distractiv, surâse ea. Nu puteam nici să merg cinci mile pe jos la ora asta, așa că am venit la tine, să te rog să mă duci acasă. Neil doarme sigur la ora asta și pentru că mâine va fi o zi grea, nu vreau să-l trezesc.

Luke nu spuse nimic și Janet se întrebă de ce. Acesta însă se gândea la vărul său. Dacă adormise deja și-l sunau să-l cheme după ea, în mod sigur ar fi foarte enervat. Auzind că soția sa venise la el la acea oră, l-ar fi scos rău din sărite și ar fi făcut scandal, odată ajuns la Springvale.

Pe de altă parte, dacă o ducea acasă, Neil și-ar fi putut imagina cine știe ce, orb de gelozie cum era. Pe urmă, își dădu seama că mașina lăsată pe șosea era mărturia celor întâmplate, iar Neil putea astfel să-și dea seama că Janet nu avusese altă soluție decât să-l caute pe el.

– Bine, te voi duce acasă, spuse Luke cu un surâs agreabil.

Capitolul 11

La ora zece și jumătate, Neil aruncă ziarul pe care-l răsfoise până atunci și se decise să pregătească cina. Janet îi promisese că se va întoarce repede acasă, pentru că mai erau încă multe de făcut pentru organizarea petrecerii. Nu se întorsese însă nici până la acea oră și nu vor putea termina, desigur, toate treburile până la sosirea invitaților.

Când intră însă în bucătărie, fu surprins de cantitatea imensă de prăjituri care erau așezate frumos în cutii, una peste alta. Deschise apoi ușa frigiderului și uimirea îi crescu și mai mult. Niciodată, până atunci, de foarte mulți ani, nu se mai gătise atât de mult la Burnettia. Lista de cincizeci de invitați crescuse până la urmă la șaizeci, dar Janet pregătise deja aproape totul.

Louise se oferise, de asemenea, să facă o parte din prăjituri și se preocupase de toate acestea cu mult timp înainte, întrebându-se care era, de fapt, evenimentul care-i făcuseră pe cei de la Burnettia să dea petrecerea: ziua de naștere, sau logodna lui Ray? Până la urmă, făcuse o tavă cu prăjituri speciale pentru logodnă, cu cupidoni și fundițe, iar

alta cu dulciuri tradiționale, care se serveau în mod obișnuit la sărbătorirea zilelor de naștere. Doamna Stack, o mare organizatoare de petreceri și festivități, le dăduse sfaturi din toată inima, având în vedere faptul că nu prea putea fi de ajutor în alt mod, cu o singură mână. Mary aproape se mutase la Burnettia în ultimele zile, dar grosul muncii căzuse, totuși, pe umerii soției sale.

La ora unsprezece, Neil începuse să-și facă probleme. În mod sigur, examenul, oricât s-ar fi lungit, nu durase până la acea oră.

Următoarea oră de așteptare fu cea mai lungă din viața sa. Se duse îngrijorat până la poartă, ascultând cu atenție dacă se auzea cumva vreo mașină. Dacă a avut vreo pană și a rămas pe șosea singură la ora asta? Alergă imediat la garaj pentru a lua mașina să plece în oraș s-o caute pe Janet, dar își aduse aminte că Ray plecase ceva mai devreme. Cine știe însă când va avea de gând să se-ntoarcă acasă. Dezolat, se întoarse din nou spre poartă. Poate ar fi mai bine s-o sune pe Mary și s-o întrebe la ce oră s-au despărțit. Deodată, respiră ușurat. Printre copacii de la marginea curții se vedeau luminile unor faruri.

Așteptă cu nerăbdare ca mașina să se apropie. Nu era mașina lui, însă. Uitându-se cu mai multă atenție, știu că era mașina lui Luke. Îl tachinase de prea multe ori cu privire la mașina lui de mare putere, pentru a n-o recunoaște acum.

Mașina se opri în fața porții și Neil o văzu pe Janet stând pe scaunul de lângă Luke, după care o auzi spunând foarte clar.

– M-a așteptat.

– Bineînțeles că te-am așteptat, spuse Neil, imediat ce Janet deschise portiera. Ai avut examen pentru cursul de prim-ajutor, nu-i așa?

– Da, răspunse Janet. Dar mi s-a stricat mașina sau am rămas fără benzină, nu știu exact.

– Așa că ai alergat imediat la Luke, spuse el ironic.

– Las-o baltă, Neil, spuse Luke, ieșind din mașină.

– Ba n-o las deloc. Cum dracu a rămas mașina fără benzină exact lângă Springvale?

– Nu te prosti, Neil. Am mers pe jos până acolo, aproape două mile.

– Două mile? Vrei să te cred?

– Mă crezi, nu mă crezi, asta am făcut. Am alergat peste pășune, spuse ea, când realiză că vocea lui Neil fusese extrem de insinuantă. Ah, crezi că…

Nu mai putu continua. Era șocată.

– Dar e foarte evident, replică Neil. Ai crezut că voi fi în pat la ora asta, și nu te voi vedea sosind cu el, nu-i așa? N-aș fi avut, atunci, de unde să știu ce se întâmplă.

– Cum îndrăznești? spuse Janet, în culmea furiei. Cum îndrăznești să gândești despre mine așa ceva? Și despre Luke? Totul a fost exact așa cum ți-am spus. Întreabă doctorul de la ambulanță dacă am fost acolo, sau nu. Gândește-te cum a fost când m-am văzut nevoită să traversez pășunea, doar pentru că tu ai uitat să pui benzină în mașină. Ce ființă oribilă poți fi, Neil!

– Calmează-te, calmează-te, spuse Luke, care se amuză de minune în tot timpul acestei scene.

Janet se întoarse imediat spre el, replicându-i:

– Sunt și eu o Stonham, nu-i așa?

Luke râse ușor și se întoarse pe scaunul lui din mașină. Nu mai avea

de ce să rămână acolo. Janet era perfect capabilă să-și susțină cauza în fața lui Neil.

– Am plecat! Nu-mi place să mă amestec în problemele de familie.

Porni motorul, după care scoase capul pe fereastră, strigându-i lui Neil, amuzat:

– A fost totul exact cum ți-a spus Janet, băiete, spuse el, și demară.

Neil și Janet rămaseră înfruntându-și privirile în lumina lunii. Ea era împietrită de indignare, el negru de furie, amintindu-și că Luke fusese în fiecare zi la familia Stack cât timp Janet fusese acolo, că nu dăduse nici măcar un telefon la Burnettia și că avusese o serie de remarce acide, în spatele lor, de multe ori.

– Deci, acum nu mai sunt pentru tine decât o ființă oribilă, nu-i așa? Mai înainte însă ca ea să apuce să răspundă, Neil o prinse strâns în brațe și o sărută lung pe gură. Am vrut să-ți dau un motiv să mă urăști și mai mult, continuă el, și intră în casă.

Janet își duse mâna la buze și-l privi cum se îndepărtează. Ochii i se umplură de lacrimi. După ce auzi ușa camerei lui închizându-se, Janet intră și ea în dormitorul ei și se dezbrăcă pe întuneric. După ce se întinse sub pilotă, se uită de câteva ori spre ușa neîncuiată a camerei ei, așteptând.

Toată supărarea ei trecu în momentul în care își dădu seama că, de fapt, Neil fusese atât de furios nu din pricina ei, ci din pricina celor făcute de el însuși.

De ce nu-și dăduse seama, până atunci, că Neil era gelos pe Luke? Gelozia nu însemna decât teama de rivali, își spuse ea surâzând ușor, și adormi.

Neil avu o noapte foarte neliniștită. Era plin de remușcări cu privire

la ceea ce gândise, spusese și făcuse, mai ales după ce Ray intrase în camera lui foarte speriat, după ora unu noaptea, și-l întrebase ce se întâmplase, pentru că-i găsise mașina abandonată pe șosea, la cinci mile depărtare. Rezervorul de benzină era gol. Cum ajunsese Janet acasă, pe jos? întrebă Ray.

Neil îi răspunsese că o adusese acasă Luke, iar fratele său îi aruncase o privire îngrozitor de usturătoare.

A doua zi dimineață, Neil vru să-și prezinte scuze Janetei, dar fu imposibil să găsească un moment în care să fie singur cu ea.

Ray rămase toată dimineața împreună cu ei și chiar dacă își evitară privirile, nu spuseseră nimic cu privire la cele întâmplate. Era ziua fratelui lui și, în plus, ziua logodnei lui, de care își va aminti toată viața, așa că nimic nu trebuia să-i strice bucuria.

Spre prânz sosi și Louise, cu alte cutii de prăjituri, pe care le făcuse fără să-i mai întrebe.

Veni pe urmă și Mary, cu un pachet atât de mare, încât abia putu să intre pe ușa din față. Urmară domnul și doamna Stack cu un buchet uriaș de flori culese din grădina superbă a proprietății lor și mașina Antoinettei, care își aduse părinții. Neil ieși pentru o vreme, deoarece nu era în dispoziția necesară de a zâmbi tot timpul, așa cum cereau circumstanțele.

Nimănui însă nu-i păru suspectă lipsa lui, când se retrăsese pe marginea helești eului, unde se așeză pe o bancă, cu ochii în pământ.

Cum reușise să strice totul? Ar fi vrut să se poată întoarce în timp, pentru a nu-i mai fi invitat la căsătoria lui pe unchiul și pe mătușa lui.

Întâlnise cea mai minunată fată din lume. Nimeni în afara ei n-ar fi fost atât de fericită venind într-o casă atât de mizeră, dar pe care o

iubise și o făcuse să aibă din nou viață.

Cum ar mai putea s-o convingă, acum, după toate cele întâmplate, că o iubea?

Își trecu disperat mâinile prin păr. Ceea ce făcuse noaptea trecută era de neiertat, ca și ceea ce făcuse în noaptea aceea, cu câtva timp în urmă.

Ar putea vreo femeie să uite și să ierte astfel de lucruri? Se îndoia. Oricum, chiar dacă-l ierta, chiar dacă nu, trebuia să-și ceară iertare. Iar cu Luke trebuia să aibă câteva explicații. Vărul lui știa mult mai bine decât Janet de ce trebuia să se explice.

Încet, încet, se întoarse spre casă, simțindu-se însă vlăguit și fără nicio speranță.

Alfred, Nick și domnul Stack erau foarte ocupați când ajunse el în casă, pentru că tocmai se aduseseră o mulțime de scaune de la Byways. Se străduí să-i ajute și el, dar era foarte deprimat și fără chef.

Ray le atrăsese atenția că se prevedea o zi foarte caldă și o noapte asemenea, astfel încât, cu siguranță, multă lume va prefera să stea în grădină, care era acum frumos amenajată și foarte atractivă.

În momentul în care intră în bucătărie, o găsi pe Mary amestecând ceva într-un bol, altă doamnă alegea cuțitele de masă, doamna Ryan făcea crema de whisky, iar Bluey punea măslinele pe niște scobitori.

Neil plesni ușor din buze, întrebându-se cu ce ar putea fi de folos acolo.

În acest moment, Janet ridică ochii din chiuveta în care spăla salata și întrebă:

– Ești în căutarea unei ocupații?

– Pe dracu! spuse Bluey, vădit plictisit de munca pe care o făcea. Se

simțea desigur mult mai bine la padocuri, dar asta era o altă poveste.

Până la ora patru fură terminate toate pregătirile și cei care le executară se retraseră rând pe rând să facă duș, să-și schimbe hainele, să se aranjeze. Cu toții se întoarseră după asta cu mult mai mult entuziasm decât avuseseră dimineață.

Uitându-se lung după Mary, care plecă să se schimbe pentru petrecere, Janet se gândi cât de norocoasă fusese, cu prietenii pe care și-i făcuse acolo.

Se duse la poartă și analiză casa din toate părțile, în timp ce Neil era la padocuri.

Janet scoase un oftat adânc de mulțumire. Îi promisese o casă și o avea. Îi promisese că-i va da mână liberă s-o aranjeze cum va dori, și așa făcuse. Și-i mai spusese că nu va mai fi singură.

Toate acestea se îndepliniseră. Îi promisese un statut și siguranță, prin căsătoria cu el. Le avea. Își ținuse toate promisiunile.

Iar după sărutul atât de pasional pe care i-l dăduse ieri noapte, știa sigur că o iubea.

Janet regreta acum foarte mult că nu încercase să se apropie mai mult de el, în ciuda pactului pe care-l făcuseră.

Întorcându-se înăuntru, Janet îl întâlni pe Ray în hol, așa că intraseră împreună în sufragerie, unde totul era pregătit pentru așteptarea musafirilor.

În bucătărie, fiecare colțișor fusese ocupat cu platouri și tăvi, toate acoperite cu staniol, pentru a le feri de insecte.

În sufragerie, mesele fuseseră puse cap la cap și acoperite cu fețe de masă imaculate, pe care erau plasate, din loc în loc, vaze cu flori aranjate cu multă artă de doamna Stack. La momentul potrivit,

doamna Ryan și doamna Wild, bucătăreasa lui Luke, erau instruite să aducă platourile. Veranda fu eliberată și curățită și fură așezate scaune pe care dansatorii se puteau odihni.

– E absolut perfect, spuse Ray, și Janet îi mulțumi fericită.

Janet își programă timpul astfel încât să se poată relaxa înainte de petrecere. După ce își spălă părul și făcu un duș, deschise larg ferestrele camerei și privi calm asfințitul. Lanurile care înconjurau casa ofereau o priveliște atât de liniștitoare, încât Janet se simți cum nu se putea mai mulțumită.

Îmbrăcă o rochie de culoarea jacarandei și se așeză în fața oglinzii, la măsuța de toaletă, întrebându-se dacă Neil va intra în camera ei.

Știa că ținea foarte mult să poarte cu această ocazie colierul cu diamante, care era în seiful lui. Avea astfel prilejul să-și ceară iertare pentru ce spusese noaptea trecută. Nu aveau altă șansă să fie singuri mai târziu.

După câteva minute, se auzi o bătaie discretă în ușă și ea îl invită să intre, aproape șoptit.

– Ai uitat de colier, spuse el.

– Am fost foarte ocupată, ca să am timp să mă mai gândesc și la asta, spuse ea, ridicându-se în picioare.

– Da, ai avut o zi foarte încărcată.

Ce formulă banală, își spuse Janet.

– Sunt însă convins că va fi o petrecere foarte frumoasă. Nu poate fi altfel, după tot efortul pe care l-ai făcut.

– Pot să-ți prind eu colierul? întrebă Neil și Janet răspunse, întorcându-se cu spatele:

– Da, te rog. Nu sunt obișnuită cu acest sistem de închidere,

preciză ea, sperând că el nu va auzi cât de rapid îi bătea inima.

Închizătoarea de platină scoase un clic ușor și Neil simți trupul soției sale tremurând abia perceptibil, așa cum simțise și altădată. O prinse de umeri și o întoarse ușor spre el.

– Mă urăști chiar atât de mult, Janet? Am simțit cum ai tremurat, când te-am atins. Am simțit asta și altădată. Îmi pare atât de rău, spuse el și mâinile îi căzură, grele, pe lângă corp.

– Nu te-am urât niciodată, Neil, îl asigură ea.

– Asta mă surprinde, spuse el pe un ton ușor ironic. După tot ce ți-am făcut… Vreau să-ți cer iertare pentru ce ți-am spus în Anglia. Mi-am dat seama că am început totul în mod greșit. Am tratat totul într-o manieră foarte urâtă.

– Eu trebuie să-mi reproșez mult mai multe decât tine. Nu trebuia să te ascult. Dar dacă n-ai fi făcut ce ai făcut, nu aș fi fost aici acum.

– Ar fi fost o mare pierdere, atât pentru mine cât și pentru Burnettia. Dar acum, vreau să te rog să mă ierți mai mult pentru ce ți-am spus ieri seară, decât pentru ce a fost în trecut. Îmi ieșisem din minți de îngrijorare. Era atât de târziu, când te-ai întors. Mi-am imaginat tot soiul de lucruri rele.

Janet nu spuse nimic. Stătea doar în fața lui, în picioare, cu ochii în podea și cu obrajiimbujorați și Neil se minună de frumusețea ei din acel moment.

– Pe urmă, când te-ai întors cu Luke, am simțit că-l urăsc, continuă el.

– De ce?

– Pentru că nu puteam suporta gândul că ar putea avea ceva ce eu îmi doresc cu atâta disperare. Simțeam că nu pot să pierd nimic din

ceea ce am avut. Vezi, Jan, am descoperit că te iubesc. Poate în timp, te vei obișnui cu această idee. Vreau în schimb dragostea ta și sunt gata să aștept oricât pentru asta. Până când te vei obișnui cu mine și cu ieșirile mele temperamentale. Am vrut să-ți spun toate astea. Așa, sper că vei înțelege mai bine de ce am făcut ceea ce am făcut după plecarea lui Luke.

– Când m-ai sărutat?

– Da, a fost un gest foarte brutal. Îmi închipui ce ai crezut despre mine după asta, dar pur și simplu n-am putut să mă abțin. Am așteptat să te pot săruta, atât de mult timp. Dar regret că am făcut-o într-un mod atât de abuziv, Jan. Te rog, spune-mi foarte sincer. N-ai… Vreau să spun… N-ai avut… Luke…

– Luke nu înseamnă nimic pentru mine în sensul la care te gândești tu, îl întrerupse ea, zâmbind satisfăcută, dar, cum își ținea capul plecat, Neil nu observă nimic. Îmi place compania lui și câteodată mi-e îngrozitor de milă de el. E atât de singur… De aceea se simte fericit, când vine aici.

– Da, știu. Și, mă vei ierta?

– De bunăvoie și nesilită de nimeni.

Neil, care era pe punctul să deschidă ușa, se întoarse spre ea și Janet, cu o voce șoptită, îl întrebă:

– Neil, vrei să mă săruți din nou? Poate nu chiar atât de brutal cum ai făcut-o aseară, dar… să mă săruți.

– Nu vreau recunoștința ta, Janet.

– E întotdeauna recunoștință în dragoste, nu-i așa? întrebă ea, încet. E recunoștință în bucuria de a fi unul cu celălalt, e recunoștință în faptul că împarți viața ta cu altcineva. Eu așa cred.

Fusese o notă foarte tandră în vocea ei, și Neil se întoarse spre ea.

– Îți sunt recunoscătoare, Neil, dar dintr-un alt motiv. Oh, nu mă privi așa, spuse ea surâzând. Suntem căsătoriți și nu e nimic neobișnuit în faptul că doi soți se sărută.

Neil îi privi fața radiind de fericire și își apropie buzele de ale ei. Încet, prelung și foarte dulce.

– Așa e mai bine, spuse ea, punându-și mâinile în jurul gâtului lui și luându-i apoi brațele pentru a le așeza cu delicatețe în jurul mijlocului ei.

– Vrei să spui că?…

– Da, om oribil ce ești, exact asta vreau să spun.

– Cu toate că am un temperament atât de nesuferit?

– Poate chiar din cauza asta. Da, în ciuda a tot.

Tristețea dispăruse cu totul din ochii lui, iar fața bronzată i se lumină de un surâs fermecător.

– Ești mai drăgălașă chiar decât am visat, murmură el. Dar tremuri, încă.

– Din același motiv din care am făcut-o și mai înainte, spuse ea, insinuant.

– Ah, ce prost am putut să fiu!… Toate aceste săptămâni, luni… Am pierdut atât de mult timp. N-am putut să…

Neil o sărută cu ardoare. Încă, și încă…

După ce se sărutară, nesătioși, câteva minute bune, se auziră bătăi ușoare în ușă.

– Janet, ești gata? O mașină tocmai a oprit în fața porții și se mai văd încă altele, puțin mai departe.

– Nu, nu e gata, răspunse Neil, cu gura lângă gura ei.

– Dar…

– Pleacă odată…

– Dar… încercă din nou Ray să spună ceva.

– Du-te tu la poartă, întâmpină-ți musafirii, primește-i în casă… E petrecerea ta, răspunse Neil, strângând-o cu putere pe Janet la piept.

Ray se enervă mai întâi, apoi, treptat, pricepu. Era ceva foarte special în vocea fratelui său și Ray se uită cu disperare la ușa închisă, înnebunit de părere de rău că nu putea să vadă nimic prin lemnul gros.

– Voi veni imediat, Ray, spuse Janet cu voce tremurătoare, după care o auzi foarte clar, continuând: iubitule, te-am umplut de ruj peste tot.

– Oh, cui îi pasă? răspunse Neil. Mie sigur nu.

Cu un surâs larg, Ray se îndreptă spre ușa de la intrare, care era deja larg deschisă. Luminile fuseseră aprinse în toți copacii din jur și când sosise Luke, primul dintre toți invitații, râse satisfăcut la tot ce vedea. Burnettia prinsese din nou viață.

– Ți-am spus, băiete, chestiile astea arată ca niște licurici, comentă el, uitându-se spre copacii din jur. La mulți ani!

– Mulțumesc, Luke! Sunt de acord să merg la vânătoare de canguri cu tine! îl anunță el cu lumină în ochi.

– Nu pot să cred!

– Da, voi veni. Săptămâna viitoare, când Antoinette se va întoarce în Queensland.

După asta, Ray se întoarse spre ușă, unde apăru Janet, radiind de fericire, în brațele soțului ei.

Nici Ray și nici Luke nu-l mai văzuseră niciodată pe Neil atât de fericit și atât de mândru.

– E-n ordine? întrebă Neil, uitându-se spre Luke.

– Da, totul e în ordine, răspunse acesta, mulțumit.

Sfârșit